Ludvig Hope

Et ord i dag

Andakter for hver dag i året

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Ludvig Hope: *Et ord i dag* (Andakter for hver dag i året).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

Innhold

Bønn før dagens strid 1
Januar 2
Februar 23
Mars 42
April 63
Mai 84
Juni 104
Juli 124
August 145
September 166
Oktober 185
November 206
Desember 227
Om Ludvig Hope 248

Bønn før dagens strid

Ta tid til bønn før dagens strid griper sinn og tanker,
legg trøstig alt i Herrens sterke, varme faderhånd.
Da får du kraft, hvor tungt enn hjertet bærer og banker,
da ser du Guds kjærlighet selv der torner stakk og tårer rant.
I bønn du finner vei, og sjelen fester glad sitt anker
der ingen storm kan rive deg fra livets havn.

Januar

1. januar

> «Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det da frukt neste år …» (Luk 13,8–9).

Når vi i dag igjen står ved soloppgangen til et nytt år, spør vi oss selv: Hva vil dette året gi oss, mon tro?

Når en ydmyk kristen ser tilbake på årene som ligger bak, ser han livet sitt gjennomvevd av Guds kjærlighet og nåde. Fra dypet av sjelen stiger det fram: «Herre, du gjorde alle ting vel!»

Men sammen med denne takken bryter det også fram et engstelig sukk. Gjennom tidens luft suser kalde vinder som synes å varsle storm, straff og tunge dager. Det er som en hører vingeslagene fra engelen med vredesskålene som skal tømmes ut over oss.

Og likevel – midt i alt som gir oss grunn til å frykte tunge tider, står en mann som til denne dag har hindret det verste.

Når den rettferdige hånden løftet øksen til hogg, og skålen skulle tømmes ut over oss, da trådte han imellom og ba om en frist: «Herre, la det få stå også dette året!»

«Jeg har nok bedt om det før, men også i år, Herre! La meg få lov til å grave og gjødsle et år til.» Slik har vingårdsmannen ikke bare fått hindret det verste, men også gitt oss nådeår til frelse for mange, helt til i dag.

Også i år ber han den samme bønnen for folk og land. For denne frelserkjærlighetens skyld vil Gud igjen gi oss et år med nåde over nåde.

Skulle det så for noen av oss bli det siste året her i tiden, vil han ta hver troende synder og bære ham gjennom døden inn til den evige dag.

Det er målet for vår tro og vårt liv!

Men Jesus ber for arme brødre:
Et år ennå la treet stå!
Jeg graver om det, jorden gjøder,
så er det håp vi frukt kan få.
La i år ennå det stå i fred,
men er det spilt, så hogg det ned.

2. januar

«Da åtte dager var gått, og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, som han var kalt av engelen før han ble unnfanget i mors liv» (Luk 2,21).

Ingen av oss vet hva det året vi nå er gått inn i, bringer med seg. Vi vet bare at arven vi fikk, var synd og sorg og sykdom og død. Og vi vet at med denne arven følger så mye annet som er mot oss.

Derfor er det lett å regne ut at vi også i år så ofte kommer til å stå hjelpeløse og motløse, både i timelige og åndelige ting.

Det gjør vi nok rett i å regne med. Men det største og beste av alt er likevel at Gud regner med det, både for deg og for meg.

Og så er det enda noe mer Gud har gitt oss rett til å regne med: Vi skal få bruke Jesu navn.

Til dette navnet har Gud bundet alt det han har lovt. Der har han lagt hele vår framtid, fylt av lys og håp. Der er tilgivelse for all vår synd og rett til å tre frimodig fram for Gud og få alt vi trenger.

Det var dette navnet Jesus lot bli igjen her nede. Han ga oss rett til å bruke det når vi trer fram for Gud, trengende og hjelpeløse, så vi skal få alt det vi ber Faderen om i dette navnet.

Ja, i hans navn skal vi få gå ut i hele verden og forkynne omvendelse og syndenes forlatelse for alle folk.

Kan vi ikke da se framtiden i møte med tillit og håp?

Gå! sier Jesus. Gå! Gå på min regning og mitt ansvar også gjennom dette året! Gå gjennom alt som møter deg! Gå gjennom livet og døden! Jeg skal gå med.

Å du kjære Jesu navn!
Min forløsnings morgenrøde,
paradisets førstegrøde,
bange sjelers hvilestavn,
troens sterke seiersfane,
håpets rette ankergrunn,
lyset på min trange bane,
ja, i min aller siste stund.

3. januar

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid» (Hebr 13,8).

Som fjellet står midt i fossen, slik står Kristus midt i menneskeslekten, mektig til å frelse. Som solen hver dag stiger opp over jorden uten noe annet krav enn å få lov til å lyse, varme og gi liv, slik er Jesu Kristi nåde ny over oss hver morgen.

Utenfor ham er alt natt og død. I ham er lyset og livet. Hos ham finner vi livets mening og mål – hos ham alene!

Ingen kan utgrunne det guddommelige under at vi ble utvalgt i ham før verden ble til. Men det er likevel dette som gjør frelsen så grunnfestet og helt av nåde.

Det som ble lagt i grus ved Adam, er bygd opp igjen i Kristus. Han er den ånd som gir liv, det evige liv. Det gir han til alle som lar seg skille ut av Adams slekt og tror på hans navn.

Der Adam la dødens frø, der legger Kristus livets frø. Den som gir seg til ham i tillit, skal i all evighet ikke dø.

La så alt annet svikte og gå under! Her er fast fjell å stå på, her er lys i mørket, her er liv i dødens land. Her er det eneste trygge utgangspunkt for reisen til det riket der livet aldri slukner og solen aldri går ned.

Ved ham gjør Herren oss fullt dyktige til det gode, og ved ham virker han i oss det som behager ham selv.

«Frykt ikke! Jeg er den første og den siste og den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket» (Åp 1,17–18).

O Jesus, ditt navn er det beste
av alt som du synderen gav,
i bønnen hans fullkomne feste,
i døden hans kjepp og hans stav.

4. januar

«Det er godt for en mann at han bærer åk i sin ungdom» (Klag 3,27).

Et ungt menneske som driver dagene bort uten arbeid, slit og motgang, har sannelig ikke mye å rose seg av, om han så vasser i gull og gjør seg stor av det fedrene hans var.

Den som ikke skal tørke bort i de varme sommervindene, men stå seg i de harde høststormene, må slå dyp rot allerede i livets vår.

De som fikk den ære å gjøre storverk og maktet det, vokste oftest opp i trange kår, eller de bar i det minste et «åk» av et eller annet slag. Josef ble solgt som trell, og David begynte som gjetergutt. Gideons slekt var den ringeste i Manasse, og selv var han den yngste i slekten. Daniel ble ført til et fremmed land som ung gutt.

Da Jesus valgte de menn som skulle bære ordet om ham ut over verden, gikk han ikke til de rike og lærde, men til fattige fiskere og bønder. Slik var det, slik er det, og slik kommer det til å være til enden av vår tid.

Jeg vil rope til alle foreldre: Lær barna deres opp til å arbeide og være fornøyd med lite! Og dere unge: Gled dere over å bære åk i ungdommen!

Den som i tro og tillit sliter seg gjennom et trangt ungdomsliv, kan Gud gi en seierskrans – en krans han orker å bære i et takknemlig og ydmykt liv.

Så gå også i dag til arbeidet ditt med glede og takk!

Er enn veien lang,
bakken tung og trang,
la oss dog i motgangs dage
aldri over byrden klage,
for på motgangs vei
kommer vi til deg.

5. januar

> «Rett derfor opp de slappe hender og de svake knær! La deres føtter gå på rette veier, så det halte ikke vris av ledd, men heller blir helbredet» (Hebr 12,12–13).

Når knærne blir kraftløse, orker vi ikke å gå, og når hendene henger, duger vi ikke til å arbeide.

Det store spørsmålet for oss kristne er spørsmålet om kraft – kraft til å leve et sant kristenliv, kraft til å gå. For de fleste av oss er det ikke så vanskelig å tale kristelig. Det er en høyere kunst å leve som en kristen.

Mange sterke makter, både i oss og omkring oss, arbeider for å gjøre kristenlivet høyrøstet, flatt og kraftløst. Men Guds mening var at vi skulle ære hans navn ved et sant kristelig liv og vise den jordbundne og forvrengte slekten at her er noe mer og noe større å leve for enn denne verden.

Men hvor skal vi få kraft?

De lærde sier at en kan få svake knær selv om en spiser godt, når maten ikke har alle de nødvendige næringsstoffene i seg. Det kan være både god mat og nok mat, men mangler de stoffene som for eksempel skal bygge brusk og bein, får en svake knær.

Her er det nok noe å lære, om en fører dette over på kristenlivet. Tar vi bare imot én side av Guds ord, får vi ikke den kraften av ordet som kristenlivet trenger. Den som ikke tar imot det tuktende og oppdragende i ordet, kan i lengden heller ikke ha rom for det trøstende og livgivende.

Vi må åpne øret og hjertet for hele Guds råd til frelse. Da skal det komme ny styrke i de slappe hender og de svake knær.

Som den stille å kan renne
dypt i dalen sølverklar,
slik din kraft vi og kan kjenne
i det stille liv vi har.
Når din Ånd i oss får råde,
går han som en livets åre,
som en strøm i dypet går
gjennom alle livets kår.

6. januar

> «Mange ganger og på mange måter har Gud tidligere talt til fedrene gjennom profetene, men nå, i disse siste dager, har han talt til oss gjennom Sønnen» (Hebr 1,1–2).

Gud har talt til oss. Det er stort å tenke på og trøsterikt å vite. Men størst av alt er det at han har talt til oss ved sin egen Sønn. Hans tale til oss er ikke stykkevis, slik Gud kan tale gjennom oss mennesker.

Sønnen ser ikke bare en og annen fjelltopp borte over tidens vidder. Han ser alt og vet alt, like visst og sikkert som Gud selv. Han ser hver dal og alt helt ned til det minste som var, som er og som skal komme.

«Ingen kjenner Sønnen uten Faderen, heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare det for» (Matt 11,27). «Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham» (Joh 1,18).

En Guds mann har en gang sagt: «Sønnen er ikke bare et sendebud fra Gud; han er selve budskapet. Alt det Gud har å si oss, det er han. Alle Guds tanker, all Guds visdom, all Guds vilje, all Guds kraft. Kristus er ordet i det skrevne ord.»

«Han er et bilde av den usynlige Gud, den førstefødte fremfor enhver skapning. For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og til ham» (Kol 1,15–16).

Hvem vil ikke gjerne høre
deg, vår beste venn på jord!
For vårt hjerte og vårt øre
ingen talte slike ord.
Mang en synder sank i kne
når ditt ord som lyn slo ned.
Men når hjertesårene svir,
ditt ord som balsam lindring gir.

7. januar

> «Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg frykte? Herren er mitt livs vern, hvem skulle jeg engstes for?» (Sal 27,1).

Der vi lengter mest etter lys, der lar denne verden oss være i mørke. Vi spør, ja, vi roper fra sjelens dypeste grunn: Hvor kom vi fra? Hvor går vi hen? – og får intet svar.

Da er det usigelig stort at vi har fått et lys som lar oss se ut over dette livet. I Guds ord er Herren vårt lys. Der ser vi både livets opphav og livets mål. Der ser vi også vår synd og vår avmakt, og der ser vi vår redning.

Alt dette, og mye mer, ser vi i Herren gjennom hans ord. Så lett vi glemmer det vi eier i Guds ord!

Tenk på alle dem som må leve og dø uten dette lyset! De ser ingenting av det som ligger på den andre siden av graven, bare sine egne spekulasjoner og drømmer. De ser ingen frelser og ingen himmel; de må leve og dø i mørket.

Og så alle dere som så lett bare ser inn i dere selv og ut i dødens mørke natt: Kom og se inn i Guds bok! Der ser du på nytt ham som eier livets lys, og som vil være vår frelse. Han vil lyse for vår fot, så vi finner veien hjem til ham.

Det er Herren vi skal se. Det er han som er vårt lys, ikke vi selv. Han har grepet vår høyre hånd, og han skal føre oss gjennom mørket, ja, også gjennom døden.

O kjærlighet, kjærlighet, la meg så
ditt lys i livets mørke få,
og når så kommer siste stund,
så lys meg inn i salig blund!

8. januar

> «Hvem har jeg ellers i himmelen? Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden» (Sal 73,25).

Da Asaf vendte blikket mot jorden og så ned i stedet for opp, kom han i så stor fare at han holdt på å komme bort fra Gud. Hadde han ikke fått revet seg løs fra dette synet, ville denne gode Guds mann ha blitt liggende igjen.

Men heldigvis fikk han igjen vende blikket mot helligdommen. Nå spør han ikke lenger etter det han har på jorden, men etter himmelen, og så er han berget.

Er det ikke det samme som truer oss kristne den dag i dag? Vi begynner å spørre etter det vi har på jorden, og så henger faren over vårt gudsliv uten at vi selv ser det. Finner vi da at andre har det bedre enn vi, kommer misunnelse og kjærlighet til verden og fanger hjertet vårt.

Vi krever å bli spart for motgang, skam og sorg. Og får vi ikke det vi vil ha, og slipper vi ikke det vi vil være fri for, ja, da er ikke Gud god mot oss – og så står vi der midt i faren.

Men det var jo ikke til dette vi ble kalt! Vi ble kjøpt fri fra jorden til Gud! Så vend da blikket oppover, du himmelborger, og spør etter det som venter deg i ditt rette fedreland!

La tanke og hjerte stige inn i det landet der Jesus er din frelser, Gud din Far og englene dine tjenere, og der arven venter på deg! Se og tro, så er du berget!

«Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd» (Kol 3,1).

Sku mot himlen, løft ditt øye
over jordens dunkle stier,
glem ei kronen du har fått –
akk, hos Gud blir alting godt!
Må enn sjelen her seg bøye
under sorgen mens du bier,
aller deiligst hjemmet er
når du gjennom tårer ser.

9. januar

«La dette sinn være i dere, som òg var i Kristus Jesus» (Fil 2,5).

Det som betyr mest i vårt kristne liv, er ikke det vi gjør, men det vi er.

Mange store ord faller kraftløse til jorden, mens de mest enkle og hverdagslige kan gi oss nåde og kraft. Hva bryr barnet seg om mors gudelige snakk og fars preken, dersom foreldrene mangler Jesu Kristi ånd og nåde i hverdagslivet?

Kristendom er ikke snakk. Den er heller ikke bedehus og kirke med ekstra pyntede mennesker som bruker mange gudelige ord. Om vi endelig en gang kunne forstå det! Nei, kristendom er rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd. Kristendom er ånd og liv.

Vi kan ikke se og måle denne hellige kraften, men like visst kan vi møte den hos hellige medmennesker. Det er denne kraften og dette sinnet Guds ord ber oss om å eie, og det er dette sinnet Gud kan bruke til å virke på andre mennesker. Uten det er vår kristendom «en lydende malm eller en klingende bjelle».

Alle kristne vil gjerne eie denne kraften. Men når så mange har så lite av den, er årsaken at vi ikke vil ta opp korset som ligger ved inngangen til helligdommen. Vi synes det er for tungt.

La oss likevel bøye oss og vende blikket mot ham som fornedret seg selv helt til døden. Der ligger kraften vi trenger for å gå i hans fotspor.

Der Jesu Kristi ånd får råde, modner den frukten som Gud kan bruke til såkorn i menneskesjelene. Den gode sæden er ikke bare Guds ord, men også barna i hans rike.

Jesus, jeg ønsker å vinne
sjeler som kjenner deg ei,
vise dem gleden du skjenker,
livet og freden i deg.

10. januar

«Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Her åpnes døren inn til Guds rike for oss så høy og vid at ingen kan si at de ikke slipper inn. Det er bare å komme. Det er ikke sagt et ord om hvordan en skal komme, og hvordan en skal være når en kommer. Og når en kommer, lover han at en ikke skal bli støtt ut.

Det er rett og slett gripende hvor enkelt det er å bli frelst. Når en selv har funnet fram og vet hvor enkelt det er, undrer en seg over at ikke også andre kan se det.

Det var en søndag med gudstjeneste. Kirkedøren stod åpen, og en fugl forvillet seg inn. I redsel fløy den fra rute til rute og klamret seg til lysekronen og stolpene. Folk sa til hverandre: «At den ikke kan se døren!» Til slutt falt den ned på gulvet, trett og vingesliten. Da fikk den øye på den åpne døren og fløy ut.

Blant oss mennesker er det mange slike «fugler» som flyr fra stokk til vegg for å finne frihet og frelse, men som ikke finner noe. Du trette fugl: Døren står på vidt gap. Hør her: «Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» Der er den åpne døren.

«Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde for intet» (Åp 21,6).

Så kom da til ham, og du er frelst og fri!

Hvorfor vil du lenger dvele
borte fra livet i Gud?
Verden bedrager ditt hjerte,
kom og bli Frelserens brud!
Kom bare til Frelserens armer,
legg deg til ro ved hans bryst!
Hør hvor det stormer der ute!
Her er det fredfullt og tyst.

11. januar

«Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg» (Jes 43,2).

Å gå gjennom denne verden er slett ikke så enkelt som vi ofte tenkte i yngre år – aller minst for en kristen. Jo lenger vi lever, desto mer blir vi vevd inn i livets vev, og dermed også i livets strid.

Iblant tenkte vi nok at bare vi kom forbi den vanskeligheten og den tiden, skulle vi øyne lysere tider og få lettere kår. Men for mange ble det bare flere dype elver å vasse og en ny herdende ild. Vi er sene til å lære at veien er smal helt til endes.

Men så er også noe annet sant: Gud har lovt å være med oss og bære oss både gjennom ilden og vannet. Fordi han er med oss der vi slett ikke kan hjelpe oss selv, opplever vi fellesskapet med Gud sterkest der det så mest rådløst ut.

I løvehulen fikk Daniel visshet om at Gud var med ham, og i ildovnen gikk en som lignet en gudesønn, sammen med hans tre venner. Når vi på den måten ser Guds ansikt og får hans hjelp, blir det tyngste vi møtte i livet, forvandlet til den største lykke.

En av de vakreste tonene som finnes i et kristent hjerte, og som skal høres i all evighet i sangen om Lammet, lærte vi nettopp da vi gikk gjennom ild og vann, og Gud var med.

Av Jesu torner bryter de fagre roser ut
som skal i himlen pryde og krone Jesu brud,
vår Jesu kors fortjente oss denne skatt å få,
men vil vi kronen vente, da skal vi med ham gå.

12. januar

«Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet» (Matt 5,7).

Det er en stor rikdom å eie et barmhjertig hjertelag, som lider med dem som har det vondt, og er lykkelig når det kan tørke en tåre og lokke fram et smil i et plaget ansikt. Først og fremst er det en lykke for en selv, men også for andre.

Den som har vært under en kald hånd og en hard dom, velsigner den dagen han møtte et barmhjertig menneske. Fordi Jesus var rik på barmhjertighet, skal han velsignes i all evighet.

Der aldri var noen som Jesus på jord,
så medynksfull, kjærlig og mild.

Når vi så lærer av ham å gå med hjertelag gjennom livet, får vi nåde til å ligne litt på ham som gråt over vår nød og var barmhjertig helt til døden.

Hvor arme og ulykkelige er ikke de menneskene som har lært seg til å se hardt og tørt og kaldt på nød og tårer! Når kjærligheten til verden tar hjertet, tørker det inn og blir en pengesekk.

Og tror vi at det bare er blant verdslige mennesker vi finner slike, må vi tenke om igjen. Også kristne kan bli grepet av denne kalde ånden, og får den først rom, er den ikke lett å få bort igjen.

Han som syntes inderlig synd på folket, vil så gjerne gi alle sine det samme sinnet. Verden sukker også etter mennesker med hjertelag og medfølelse. La oss være blant dem som møter dette sukket med en hjelpende hånd. Da vil Gud også gi oss barmhjertighet.

Lokke smil av tårer frem,
for en hjemløs skape hjem,
dele noens savn og smerte,
tenne håp i motløst hjerte,
virke slik i det stille,
det var det jeg gjerne ville.

13. januar

> «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere» (Matt 7,7).

Når vi kommer til Gud og vil be ham om noe, banker vi ikke på en stengt dør som ingen lukker opp. Vi går heller ikke til en gjerrig rikmann som helst så at vi holdt oss borte.

Nei! Vi går til ham som har sendt bud etter oss, lært oss å be og lovt at vi skal få.

Mange ser på bønnen som et bud, en tung plikt som Gud har lagt på oss, en byrde som skal vise oss vår avmakt og hans allmakt.

Men slik er det ikke. Bønnen er en dør inn til hjelp i rette tid. Bønnen er ikke et åk, men vinger, ikke en plikt, men en rett. Bønnen er den hjelpeløses rett.

Når alle andre veier er stengt for oss her i verden, når all jordisk makt er avmakt, da kan vi folde hendene og tre fram for Gud, vår Far, og be ham om det vi trenger.

Alt som møter oss i livet, kan vi si til ham – alt, helt fra bønnen om frelse og syndenes forlatelse og ned til de minste småting i dagens strev. Ingenting av det barna hans må stri og stelle med her i verden, er for smått til at han vil høre på det.

Også i dag kan vi legge liv og arbeid, helse og sykdom fram for ham i bønn.

«Og dere skal påkalle meg og gå av sted og be til meg, og jeg vil høre på dere. Dere skal søke meg, og dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte» (Jer 29,12–13).

Den ringeste småting som kommer i din vei,
o, si det til Jesus, så vil han hjelpe deg;
da intet er for ringe å Frelseren betro,
nei, si det kun til Jesus, så får ditt hjerte ro.

14. januar

> «Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse. For uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (Hebr 12,14).

Den kristne som ikke er misfornøyd med seg selv og ikke lengter etter mer av Jesu Kristi sinn, er i stor fare. Å hungre og tørste etter rettferdighet og være fattig i ånden, det er å være salig. Fattig i ånden er ikke det samme som fattig på ånd.

Å lengte som nyfødte barn etter den uforfalskede åndelige melken og jage mot målet for å gripe ham som har grepet oss – det er kristenliv i vekst. Den

hungrende og tørstende ånd vitner om et friskt kristenliv. Men der det ikke er sult og tørst, der er sykdom og død innenfor dørene.

Den som søker fred med Gud og mennesker og jager etter helliggjørelse, får øynene åpnet for ham som har sagt: «Salige er de øynene som ser det dere ser!» (Luk 10,23). «Han støtte mektige ned av deres troner og opphøyet de små. Hungrende mettet han med gode gaver, men rikfolk sendte han tomhendte bort» (Luk 1,52–53).

Å se seg selv avmektig og hjelpeløs, det er et rett kristent syn.

Vær glad og takknemlig mot Gud, du som gråter over deg selv og ser at du trenger nåde! Pris ham som har holdt liv i sjelens trang etter mer av Jesu Kristi kraft.

Så mye som du krever av deg selv, så mye ber du om å få av ham som gir uten å bebreide.

Å, den som kunne det ene kun lære
seg å oppofre med hjerte og hu!
Å, måtte Jesus mitt alting kun være,
jeg er dessverre langt borte ennu!
Jesus, som gav meg et hørende øre,
rekk meg tillike din kraftige hånd,
at jeg heretter min vandring kan føre
rett som en kristen i hellighets ånd!

15. januar

> «Fordi du gjorde dette, og ikke sparte din sønn, din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg …» (1 Mos 22,16–17).

Der Herren har staket ut veien for en av sine, og han går den i troskap hvor trang den enn er, der møter Gud ham med sin kraft og velsignelse. Og jo tyngre det blir å gå, desto mer nåde og hjelp kommer han med.

Der livet former seg etter vår egen vilje, må vi ofte gå uten å se Herren. Men der bakken er bratt og byrden for tung, der er han vår styrke.

Så mange ganger ber vi tankeløst om å slippe offer og motgang. Den bønnen var ofte uforstandig. Om han hadde hørt oss, ville vi stått i fare for å miste Guds nåde.

Mye saligere er det da å gå den veien der Gud fører oss inn i lidelse og offer. Der lærer vi å si med Paulus: «Vi roser oss også av trengslene» (Rom 5,3).

Guds beste folk fikk ikke stå i drivhus. Veien for en kristen går til offerstedet, for å gi Gud tilbake det han først ga oss. Der viser Gud seg for sine og gir dem livets største lykke. Den som går med Abraham til offeralteret, får også følge ham inn til Guds velsignelse.

Og jo større offeret er, desto større blir også den nåden han gir. Da Abraham ga Isak, fikk han ikke bare løfte om en velsignelse, men om å bli storlig velsignet. Den som gir seg mest inn i Guds vilje, får mest av hans kraft.

Mot det høye rett mitt øye,
Herre Jesus kjær!
Blir jeg bange, ta til fange

alt mitt sjels begjær.
Er jeg trett, oppliv min ånd,
støtt min fot, ta meg ved hånd,
led min ferden gjennom verden
mot klenodiet!

16. januar

«Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!» (Matt 6,33).

Det er ikke mange mennesker som frekt og skamløst skyver Guds rike fra seg med den tanken at de aldri vil ha noe med det å gjøre. Satans forførende list går sjelden ut på å få folk til å si fra seg for alltid alt som hører Gud til.

Den taktikken han helst bruker, er å få oss til å vente med å søke Gud til «en annen gang».

Først må en leke ungdomsårene bort og ha det moro. Så må en bygge sitt eget hjem og sin framtid. Og så får en se om det kunne passe å søke Gud og ordne sin evige velferd.

«Skulle det heller ikke da bli tid til å søke Guds rike, vil nok Vårherre ta imot meg etter døden likevel. Han er nådig og kjærlig og kan ikke la noen gå fortapt.»

Slik tenker og lever de fleste mennesker. Og så vidt en kan se, går mange rolig inn i den evige død på dette satanske bedraget.

Er du som leser eller hører dette, en av dem som lar seg lokke av denne løgnen, vil jeg be deg: Våkn opp! Vend om, og søk Guds rike i dag! Det er din redning. Skynd deg og la deg berge!

Og du som er en kristen, husk at livet ditt, dagen din, arbeidet ditt, alt det du har, skal først legges inn i Guds rike! Da eier du også alltid det store løftet at du skal få alt annet i tillegg.

Hva mer trenger du da for å leve lykkelig og dø godt?

I dag begynn, og bi
ei dermed til i morgen!
Hva neste morgengry
kan bringe, er forborgen.
Kanskje din klokke slår
i dag sitt siste slag –
nå leges sjelesår,
nå heter det i *dag*!

17. januar

«I hellig skrud kommer din ungdom til deg, som dugg ut av morgenrødens skjød» (Sal 110,3).

Et ungt menneske som er vunnet for Gud, er ikke bare en sjel vunnet for himmelen. Det er også vunnet et liv som kan vinne andre for Gud.

Det er den kristne ungdom som best kan føre andre unge til Kristus. De som er unge i dag, er de som skal bygge de nye hjemmene i folket og forme den

kommende slekt. Det er de som må fylle misjonsskolene våre og dra ut med budskapet om fred til jordens ender.

Går ikke de, kan ingen gå.

Det er ungdommen som trer inn i skolestuene våre, på kjøkkenet og i barnekammeret. Det er de som også må stelle syke og døende på sykehus og i hjem rundt om i bygd og by.

I tunge tider, når alt syntes å gå mot undergang, fant Gud blant ungdommen dem han kunne bruke som redningsmenn. Han fant Josef, Samuel, Daniel og mange flere unge.

Her hos oss fant Gud en ung mann nede i Østfold. Han kom i sannhet som dugg ut av morgenrødens skjød og ga oss en ny dag fra Gud med vår og våknende liv.

Når ungdommen gir seg til Gud, lyser håpet på nytt for et folk. Selv Satans sterkeste hær må vike da. Dersom den ungdom som i dag har kristen kunnskap, ville vende om og ta imot Kristus, skulle verden enda en gang få en livets vår.

Kom da, ungdom, og gi Kristus ditt ene, dyrebare liv! Han skal kle deg i hellig skrud og gjøre deg til en duggdråpe som nådesolen skal bryte sine stråler i, til glede og lykke for deg og mange andre.

Et ungdomsliv er skjønt som morgenrøden
når kun det leves rent i Herrens frykt;
det knekkes ei av stormvær eller døden
når det på klippen Jesus Krist er bygd.

18. januar

> «Men voks i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus!» (2 Pet 3,18).

Har vi funnet fram til Kristus og er født av Gud, er det meningen at vi skal vokse. Og siden gudslivet er åndelig, må veksten også være det. Det er denne veksten som skal vise seg hos oss i det daglige liv.

Vi skal ikke bare vokse i gudsfrykt, men også i gode gjerninger. Er det smått med gode gjerninger, er det også smått med gudsfrykt.

Det vi her særlig må våke over, er at vi kan komme inn i en livsførsel som gjør at veksten i kristenlivet stanser. Da er det fare på ferde, og denne faren kan vi føre oss selv inn i. Derfor legger ordet ansvaret over på oss: Vi skal vokse.

Men så kommer spørsmålet til oss: Hva er det å vokse? I ordet vi har foran oss her, står det at vi skal vokse i nåde og kjennskap til Kristus. Vi skal ikke vokse slik at vi ser oss selv som større og bedre kristne, men vi skal vokse i nåde.

Hvordan vokser vi da? Først og sist vokser vi «nedover i egne øyne». Da ser vi mer av vår egen dårskap, vår forvrengte natur og grunnskaden i hjertet. Vi ser oss selv som større syndere.

Vi kan ikke vokse i nåde og kjennskap til Kristus dersom vi ikke ser at vi trenger nåde. Der synden blir stor, blir nåden enda større. Slik vokser vi i nåde og kjennskap til Kristus.

Helt tildekket i dine sår,
hvorfra blodet fløt,

frelst av nåde jeg salig står
midt i all min nød.

19. januar

«Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet» (Rom 4,5).

Det kommer tider, også for den beste kristen, da alt synes å svikte for ham. En kan ikke se noe annet, verken i hjertet eller i gjerningene, enn det som anklager og dømmer. Alt ser ut som sår og synd og hykleri.

«Jeg var ikke det jeg ga meg ut for å være» – slik klager det inne i hjertet. Det indre menneske kjennes som et hav fullt av vrakrester og urenhet.

«Før gikk jeg til Gud som barnet til sin far. Nå tør jeg ikke tro at jeg er frelst, og kan ikke kalle Gud Far. Jeg har mistet barnekårets ånd, og Guds Ånd vitner ikke lenger med min ånd at jeg er Guds barn.»

Troen vil svike, og håpet vil vakle,
solen er borte, i sjelen er natt.

Slik klager mange som før levde et tillitsfullt og frigjort kristenliv.

Du som er kommet inn i denne natten: Jeg vil minne deg om at selv om det skulle være så ille at du har mistet barneretten, har du likevel én rett igjen: den ugudeliges rett. Og mer enn ugudelig kan du ikke være.

Når så alt svikter for deg, har du likevel dette igjen: Du kan tro på ham som rettferdiggjør den ugudelige. Den retten skal du hake deg fast i. La så alt hos deg selv gå i stykker – ved denne retten er du frelst.

Når mørke og angst vil kvele min sjel,
og redd jeg må rope: det går ikke vel!
da hvisker det navnet: han løser ditt bånd,
stol trygt på din Frelser, du er i hans hånd!

20. januar

«La deres ferd være fri for pengekjærhet, så dere er fornøyd med det dere har. For han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

Gullet har en underlig lokkende makt. Som slangeøynene suger den flaksende fuglen mot slangens gap når de først har fanget fugleøynene, slik suger pengene menneskehjertet til seg når de har fanget vårt blikk.

Av alle synder som kan få makt over oss, er pengekjærheten en av de verste og den tyngste å vinne over. Mer enn alle andre synder blinder den vårt åndelige syn og dreper både det kristne og det sant menneskelige i oss.

Der pengekjærheten slipper inn, der må medfølelsen med andre ut. Kjærligheten til gullet gjør mennesket til en maskin og en pengesekk. Som regel er det mer hjertelag igjen i den verste skjøge og den største forbryter enn hos den grådige.

Vi grøsser når vi leser om Israel som danset om gullkalven ved foten av Guds fjell. Måtte vi se hvor lett det er å gjøre det samme tett inntil Golgata! Den vakreste guden tiden har, er gull.

Den kristne som skal greie å komme forbi denne avguden uten knefall og dans, må se faren og be Gud om hjelp.

Men den største faren er vel at vi ikke ser faren. Hvor er den kristne som er redd for at han er grådig? Det er trist å se kristne «bli liggende igjen» under vekten av gullet.

Du kristne! La din ferd være fri for pengekjærhet, vær fornøyd med det du har, og Herren skal aldri forlate deg!

Å rikdom og gull,
du jorderiks avgud i skinnende muld!
Du er dog av verdens de falskeste ting,
som vokser og minker og veksler omkring.
Hva er du når man deg ved solen har sett?
Forfengelighet, forfengelighet.

21. januar

> «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28).

Slit og tunge byrder er vår lodd her i livet. Fra morgen til kveld må de fleste bruke all sin kraft for å holde livet oppe. Diktere og folketalere kan nok lage mange vakre ord og vendinger om velsignelsen som ligger i arbeidet.

På en måte har de også rett til det: I de kår vi nå har, er arbeidet en velsignelse. Men likevel bærer det preg av dommen: «I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød» (1 Mos 3,19).

Men er det slike trette folk Jesus roper inn til hvile hos seg?

Det tør jeg ikke si. Jeg vet bare at også den som er trett i kroppen, kan finne hvile hos ham.

Men likevel er det slik at striden med oss selv blir den tyngste byrden vi bærer. Spaden og slegga kan vi legge fra oss, men onde tanker, en sår samvittighet og minnet om urett en har gjort, er ikke så lette å kaste fra seg.

Når vi så, trette av alt dette, finner veien til Kristus og ser vår fullkomne Frelser i ham, da får vi hvile for sjelen. Da blir hvert løfte i Bibelen et hvilested, en fredens havn, en hytte der vi kan krype inn på den onde dag.

Det er hvile i troen midt i striden. Men fordi det ikke er den fullkomne hvilen, ser vi med sukk fram mot sabbatshvilen hos Gud. For de fleste av oss, kanskje for alle, går veien dit inn gjennom døden.

Men over graven har Jesus skrevet: «Salige er de døde som dør i Herren fra nå av. Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt besvær, for deres gjerninger følger dem» (Åp 14,13).

Kom hen til meg, du trette sjel,
jeg er den gode hyrde!
Så sant du vil ditt eget vel,
så kom med all din byrde!
Kom, legg den hos meg ned
og ta så i dens sted
mitt åk og visdom lær;

for jeg saktmodig er
og ydmyk rett av hjerte.

22. januar

«Når dine ord åpner seg, gir de lys, de gir enfoldige forstand» (Sal 119,130).

Den som ikke finner veien bak bokstaven og inn til det guddommelige i Bibelen, vil aldri finne den frelsen Gud har gitt oss i Kristus. Han vil heller ikke eie den kraften vi trenger for å leve et sant kristenliv.

Døren inn til livskraften i ordet må Gud åpne for oss. Får han ikke gjøre det, vil døren alltid være stengt.

Først når øynene våre blir salvet av ham som ga den blinde synet, ser vi de underfulle ting i Guds lov. Da gjør Herren den enfoldige vis. Da finner også den ulærde Guds visdom, Guds lys og nåde, og ser at all verdens vise famler i mørket.

Men denne døren åpner seg ikke om vi bare setter oss ned og venter på Guds lys. Vil vi ha Guds hjelp til å finne de himmelske skattene bak bokstaven, må vi bruke ordet. Vi må bruke det med bønn og med et hjerte som er villig til å rette seg etter det ordet sier.

Den som legger Bibelen bort og tror han er klokere enn ordet, vil alltid gå seg vill i mørket.

Men den som leser og lar ordet få lyse og dømme hjertets tanker og råd, han skal få lys og finne veien til sin Frelser. Han skal også få kraft til å stride den gode strid og nå fram til livets mål.

«Jeg er blitt klokere enn alle mine lærere, for jeg grunner på dine vitnesbyrd» (Sal 119,99).

Kom, sett deg som en flittig bi
på ordets blomsterenge,
sug selv hva kraft det er deri,
bli ved å suge lenge,
så får du honning visst og sant,
den frelse som deg Jesus vant,
du skal i ordet finne.

23. januar

«Men alle dem som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» (Joh 1,12).

Det er stort å være barn av gode mennesker av høy ætt, men å være Guds barn er livets høyeste adel og ære. Den lykke og framtid vi eier i dette barnekåret, kan vi aldri fullt ut forstå her i livet.

Iblant aner vi noe usigelig stort når vi tenker på dette. Og når sjelen griper det i tillit, blekner jorden bort for oss som et visnende løv, og en usigelig glede løfter oss i ånden opp mot vårt rette fedreland.

«Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi» (1 Joh 3,1). Men da er vi også Guds arvinger og Kristi medarvinger. Mer enn noen jordisk far bærer han alle sine i sin farsomsorg, og han våker over oss mer enn noen mor over sitt svake og syke barn.

Det er rett av oss å se vår dårskap og synd. Men det er også rett å løfte blikket mot Golgata og skue inn i himmelen, der vår bror og Far er, og der arven venter oss.

Du Guds menneske! Glem ikke din høye stand og din lyse framtid! Målet for troen skal styrke oss i striden.

Alle dere som ikke eier noe i dette fordi dere vraket Kristus: Måtte dere snart se at det er deres evige ulykke og den største synd dere noen gang har gjort! Kanskje ville dere da skynde dere å ta imot ham som ikke støter noen ut.

Det er da herlig å være barn
av Gud, den evige Fader,
og eie ham som venn og vern
som følge kan alle steder!
Og så for evig å hjemme være,
å for en lykke, å for en ære,
i himmelen!

24. januar

«Gud er ånd, og de som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet» (Joh 4,24).

Å tilbe Gud er ikke det samme som å be. Å tilbe er den høyeste form for takk, undring og tillit. Det er å løfte sin ånd ydmykt opp til Gud. Det er å la det indre menneske synke i kne og erkjenne at Gud er Gud, allmektig, evig og nådig, og at vi er hjelpeløse skapninger som ikke har noe annet å stole på enn ham.

Denne ærefrykten for Gud, denne trangen til å ære og takke ham, gir sjelen større lengsel etter å komme inn under hans guddommelige makt og nåde. Den skaper i oss en hellig trang til å gjøre det han vil.

Å tilbe er ikke å tigge om mat eller helse og andre jordiske ting. Det er å kjenne seg selv så ørliten og Gud så usigelig stor og god. Da får ånden større og sterkere vinger, så vi lettere kommer ut fra oss selv og opp til Gud, bort fra mistro og avmakt.

Da glemmer vi livets små sorger og lover og priser ham som gjør alle ting vel. Tilbedelse løfter oss et skritt nærmere Gud og adler vår ånd, så vi blir mer hellige mennesker.

Når vi en gang trer inn i himmelen og står for Guds ansikt, skal vi tilbe sammen med englene og folk av alle slekter og stammer. Måtte vi lære mer av denne salige kunsten også nå, mens vi er på vei hjem!

For slike tilbedere er det Faderen vil ha.

Hellig, hellig, hellig!
Herre Gud allmektig,
jord og hav og himmel,
se, alt skal prise deg.
Hellig, hellig, hellig!
nådefull og prektig,
Fader, Sønn og Ånd,
all ære være deg!

25. januar

> «Jesus sier til ham: Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14,6).

Tomas vet ikke veien. Alt blir så innviklet og uklart for ham. Han vet ikke hvor Jesus går, og han vet ikke hvor han selv skal gå.

Det er ikke bare for Tomas det floker seg. Mangen gang spør både du og jeg: Er jeg frelst? Er jeg på vei til himmelen? Blir jeg frelst om jeg dør nå? Hva om jeg bedrar meg selv? Så glad jeg skulle være om jeg var helt viss på at jeg er på veien!

Og mens vi spør, går vi på typisk «fornuftig» og vantro vis til vårt eget hjerte for å få svar. Enda vi vet at det er galt, lar vi oss føre inn i denne mørke villskogen.

Men Jesus gir oss svar, lys og utfrielse. Han er alt for oss, sier han. Ikke bare slik at han har gitt oss sannheten og livet og bygd en ny vei for oss, men slik at han først og fremst selv er alt dette for oss.

Har vi da tatt imot ham og er hos ham, er vi i sannheten og livet, og så er vi på veien. Den som er hos Jesus, er på veien, fordi Jesus selv er veien.

Som bilen, trikken og toget fører oss mot målet når vi har gått inn i vognen, slik fører Jesus oss til himmelen når vi er i ham. Veien er levende. Veien går selv, fordi Jesus er veien.

«Velt din vei over på Herren og stol på ham! Han skal gjøre det» (Sal 37,5).

Ja, du er veien, vår frelsermann,
til alle elendige givet,
ditt ord som aldri bedrage kan,
det sannheten er og livet.
Og alt jeg syndet min livsens dag,
for din skyld det er tilgivet.

26. januar

> «For her er det et sant ord at én sår og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet med. Andre har arbeidet, og dere er kommet inn i deres arbeid» (Joh 4,37–38).

Det levde og arbeidet kristne før oss, og Gud regner også med det de gjorde. Hadde deres arbeid vært ugjort, ville ikke vi ha fått høste frukten.

La så være at det iblant stod smått til med mange av dem som levde i svunne tider. Mor tok oss likevel mangen gang på fanget og la de små barnehendene sammen til bønn. Hun fortalte oss om Gud, om Jesus, om englene, om himmelen og om det onde som lurer på oss.

Vi satt også på skolebenken med bibelhistorien, katekismen og salmeboken, og vi satt i kirken og i forsamlingsstuen og hørte Guds ord. Da ble det sådd god sæd også i vår hjertejord.

Det er godt å få være med i store vekkelsestider og få hjelpe folk fram til fred med Gud. Men vi må aldri glemme dem som arbeidet før oss. Gud glemmer dem ikke. Ingen som arbeider i bønn og tro i Guds rike, skal bli uten frukt.

Husk det, far og mor og alle dere andre som sår med gråt! Om ikke vi ser frukten, skal den komme en dag. Vi vil tro det Gud har sagt – da får vi kraft til å holde ut.

Vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett.

Jeg har en tjeneste stor for Gud
fra dag til dag i det stille,
der hverdagsklærne blir høytidsskrud
og livets småting så gilde.
Ja, skal jeg engang det store få,
jeg må med troskap i alt det små
i Jesu fotspor lydig gå
og ville det Jesus ville.

27. januar

> «For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Matt 16,25).

Det livet Jesus sier vi må miste om vi vil berge livet, er alt det i oss som er mot Guds vilje.

Det var dette syndens og dødens liv som fikk herredømmet hos de første menneskene da Satan fikk makt over dem. Vi har arvet det, og det har skapt en avgrunn av synd i oss. Ånd, sjel og legeme er fanget av onde makter. Vi blir styrt av hat til Gud og kjærlighet til det onde.

Om dette vårt liv sier Guds ord: «Alle er veket av, alle sammen er blitt uduge-lige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste» (Rom 3,12).

Det er dette livet vi må miste om det livet Gud ga oss, skal bli berget. Blir ikke vårt menneskeliv løst ut og frigjort fra syndelivet, går vi fortapt.

Men hvordan skal vi miste livet slik at vi berger det?

Jesus sier at vi skal fornekte oss selv, ta korset opp og følge ham. Vi skal gi oss til Kristus. Som han ga seg helt for oss, skal vi gi oss helt til ham. Ved det livet vi da får av ham, blir synden i oss overgitt til døden. Syndemennesket blir da korsfestet med Kristus.

Ved Jesu kors vinner vi kraft til å dø med ham, så vi kan leve i all evighet. Veien bort fra synden og inn til livet går gjennom døden.

«For din skyld drepes vi hele dagen, vi blir regnet som slaktefår. Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8,36–37).

O la meg som din nådes kar
av nåde overflyte!
Den arme verden intet har
som sjelen rett kan fryde.
Mitt liv, mitt himmerik,
o, dra meg etter deg,
at jeg deg trolig følge må
og ei i verden stille stå!

28. januar

> «Men Jesus svarte og sa: Var det ikke ti som ble renset? Hvor er da de ni?» (Luk 17,17).

Et menneske som tror og takker, er et lykkelig menneske. Takken driver bort mismot og dårlig humør der den kommer, og gjør andre glade. De som alltid klager og krever, er en byrde både for seg selv og andre. De jager den siste rest av lykke bort fra hjerte og hjem.

Ser vi sant på livet, vil vi finne at Gud har tjent oss med nåde over nåde og stelt med oss mer kjærlig og trofast enn en mor.

Likevel er det mange kristne som ser bare svart i svart. I stedet for å takke for et stort hav av velgjerninger kommer vi bare med nye klager. Det er sårt! Kristne: Våkn opp, tenk dere om og få et nytt sinn!

Det er sårt og vemodig når kristne blir mer utålmodige, misfornøyde og klagende med årene.

Men det er en stor lykke å møte folk som går mot livskvelden med lyst ansikt og en sjel full av takk. De gror og grønnes helt til livets sene høst og er velsignet både av Gud og mennesker i tid og evighet.

«... og alltid takker Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn» (Ef 5,20). «Gud være takk for sin usigelige gave!» (2 Kor 9,15).

«Det er godt å prise Herren og lovsynge ditt navn, du Høyeste, å kunngjøre din miskunnhet om morgenen og din trofasthet om nettene ... For du har gledet meg, Herre, med ditt verk. Jeg jubler over det dine hender har gjort» (Sal 92,2–5).

Takk for all din fødselsglede,
takk for ditt guddommens ord,
takk for dåpens hellig væte,
takk for nåden på ditt bord,
takk for dødens bitre ve,
takk for din oppstandelse,
takk for himlen du har inne,
der skal jeg deg se og finne.

29. januar

> «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd» (Hebr 4,12).

Guds ord er levende fordi Gud er i ordet. Og Guds ord åpenbarer det som ellers er skjult, fordi Gud har talt dette ordet.

Det er ved Guds ord vi vinner evig liv og lys over framtiden. Uten dette ordet ville alt ligge i mørke. Det er bare Guds ord som lyser bak graven og sier oss hva evigheten bærer i sitt hemmelighetsfulle fang.

De lærdeste menn kan grave et stykke inn i jorden og se langt ut i himmelrommet. Men ingen av dem vet hvordan de tallløse kloder og stjernehoper er blitt til.

Guds ord forteller oss derimot om opphavet til alt og om endemålet med alt. Det åpenbarer for oss en verden utenfor den vi ser, og gir oss et sikkert løfte om et liv etter det vi nå kjenner.

Får dette ordet rom i hjertet, smuldrer det opp den steinharde sjelegrunnen og slår rot der det aldri før grodde liv. Det kan bøye den stolteste mann i kne. Det bryter seg vei til den dypeste livsgrunn, til tanken og viljen og inn til de mest skjulte ønsker og lengsler.

Det lyser, kløver, sprenger og skiller. Men det skaper også nytt liv. Det reiser opp den verste forbryter. Det gjør mordere til gode og fredsommelige mennesker, løgnere og hyklere til sannferdige og ærlige folk, og de mest forkomne hjem til små paradis.

Guds ord det er vår fedrearv,
til sønner skal det gå.
Den ætt som kommer, lik den som var,
ved ordet fast skal stå.
Gud, gi oss også den ære:
Ditt ord vårt lys skal være!
Så lenge verden står,
det lyse hvor vi går
som arvegull i ætten.

30. januar

«Herren er nær!» (Fil 4,5).

Det ligger så nær for oss alle å se Gud langt borte. Vi gir helst rom for den tanken at Gud er oppe i himmelen og vi her nede på jorden, langt, langt fra hverandre. Slik lager vantroen et stort tomrom mellom Gud og oss.

I dette rommet tar Satan plass og prøver å lokke oss til synd. Og her har han lett spill. Når vantroen har flyttet Gud langt bort fra oss, blir vi som lam blant ulver.

Derfor gjør Satan alt han kan for at vi skal tro at Herren er langt borte. Da er vi lette å felle.

Men når vi lever i den indre vissheten at der vi er, der er Gud, da blir vi sterke i Herren, og da ferdes vi varsomt. Det gir en underlig kraft til å seire i fristelsen når vi vet at Herren er nær.

Hvor godt er det ikke å gå inn i dagens strid med den faste tro at Gud er nær oss! For en styrke, for et vern og for et håp det ligger i dette!

Var det ikke nettopp når vi trodde oss nær Herren, at vi ble løftet bort fra det onde og opp til Gud?

Men i dette at Herren er nær, ligger også at vår tid er kort. Han kan hente oss herfra før dagen er omme. Han kan komme gjennom død eller dom når som helst.

I den troen skal vi leve. Det vil hjelpe oss til å våke og vente, enten livet går med oss eller mot oss.

«Herre, du ransaker meg og kjenner meg. Enten jeg sitter eller står opp, så vet du det. Langt bortefra forstår du min tanke. Enten jeg går eller ligger, ser

du det, du kjenner nøye alle mine veier. For det er ikke et ord på min tunge – se, Herre, du vet det alt sammen» (Sal 139,1–4).

Herre, vær oss evig nær!
Vær oss nær når sol opprinner,
og når sol og stjerneskjær
i den dype natt forsvinner;
la din Ånd ei fra oss vike
før vi ser deg i ditt rike.

31. januar

> «Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens» (1 Joh 2,1–2).

«Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss» (1 Joh 1,8). «Den som gjør synd, er av djevelen» (1 Joh 3,8). «Hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen» (1 Joh 2,1).

I disse bibelordene får vi se tre grader av synd: å ha synd, å synde og å gjøre synd. En kristen har synd så lenge han er her i nådetiden, og han kan også komme til å synde om han glemmer å våke på sin post.

Men om det skulle gå så galt, må han likevel ikke fortvile. For Kristus er en soning for våre synder, og hans blod renser fra all synd, bare vi bekjenner synden for ham. Men den som i vantro vender seg bort fra Kristus, gjør synd og er av djevelen, hvordan han enn lever ellers.

I sjelen hos en kristen må aldri den røsten dø som roper et varsko mot synden. Den som ikke er redd synden, men kjæler for den, er allerede på vei til å falle.

Det er så mange som spør: «Kan jeg ikke få lov til å gjøre det, om jeg er en kristen? Er det også synd?»

En slik tankegang er lite kristelig. Guds ord kjenner bare én grunn som gir en kristen rett til å våge seg ut på kanten av avgrunnen: når en vil prøve å hjelpe andre ut av synden. Da kan en være viss på at Gud går med.

Jesus, hjelp oss hjem,
Frelser, før oss frem
gjennom kors og kamp til kronen,
gjennom trengsels natt til tronen,
Frelser, før oss frem!
Jesus, hjelp oss hjem!

Februar

1. februar

«Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagner ikke noe. De ordene jeg har talt til dere, er ånd og er liv» (Joh 6,63).

Det er godt å ha kunnskap om Gud. Alt det mor og far, lærer og prest lærte oss om det som hører Guds rike til, er en dyrebar skatt å ta med seg ut i livet. Den som ringeakter denne arven, synder mot ham som ga oss lyset.

Men denne kunnskapen er ikke nok. Om vi vet aldri så mye om Gud, kan det likevel gå oss ille for evig.

Den beste og mest fullkomne elektriske installasjon er uten verdi hvis det ikke er strøm i den. Slik er også kunnskapen om Gud til ingen nytte hvis den ikke blir gjort levende for hjertet ved Guds Ånd.

«Bokstaven slår i hjel, men Ånden gjør levende» (2 Kor 3,6). Det er mange som vet så å si alt om Gud, og likevel kjenner de ham ikke, fordi de stenger hjertet for Guds Ånd.

Den store mengden slår seg til ro med bare kunnskapen. De mener at de en gang skal bli frelst ved det de vet om Gud, uten å vende om og gi Guds ord rom i hjertet. Denne faren er så stor at den truer også dem som har fått liv i Gud.

Å slå seg til ro med det en har opplevd i samfunnet med Gud, er å leve på kraft som alt er brukt opp. På den måten har mang en kristen mistet livet i Gud.

Alle som vil ha håp om «å gå gjennom portene inn i byen» (Åp 22,14), må eie Guds Ånd. Det er Ånden som fører det evige livet over fra Kristus til det mennesket som har kunnskapen om ham.

La oss derfor aldri bli trette av å be Gud om at han ikke må kaste oss bort fra sitt åsyn og ikke ta Den Hellige Ånd fra oss!

Kom, sannhets Ånd, og vitne giv
at Jesus Kristus er vårt liv,
og at vi intet annet vet
enn ham vår sjel til salighet!

2. februar

«Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min» (Jes 43,1).

Mange tror at det skulle være lettere å finne trøst og bli viss på frelsen om Gud sto ved siden av oss, så vi både så ham og hørte ham si: «Jeg har gjenløst deg, jeg har kalt deg ved navn, du er min.»

Tenk om Gud selv ga meg disse herlige ordene!

Men tenker vi oss om, vil vi nok finne at det er best slik det er. Bibelens ord er Guds ord. Der taler Herren til oss, der hører vi hans røst.

Det er helt feil å tro at det skulle være så mye lettere å bli viss på frelsen og finne trøst i Guds ord om vi så ham og hørte ham tale.

Gud var en gang på jorden, så folk så ham og hørte ordene fra hans egen munn. Men var det mange som tok imot og trodde? Hvorfor satt vel Jesus på eselfolen og gråt? Fordi folket ikke ville la seg frelse.

Nei! Om himmelen åpnet seg over oss, om luften ble fylt av engler og Gud selv midt i skaren ropte til oss: «Jeg har gjenløst deg, jeg har kalt deg ved navn, du er min!» – så ville vi være like usikre og tvilende hvis vi ikke trodde det han sa.

La oss derfor ta imot Bibelens ord som Guds ord til oss – også dette ordet i dag. Da får vi det som ordet lover.

Jesus, gi ditt ord må være
trofast gjemt i hjertet mitt,
la det gode frukter bære,
så jeg ærer navnet ditt!
Ta det aldri bort fra meg,
til jeg ser og hører deg,
Herre Jesus, i din ære
og med deg får evig være!

3. februar

«Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8,36).

En kristen er ikke fri på den måten at han kan gå gjennom livet uten motgang. Sykdom, lidelse, sorg og død kommer inn til oss alle. Kampen for å klare seg i livet er like hard for en kristen som for en vantro.

En kristen er heller ikke fri for fristelse og synd. «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss» (1 Joh 1,8).

Det er i Kristus vi har frihetsbrevet. I ham har vi tilgivelse for synden og samfunn med Gud.

Og noe av det største en kristen opplever her i verden, er at han kjenner seg gladere og gladere jo nærmere han kommer Gud. Når vi gjennom Guds ord og bønnen og samfunnet med Guds folk kjenner duften fra helligdommen, da er det som sangeren sier: «de deiligste timer vi kan her på jorden oppnå.»

Dommen som skyldfølelsen legger over oss, er tatt bort hos en kristen. Samvittigheten som var oppskremt som et skadeskutt dyr, har kommet til ro. Sjelen som skalv for det som ventet, ser nå opp til Gud som barnet til far og mor. Og ånden som satt fengslet, er fri og glad.

En kristen er virkelig fri, fordi det indre mennesket er fritt. For den som ikke er kristen, er det stikk motsatt. Tror han at Gud kommer nær, blir han redd og ulykkelig.

En kristen er fri fordi han gjennom Jesus Kristus er frelst og har fått Gud til Far.

Se, dette er nåden som gjorde meg fri,
se, dette er nåden som styrker i strid,
se, det er Guds nåde for alle og en:
Han ser meg i Jesus, han ser meg i Jesus,
ja, evig i Jesus rettferdig og ren.

4. februar

> «Vær meg nådig, Herre, for jeg visner bort. Helbred meg, Herre, for mine ben er forferdet. Min sjel er grepet av stor forferdelse. Og du, Herre – hvor lenge?» (Sal 6,3–4).

I gamle dager talte Guds folk mye om «anfektelse». Det er en side ved kristenlivet en ikke hører stort om i dag.

Men hva er så «anfektelse»? Det er åndelig mørke, tung sjelekamp og tvil. Som skarpe piler stikker det i sjelen: Det er ikke rett med meg lenger. Jeg har mistet gleden i Gud, freden og barnekåret. Synden og Satan har fått makt over meg, og Guds Ånd er borte.

Det er ingen trøst for meg lenger i Guds ord. Alt jeg leser, dømmer meg, og ber jeg, får jeg ikke svar. «Han bygde en mur mot meg og omringet meg med bitterhet og trengsel … Om jeg så ropte og skrek, slipper han ikke min bønn inn på seg» (Klag 3,5.8).

Hva er så grunnen til at slike tider kommer over de kristne?

Grunnen kan ligge i et slurvete kristenliv, i slitne nerver og i Satans fristelser – eller i Guds nådefulle plan med livet vårt.

En av de gamle kristne har sagt: «Den Gud vil gjøre gudfryktig, gjør han til en fortapt synder. Den han vil gjøre levende, stiller han inn i dødens gap. Og den han vil føre til himmelen, sender han til helvete.»

Når han så fører oss ut igjen av «anfektelsens natt», kommer han med sin trøst. Det er ikke bare for vår skyld, men også for at vi skal kunne trøste andre med den samme trøsten vi fikk av Gud (2 Kor 1,4).

Dette er den høyeste utdannelsen Gud gir sine her på jorden. Lykkelig er den som tar eksamen i den skolen!

Du vet ei, mitt barn, hva jeg gjør her på jord,
men du skal få se det en gang.
Urolige hjerte, hva sørger du for?
Ei prøvelsens tid er så lang.

5. februar

> «Kom, for nå er det ferdig» (Luk 14,17).

Disse ordene har Jesus lagt i munnen på sine vitner. Han har befalt dem å gå ut i all verden og si til alle mennesker at de kan komme til Gud, for nå er alt ferdig.

Nå kan hvem som vil komme, onde og gode, uten penger og uten betaling. Synden er sonet, skylden betalt, døden overvunnet, og vi har fått dobbelt igjen

av Herrens hånd for alle våre synder. «Der synden ble stor, ble nåden enda større» (Rom 5,20). For av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.

Spørsmålet er ikke lenger om vi kan få hjelp, men om vi vil komme. Der ligger knuten: Folk vil ikke komme! Det er morsommere å leke seg i synden, på kanten av den evige avgrunnen, enn å ta imot den hånden som vil redde.

Og så går folk fortapt, enda alt er ferdig.

Det må bli tungt å bli ført ut i «mørket utenfor», der ingen mer roper: Kom! – og så vite med seg selv at dette skjer fordi en skjøv Frelserens hånd fra seg mens det ennå var tid. Det må være helvete!

Er du en av dem som ennå ikke er kommet, så ber jeg deg: Kom nå, til ham som har gjort alt ferdig!

Og du som graver i ditt eget hjerte og bare finner fattigdom: Vend blikket mot ham som eier alt du trenger! Han er rik nok for alle, også for deg.

Kom da, I sjeler, ja, syndere alle,
ta imot nåde for synd og for brøde!
Har vi enn alle i Adam fått falle,
har dog vår Frelser gjort alt til det gode.
Er det da rett at de ufrie treller
ennå vil tåle den lenke de bar?
Nei, vi vil alle som frikjøpte sjeler
love i frihet vår Gud og vår Far!

6. februar

> «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv» (Joh 7,17).

Her gir Jesus oss den loven vi alle må følge hvis vi vil erfare at det han har sagt, er sant.

Og det kravet som ligger i denne loven, er rettferdig. En mann har lovt å gi oss noe hvis vi vil komme og hente det der det er. Får vi ingenting fordi vi ikke gjør det han sa vi skulle gjøre for å få det, kan vi ikke si at mannen ikke holder ord.

Men nettopp dette er det folk flest gjør når det gjelder å tro på Jesus. Skal de tro på ham, må han først gi dem alt han har lovt – uten at de selv vil gjøre det han sier de må gjøre. Når de så ikke får det, vil de ikke tro. Så bakvendt og uforstandig tenker mange som ellers er kloke folk.

Guds vilje er at vi skal bekjenne vår synd og gi ham livet vårt. Guds vilje er at vi skal tro oss frelst ved det han har gjort for oss i Kristus, og stole på ham alene. Da har han lovt å gjøre oss glade, gi oss fred, rense samvittigheten vår, skape oss om til nye mennesker og la sin Ånd vitne med vår ånd at vi er Guds barn.

Alle dere som vil tenke dere fram til samfunn med Gud, vet dere ikke at det er en umulig vei? Kom til Gud som barnet til mor, og gjør etter hans ord, så får dere det han har lovt!

Veien ligger åpen for oss alle i dag. Kom, og la oss gå til ham!

Aldri jeg visste Guds levende ord
eiet en makt og en kraft så stor.
Det ble min legedom, det ble min lyst,

la meg så trøstet ved Frelserens bryst,
Frelserens bryst.

7. februar

«Be uten opphold!» (1 Tess 5,17).

Å be uten opphold synes ikke bare å være vanskelig, men for mange helt umulig. Og tror vi at vi alltid må bruke ord for at Gud skal høre oss, da er det også umulig å be alltid.

Men slik har ikke Gud ordnet det for oss. Vi kan be uten ord. Og da kan vi be hvor vi vil og når vi vil.

Ordet om å be alltid må vi derfor forstå ut fra ordet om å be i ånden. For hvert menneske som ser sin hjelpeløshet, skulle det være en stor trøst at Gud hører bønnen vår også når vi ikke bruker ord.

Vår ånd og Guds Ånd kan bære bønnen til Gud fortere enn ordene våre går gjennom radioen rundt jorden. Han som selv er ånd, hører den ånden som ber. Faderen søker dem som tilber i ånd og sannhet (Joh 4,23).

Jeg vet at denne trøsten for Guds folk kan bli en falsk trøst for dem som aldri vil eller kan åpne munnen i bønn. Men ordet om å be i ånden er like sant for det.

En kristen kjenner det alltid som en stor lykke å få åpne munnen i bønn til Gud. Men når munnen ikke makter å være tolk for hjertet, er det godt å vite at:

da legger han sitt øre
inn til mitt hjerte matt,
jeg merker han kan høre
om ikke ord blir sagt.

Hvor du enn er – i den stille dalen, på det ville havet eller midt i svermen av rå og gudløse mennesker: Bønnen som lever i hjertet ditt, når fram til Gud.

Mitt hjerte vides ut av takk og bønner,
du selv, o kjære Gud, dem ser og skjønner,
jeg legger meg inn til ditt hjerte milde,
der er jeg glad og still,
gjør med meg hva du vil,
all nådens kilde!

8. februar

«Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn» (Gal 2,21).

Veien fra Golgata til Sinai er ikke alltid så lang, og mange kristne har gått den og trodd at de gjorde rett. Det ser så riktig og klokt ut å gjøre det, fordi vår natur liker så mye bedre å hjelpe seg selv enn å leve av nåde.

Til alle tider har dette også vist seg å være den store faren som truer Guds folk: å gli bort fra nåden og inn i lovgjerninger. Å gå med en tom krukke og bare få, fra dag til dag, fra år til år, fra slekt til slekt – det kan så lett se ut som «å synde på nåden». I slike tider er det blant kristne god grobunn både for lovtrelldom og for læren om syndfrihet.

Satan har heller ikke noe imot å fortelle oss hvordan en kristen skal leve og være, når han på den måten kan få oss bort fra nåden. For ingen vei fører sikrere inn i den evige død enn fariseernes gjerningsvei. Jesus har da også sagt at vi framfor alt må vokte oss for fariseernes surdeig.

Å bli frelst av bare nåde, og så få leve og dø frelst av bare nåde – det er veien Gud har bygd for synderen hjem igjen til himmelen. På den veien kan vi være fullkomment frelst i sorg og i glede, i lys og i mørke, både når sjelen kjenner seg løftet mot Gud og når hjertet fordømmer oss.

«Men han sa til meg: Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet. Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg» (2 Kor 12,9).

Jeg har så trygt et hvilested i Jesu dyre sår,
der har jeg jul i fasten og midt i vinter vår.
Om verden om meg bruser, er han min frelsesborg,
der synger jeg om nåden, så stilner all min sorg.

9. februar

«Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden» (Matt 5,5).[1]

Når vi farer opp i sinne, tror vi nok at nå skal vi slå under oss både folk og land. Men snart ligger vi selv slått.

Den som ikke mister herredømmet over seg selv, er større enn den som inntar en by. Og den som kan tie når andre skjeller, han vinner.

Ikke alle er fremfusende av naturen. Noen er født med et så «tålsomt sinn» at nesten ingenting kan få dem ut av likevekt. Slike mennesker fortjener lite ros for at de ikke oppfører seg ille.

Men den som av naturen er brå og uten styring, og likevel kan ta imot et slag med ro, det er en kristen som vinner over seg selv.

Det blir verken helliggjørelse eller vekst i nåden hos dem som ikke kjenner kampen mot det onde.

Men der fienden bryter inn med en hærmakt vi ikke kan stå imot, og Guds kraft da får rom i oss, slik at vi vinner – det er helliggjørelse, det er vekst i nåden, det er Guds kraft fullendt i den hjelpeløse.

Når den ustyrlige naturen blir holdt i tømme, når den bråsinte styrer sinnet sitt, når den kvasse tungen tier og ikke stikker eller sladrer, og når den hardhjertede blir mild og myk – da er det seier. Slik er den saktmodige som er salig.

Over livet hans har Gud skrevet: Han skal arve jorden. Hva som ligger i dette løftet, kan ikke jeg si. Men vi kan være visse på at det er noe stort og godt.

Gud gi oss å få være blant de saktmodige!

Nærmere til deg og dine sår!
Og når snart jeg mine vinger får,
samme bønn fra hjertet trenger seg:
nærmere til deg, til deg, til deg!

[1] NB: «Salige er de nedbøyde, for de skal arve jorden».

10. februar

«For av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde» (Joh 1,16).

Nåden tar ikke hensyn til dyd og gode gjerninger. Den spør bare om vi er mennesker, og ellers kan vi være hvem vi vil, keiser eller tigger, uten lyte i menneskers øyne eller tilsølt av synd og skam. Nåden skiller ikke mellom dyd og udyd; gjorde den det, ville den ikke lenger være nåde.

Vi er frelst av nåde og skal få leve av nåde hele livet.

Som luften omslutter oss hvor vi går, slik gjør også nåden med alle som stiger inn i Guds rike. Nåde til å tre fram for Gud som hans barn, nåde til å stride og vinne, nåde til å få sårene våre renset og leget, nåde så vi ikke skal bli trette og miste motet.

Den kristne som vil være sann og hel i sin kristendom, blir lett trett. Når en ser på seg selv, på det en er og det en skulle være, da stiger det såre sukket opp fra hjertets dyp: Det går ikke for meg, kristenlivet mitt holder ikke mål, jeg blir visst liggende etter.

Skal vi se på oss selv og på vår kristendom, må vi nok gi opp.

Men det er ikke slik Gud har sagt. Han har gitt oss nåde over nåde, ja, et så stort overmål av nåde at der synden blir stor, der blir nåden enda større.

Du motløse kristne, se den veien! Så er du berget.

Videre står det her at av hans fylde har vi alle fått. Har vi alle fått? Ja, så har Gud elsket verden. Alle har fått, men ikke alle har tatt imot det de har fått, og så går det ille.

Synder, ta imot det du har fått, så er også du frelst.

Nåde, nåde uten ende,
å, hvor er Guds nåde stor!
Verden ville fra ham vende,
glemte bort hans gode ord.
Men vår Gud oss ikke glemte,
han oss i sitt hjerte gjemte.
Alt fra vi i synden falt,
gikk på jorden ut hans kall.

11. februar

«Himlenes rike er likt en skatt som var skjult i en åker. En mann fant den, og gjemte den igjen. I sin glede gikk han så bort og solgte alt han eide, og kjøpte åkeren» (Matt 13,44).

Den reneste gleden og den største rikdommen vi kan få her i verden, får vi når vi finner Kristus.

Men det som er tungt og til anstøt for mange, er at vi må gi fra oss alt for dette ene. Hvorfor kan vi ikke få lov til å være kristne og ellers eie og elske det vi helst vil?

Folk flest synes at slik burde det være. Så går de bort i sinne og sier at kristendommen er urimelig streng i sine krav.

Men du som tenker slik: Hva ville du si om den hustru eller den mannen som vil dele sin kjærlighet og sitt liv mellom mange menn og mange kvinner? Tror du det går? Du vet det er umulig. Og nettopp dette umulige er det du gjør krav på når du vil bli en kristen!

Kristus, livets dyreste skatt, kan vi aldri eie hvis vi vil elske noe annet like høyt som ham. «Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd» (Matt 10,37). «Min sønn! Gi meg ditt hjerte» (Ordsp 23,26).

Vil du bli rik og eie livets høyeste lykke, og vil du bære den perlen som skal pryde deg i liv og i død og i all evighet, så gi deg helt til Kristus.

Og du som var så klok at du valgte ham til den eneste som skulle eie deg helt: Pris ham som tok imot deg og elsker deg som sin brud.

Å, hvor er jeg vel til mote
siden jeg min Jesus fant!
Da jeg kom og falt til fote,
all min sorg med ett forsvant.
Å, hvor er mitt hjerte glad,
som jeg snart i himlen satt!
Det kan kalles vel å havne
når man kan sin Jesum favne.

12. februar

> «Ham har han innsatt som arving til alle ting. Ved ham har han også skapt verden» (Hebr 1,2).

Ingen kan vise oss Guds evige rikdom. Skyggen av jorden og synden blinder synet vårt. Men vi tror at Gud er rik, så rik som han er evig, og da må arven som Sønnen har fått, være usigelig stor.

«Du har gitt ham makt over alt kjød» (Joh 17,2). Han har skapt alt, han har kjøpt alt, og han har arvet alt.

Og han som ikke holdt seg for god til å kalles vår bror, har også lovt å dele arven med oss. «Er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger» (Rom 8,17). En arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, er gjemt for oss i himlene (1 Pet 1,4).

Men det finnes nok en arvelodd som Sønnen i særlig grad regner som sin egen: alle som blir frelst. En himmel full av frelste syndere, en skare som ingen kan telle, av alle folk og slekter og tungemål – det må visst være Jesu største og kjæreste arvelodd.

De frelste er hans ærekrans, den utsprungne blomsten som aldri visner, og perlene i Jesu Kristi frelserkrone. De tar himmelens høyeste tone og synger himmelens skjønneste sang.

En himmel full av frelste syndere – det er beviset på at underet i Guds kjærlighet er fullført.

Hvor stort det må bli når også jeg av nåde får være med der!

Jesus, det eneste, helligste, reneste
navn som av menneskelepper er sagt!

Fylde av herlighet, fylde av kjærlighet,
fylde av nåde og sannhet og makt!

13. februar

> «For vi har fått del med Kristus, så sant vi inntil enden holder fast ved den første, fulle visshet» (Hebr 3,14).

Alle vi som er kristne, vet om en tid da livet lå foran oss syndig og tilsølt. Ingenting kunne vi gjøre om igjen. Det som var gjort, var gjort, og der sto vi.

Men nettopp da alt vårt eget var brukt opp, da det siste håpet var slukket, kom en usynlig hånd. Den vendte øynene våre bort fra oss selv og til ham som gjør syndere salige. Som fuglen synger en vakker vårmorgen, slik sang vi da om frelsen, full og fri. Da fikk vi vår første, fulle visshet, den som ordet formaner oss til å holde fast ved inntil enden.

Men livet har lært oss at dette er lettere sagt enn gjort. Å holde oss helt fri fra oss selv, både i det vi er og i det vi ikke er, og ha alt i Jesus alene, det er kristendommens høye kunst. Det er en kunst som ingen lærer uten ved Guds nåde.

Vår onde natur og vår menneskeforstand drar oss alltid tilbake til oss selv. Og før vi vet ordet av det, venter vi oss mer av vår egen kristendom enn av Kristus. Så ser vi på oss selv når vi skal se på ham, og så kommer tvil, angst og ufred.

Når vi kjenner oss glade, gode og åndelige, tror vi at alt er vel. Men når hjertet kjennes kaldt og ondt, da tviler vi.

Men dette er ikke å være i den første, fulle visshet. Dette er å tro på seg selv i stedet for på Kristus.

Jesus alene er nok til frelse for oss – alltid.

Intet arbeid av vår hånd
dine bud oppfylle kan.
All vår anger, bønn og bot,
gråt og sorg i hjerterot
aldri soner synden vår,
det kan bare dine sår.

14. februar

> «Han sa da til dem: Du vantro slekt! Hvor lenge skal jeg være hos dere? Hvor lenge skal jeg tåle dere? Før ham til meg!» (Mark 9,19).

Det er tungt og sårt at Jesus så ofte må klage over vår vantro. Hadde vi hatt mer tillit til ham, kunne han gjennom oss ha fått hjelpe mange ulykkelige mennesker. Men fordi vi tror så lite, må mange gå uten hjelp, og de kan heller ikke hjelpe andre.

Og likevel, midt i alt dette som legger seg over oss til skam og tukt, har vi en stor trøst: Det vi ikke kan, det kan han. Og så ber han oss komme til ham med alt.

Du mor og far, hvem du enn er, som strever med så mange ting, også med ulydige og gudløse barn – du som tenker, frykter, gråter og ber, og som må gi deg selv skylden for at det er som det er: Kom og lytt til disse ordene fra Jesus: «Før ham til meg!»

Når Frelseren ber oss komme til ham med det vi ikke makter, skulle vi ikke da gjøre det? Gå og legg ned hos ham alt det som er for tungt for deg!

Men husk da: Den byrden du kom til ham med, må du ikke ta med deg tilbake! Mange gjør det. Men det må du ikke gjøre. Byrden skal ligge hos ham.

Gud vil ikke bare at vi skal be. Han vil også at vi skal minnes det han har lovt, og stole på det han har sagt. Da får vi byrden av oss, og da viser vi ham den tillit han fortjener. Da gir vi vår Frelser anledning til å være for oss det han så gjerne vil være.

Den som setter sin lit til ham, skal aldri bli til skamme.

Nå vet jeg visst,
Herre Jesus Krist:
Du vil meg aldri forlate.
Du sa det fra:
«Kall på meg da!
Hjelp skal du få.»
Det løftet jeg fast vil fatte.

15. februar

> «For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verket dere har gjort, og den kjærligheten dere har vist mot hans navn, ved at dere har tjent de hellige og fortsatt gjør det» (Hebr 6,10).

Dette er egentlig et underlig ord. Tidligere i kapitlet er det talt om å spotte Guds Ånd. Vi får inntrykk av at denne faren var kommet tett inn på de jødekristne, fordi de ble fristet til å gå bort fra Kristus.

Men noe av det som holdt dem fra å falle i den evige avgrunnen, var den kjærligheten de hadde vist mot Jesu navn ved å tjene Guds folk. Han som skrev Hebreerbrevet, er viss på at denne store synden ikke vil få makt over dem, fordi de har tjent de hellige og fortsatt gjør det.

Det er vel ikke ofte den tanken får feste seg hos oss kristne at vår kjærlighet til Jesu navn best kommer til uttrykk når vi tjener Guds folk, og at det i denne tjenesten ligger en kraft som verner mot synd og hjelper oss å holde fast på Kristus.

Vi går så ofte og grubler og graver i hjertet for å finne ut om vi elsker vår Frelser – og får ikke svar.

Men i Guds ord får vi vite det på en helt annen måte. Tjener vi Guds folk, så elsker vi Jesus, sier Guds ord. Der ligger svaret.

Da Peter vitnet for Jesus at han elsket ham, fikk han til svar at han skulle tjene de hellige. Han skulle få anledning til å vise i gjerning at han vitnet sant.

Den som tjener de hellige, elsker Jesus!

La oss spørre oss selv om det er slik vi elsker vår Frelser.

Gå omkring i Jesu navn,
hjelpe, trøste, stille savn,
vise medynk, tørke tårer,
lege alt som hjertet sårer,

virke slik i det stille,
det var det jeg gjerne ville.

16. februar

«Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres» (Matt 5,3).

Å være fattig i ånden er ikke det samme som å være fattig på ånd. Den misforståelsen har skadet kristenlivet hos mange. Å være fattig på ånd er å eie et svakt og sykt gudsliv som ikke kjenner sin egen fattigdom, og som ikke hungrer og tørster. Å være fattig i ånden er et sikkert tegn på sant og friskt liv i Gud.

Guds ord er fullt av trøst for alle som har små tanker om seg selv, og som alltid hungrer og tørster etter Gud. Den selvsikre og mette blir vist bort tomhendt, men den fattige fyller han med gode gaver.

Av de sju kristne menighetene som Jesus sender bud til gjennom Johannes (Åp 1–3), er det bare to som ikke får advarsel og kritikk. Her har vi noe å prøve oss selv på: Se etter hva som blir sagt om disse to, men ikke om de andre.

Om den ene står det: «Jeg vet om din trengsel og din fattigdom» (Åp 2,9), og om den andre: «Du har liten styrke» (Åp 3,8). Dette blir ikke sagt om de andre.

De får tvert imot tukt fordi de ikke kjente sin egen fattigdom. «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken» (Åp 3,17), står det. Der lå ulykken.

En sann kristen er aldri rik og mett i seg selv. Han strekker alltid to tomme hender opp mot ham som har lovt å gi den fattige.

O Jesus, gjør oss ganske små
og fattige i ånden,
at sorg vi etter Gud kan få
og hungrig rekke hånden,
samt tørste etter rettferdighet,
til du til bords oss setter
og oss metter med fred og salighet
og sorgen all utsletter.

17. februar

«For han gjemmer meg i sin hytte på den onde dag, han skjuler meg i sitt skjermende telt. På en klippe fører han meg opp» (Sal 27,5).

Ingen av oss vil her i verden noen gang få løsningen på alle de gåtene vi møter i livet. Det får være oss nok å tro at Herren gjør alle ting vel.

Men det som kanskje mer enn noe annet kaster skygger over livsveien for mange, er all motgangen og de onde dagene. Det ser nesten ut som om noen bare er til for å ta imot hogg og slag, det ene tyngre enn det andre.

Og så kommer spørsmålet: Hvorfor skal jeg ha alt dette? Hvorfor skal hele livet mitt være flettet sammen med motgang? Mange av oss kjenner slike spørsmål.

Men du som kjenner «Herrens frykt»: Har du ikke etter hvert som årene går, fått svar på mange av disse «hvorfor»? Når alt kommer til alt, var ikke mange av

de onde dagene de beste? Var det ikke da du fant den saligste ro og den høyeste lykke i Gud?

Var det ikke helst da du fant veien lengst inn i Herrens skjermende telt? Der var det så godt å være at du i dypeste alvor og med klar overbevisning kunne takke for de onde dagene.

«Den Herren elsker, den tukter han» (Hebr 12,6). Og den som bøyer seg ydmykt under hans ris, blir bøyd inn til Guds hjerte.

Nå vel, jeg våger på ditt ord
og velger torner dine,
jeg vet de roser derpå gror,
forsøter all min pine,
at trengsel gjør meg godt,
er vei til ærens slott,
å, hvor er den dog himmelklok
som favner Jesu søte åk!

18. februar

«Lid ondt med meg som en god Kristi Jesu stridsmann!» (2 Tim 2,3).

Å lide ondt fordi en selv gjør det onde, er den lønn synden gir, og den lønnen er alltid tung å ta imot. Men å lide ondt for Jesu skyld er den ære en kristen har fått, og den lønnen er god å ta imot.

Timoteus var en slik stridsmann. Når Paulus her ber ham lide ondt sammen med seg, er nok grunnen at motet holdt på å svikte for Timoteus. Det er mange som har gått under i motløshet.

Om vi bare husker at det i hele verden, fra slott til hytte, er tusener av kristne som strider sammen med oss, så skulle det være nok til å gjøre den mest motløse glad og sterk midt i striden.

Det er underlig hvor lett denne tanken finner vei inn i hjertet: «Jeg har det verre enn andre, jeg er gjemt bort og glemt.»

Men sannheten er at det til enhver tid er en stor skare som strider, lider og lengter sammen med oss.

La oss også huske at himlene jubler over hver seier vi vinner, og alle som kan, takker Gud for oss!

Mektig skal lovsangen bruse gjennom Guds by når seieren er fullt vunnet og Guds folk for alltid har nådd hjem. Et øyeblikk i dette jubelkoret må veie opp aldri så mange år her i striden.

Jeg vil stride, gjerne lide for min salighet,
jeg vil ile til den hvile Herren har beredt.
Hindrer man og er jeg svak,
på Guds ord jeg iler glad,
fremad haster, alt bortkaster for klenodiet.

19. februar

«Herre, på vakt står jeg alltid om dagen! På min post er jeg stilt hver natt!» (Jes 21,8).

Å stå på vakt hele dagen og natt etter natt – det er oppgaven en kristen har fått så lenge han er her på jorden. Han er satt på denne posten for å se på tidens klokke og høre etter hvor mange slag den slår.

Han skal også holde øye med de åndsmaktene som går til strid mot Guds rike og den kristne menighet, så han kan rope til sine brødre at de må være rede til kamp. Men særlig skal han være på vakt mot de fiendene som er ute etter ham selv.

Det er en tung og slitsom post. Den som skal stå der, må rive seg løs fra denne verden og få øye på sitt rette fedreland. Mange ble trette og sovnet fordi de så på verden. Også i våre beste stunder kan vi se hvor lett vi glemmer at vi skal være et folk på vakt.

Faren for å svikte og sovne har sikkert aldri vært større enn nå. Men regner vi med det? Det er nok på tide at vi roper til hverandre at vi må våkne og igjen stille oss på vakt, dag og natt.

Den som hører ropet og står på sin post, skal Gud selv kle i rettferdighetens brynje og gjøre sterk til å bruke skjold og sverd i seirende strid.

Hindringer er mange, gjør motstand, min sjel!
Satan ei nåden deg unner.
Treng deg gjennom alt som vil hindre ditt vel,
la verdens vellyst gå under!
Lyd ei verdens røst, som roper: Følg med oss!
Ti, min dyre sjel, da måtte du forgå.
Nei, for Jesu kjærlighet jeg roper og ber:
Strid i Guds kraft for din krone!

20. februar

> «Og både fariseerne og de skriftlærde knurret og sa: Denne mannen tar imot syndere og eter sammen med dem!» (Luk 15,2).

En av de beskyldningene Jesu fiender kom med mot ham, var underlig nok helt sann. Han tok imot syndere og spiste med dem. Dette kunne fariseerne ikke forsone seg med. De tenkte og trodde så visst at når den beste blant de gode kom, ville han slå følge med dem.

Men nei, han holdt seg tvert imot helst hos dem som fariseerne aktet minst av alle. Og så ble de som holdt seg selv for de beste, Jesu verste motstandere – og tok til slutt livet hans.

Det kan godt være at Jesus hadde fått leve og tale og gjøre akkurat det han ville, om han bare hadde vendt ryggen til tollerne og synderne. Men det kunne han ikke uten å gi opp seg selv. Og så ga han livet som synderes venn.

Det er mer umulig for Jesus å vende seg bort fra syndere han kan berge, enn for en mor å slippe barnet hun holder over en avgrunn.

Å være en virkelig synder i egne øyne er en stor lykke for et menneske. Hva skal vi egentlig med en Frelser når vi ikke er syndere? Den som ikke ser sin synd og hjelpeløshet, har ikke bruk for en Frelser.

Går det slik med en kristen at han ser mindre og mindre av sin synd, blir han en fariseer. Men en stor synder trenger en stor Frelser.

Du som freden meg forkynner,
du en frelser, jeg en synder,
du med amen, jeg med bønn,
du med nåden, jeg med skammen –
å, hvor vi to passer sammen,
du Guds salvede, Guds Sønn!

21. februar

«Han sa: Jeg tror, Herre! Og han falt ned for ham i tilbedelse» (Joh 9,38).

Her i verden må en kristen vandre i tro. Også etter at vi har møtt Kristus som vår Frelser, må vi være troende. Å bygge på det vi har opplevd som kristne i stedet for å tro, fører oss bort fra Kristus.

«Ham elsker dere, enda dere ikke har kjent ham. Ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham», sier Peter (1 Pet 1,8).

Selv Paulus, som hadde vært i himmelen og sett usigelige ting, måtte også etterpå være en troende mann. På kanten av sin grav jubler han over at han ikke har mistet troen.

Men den kristne troen ligner ikke en mann som leter uten å finne. Den som våger seg ut på Guds ord, er ikke bare en troende; han opplever også det Gud har lovt. Kristus sier oss ikke bare hva vi skal tro og være, han gir oss det.

Hva du så tungt har pløyet,
er meg en evig høst.

La oss da sammen med den blindfødte kaste oss ned for Kristus og tro ham på hans ord mer enn før. Han som så mange, mange ganger har hjulpet oss, iblant når vi minst ventet det, han er verd vår tillit også i dag.

Kanskje har du en vanskelig oppgave foran deg nettopp nå? Husk da at den som setter sin lit til Herren, skal aldri bli til skamme.

Har du prøvet å tro på din Frelser
når ditt hjerte var tynget og trett?
Har du kjent at ved troen på Jesus
blir da livet og vandringen lett?

22. februar

«Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød. Og vi har en stor prest over Guds hus» (Hebr 10,19–21).

Inn i helligdommen, inn til den levende Gud, han som ikke engang himlene er rene for – til ham kan du og jeg få komme. Veien er åpnet av Jesus, og ved Jesu blod har vi alle fått rett til å gå den. Ja, Jesus selv er den nye og levende veien.

Er vi i ham, fører han oss inn i helligdommen. Der tør vi for hans skyld kalle Gud Far. I oss selv er vi dømt til for alltid å være borte fra Gud, men i Jesus har vi fått rett til å være Guds barn.

Vi kan for tronen gå og si: Fader,
ditt barn du hjelpe må;
o Gud, hvor lader det deilig der å stå!

Ja, det er «deilig» og «for tanken altfor stort». Men dette har Gud gitt oss ved Jesus Kristus. Om dette gikk helt opp for oss, ville vi rope ut hans pris og ære, takke og tilbe ham dag og natt.

La oss da bruke denne herlige retten og gå inn i helligdommen! Vår himmelske Far gleder seg til å møte oss der. Alt vi trenger, alt som tynger og sårer, kan vi si til ham.

Han vil gjerne hjelpe sine barn – i dag. Han vil hjelpe deg!

Dristig nå, mitt bange hjerte,
fatt deg et frimodig sinn,
skynd deg kun med all din smerte
like til din Jesus inn!
Ja, jeg løper like til,
la kun spotte hvem der vil;
slikt jeg ei kan se og høre,
har det kun med Gud å gjøre.

23. februar

> «… med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender. For å oppnå den gleden som ventet ham, led han tålmodig korset, uten å akte vanæren, og har nå satt seg på høyre side av Guds trone» (Hebr 12,2).

Ordet her sier at Jesus vant kraft i sin strid og fikk hjelp til å bære korset med tålmodighet ved den gleden han hadde foran seg. Som han så mot målet og vant kraft ved det synet, slik skal vi se på ham og vinne seierskraft.

Etter hvert som en kristen lærer seg selv å kjenne, ser han klarere og klarere at den sanne og eneste kilden til all kristen livskraft ligger i å se Kristus. Får vi ikke se ham på ny dag for dag, stivner kristenlivet i døde former, og vi glir inn i trelldom og tom kristelig snakk.

Selv det å bruke Guds ord og bønnen blir et slitsomt arbeid som ikke gir noen livskraft, hvis vi ikke får se Kristus gjennom ordet og bønnen.

I ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult (Kol 2,3). Han er livets kilde, mat og drikke for sjelen.

Og så sant vi vil bli frelst og holder oss til Herren, skal han hjelpe oss til dette, han som har lovt å føre oss fram til seier.

Men da må vi også være forberedt på at han vil bruke sitt tuktende ris. Det synes å være en av de beste måtene han har til å la oss se Jesus på ny.

Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
nå i denne stund,
ånd på meg og la meg se deg
som min frelsesgrunn.
Sett meg så jeg ser deg, Jesus,
som mitt livsmåls skatt,

sett meg så jeg ser deg, Jesus,
i dødsmørkets natt.

24. februar

> «Jeg kjenner meg dratt til begge sider. Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er så mye, mye bedre» (Fil 1,23).

En skulle tro at et menneske som er så helt løst fra alt her i verden, var lite skikket til å utrette noe på jorden. Det kan synes rimelig å tenke at folk som har hjertet sitt utenfor dette livet, vil legge hendene i fanget og bare se mot himmelen.

Men det underlige er at det virkelige livet viser oss det stikk motsatte. Den som er mest bundet til himmelen, har også størst lyst til å få andre med på samme vei. Der kjærligheten til verden drukner i det levende håpet, der blir hjertet fylt av trang til å hjelpe andre inn til Gud.

Lengselen etter å bryte opp herfra og være med Kristus drar himmelen ned over hjem og arbeidsliv. Den gir kraft til å tjene og lyse for andre i onde og gode dager.

Den som har Kristus til sitt liv og himmelen til sitt hjem, eier denne dobbelte dragningen i seg: Han vil hjem til Gud, og han vil gjerne få andre med. Det var disse to ønskene som dro Paulus til begge sider og gjorde ham lykkelig.

Som solstrålene drar vannet opp i luften og sender det ned igjen til velsignelse for jorden, slik drar Jesus sitt folk oppover. Og etter hvert som vi blir løst herfra, blir vi til større og større velsignelse på jorden.

Lykken for en kristen ligger så visst ikke i å være jordbundet, men i å kjenne seg løst fra alt her og lengte mot Gud.

Vi går til det land hvor de hellige hvile,
det salige hjem på den evige strand.
Å, synder, hvi vil du mot avgrunnen ile?
Kom, kom, og gå med til det himmelske land!

25. februar

> «Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham» (Joh 1,18).

Gud er usynlig for oss. Han bor i et lys der ingen kan komme. Men hans enbårne Sønn, som var i Faderens favn og lekte for hans åsyn før verden ble til, han har gjort Gud kjent.

Den som ser Jesus, hører hans ord og følger ham fra krybben til graven, og fra graven til himmelfarten, han ser Gud.

Det er særlig to syn på Gud som er usanne og forførende. Det ene er at Gud er hard og kald og helst vil slå og straffe, mens Jesus er den milde Frelseren som alltid tar synderen i forsvar, så den hellige Gud ikke skal nå oss med sin rettferdige hånd. Det andre er at Gud er en kjærlig Far som tar imot syndere uten at Jesus har sonet for våre synder.

Begge disse synene gir oss et usant bilde av Gud. Sønnen er like hellig og rettferdig som Faderen, og Faderen er like mild som Sønnen.

Det er Gud vi ser når Jesus tar imot syndere og hjelper dem i all slags nød. Og det er Gud vi ser når Jesus tar lidelsens beger og smaker døden for alle.

Den som vil finne veien til Guds farshjerte utenom den Kristus som gikk i døden for oss og sonet for våre synder, han bryter brodden av Guds rettferdighet og tar glansen av hans herlighet. Han vanærer ham som så elsket verden at han ga oss Jesus til Frelser.

I Kristus er Gud vår Frelser, og i ham er Gud vår Far. Ingen kommer til Faderen uten gjennom Sønnen. Han som ga oss Jesus, ga oss alle ting med ham.

Vår Gud vil ikke oss fordømme,
hans farshjerte er i brann,
hans Sønn måtte lidelsesskålen tømme,
nå sitter han ved Guds høyre hånd;
hver hjertedør han banker på,
hans kjærlighet vil oss alle nå.

26. februar

«For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft!» (Ef 6,10).

Den som skal seire over de onde maktene i seg og omkring seg, må være sterk. Er en ikke det, må en enten lide nederlag eller få en annen som er sterkere enn fienden, til å stride for seg.

I ordet her står det at vi skal bli sterke i Herren. Jeg tror vi må merke oss at det står «sterke i Herren» – ikke sterke ved ham i oss selv, men i ham. Det er i dette «i Herren» hemmeligheten ligger: at Gud selv er vår styrke.

På en måte er det lett å forstå at vi nok kan være sterke hvis vi bare har Guds kraft i oss selv. Men det er sikkert ikke slik det er ment her.

Her er det ment slik som når det lille, svake barnet ligger i armene på en sterk far. Styrken er ikke ført over på barnet. Barnets redning er styrken i faren selv.

Josafat gikk ut mot fienden, ikke for å stride selv, men for å se det som var lovt ham: at Herren skulle stride for ham.

Daniel satt i løvehulen, sikkert like svak som noen annen, men Herren var hans styrke, og ingen løve kunne røre ham.

Å søke vår styrke i Herren ved å stole på den Guds kraft som blir ført inn i oss, er ikke det samme som å være sterk i Herren.

Men å være uten kraft og så i tillit se opp til ham som selv vil stride for oss, det er å være sterk i Herren. Det er sikkert også den dypeste hemmeligheten bak all vår seier.

«I stillhet og i tillit skal deres styrke være» (Jes 30,15).

Jeg takker deg, Frelser, fordi du meg fant
og med meg på ferden vil være.
Jeg vet at du stred, og jeg vet at du vant,
og derfor du makter å bære
meg inn til din evige ære.

27. februar

«Det finnes ikke et rettferdig menneske på jorden som bare gjør godt og aldri synder» (Fork 7,20).

Mange av dem som ærlig søker Gud, tør ikke tro seg frelst fordi de mener at de er for store syndere. Andre tror at de skal nå himmelen med Guds hjelp når de lever så godt de kan. Og en stor skare mener at de skal greie alt alene.

I en stor og alvorlig stund trådte en mann fram i Norges storting og sa omtrent slik: Er det ikke sant at Kristus er Gud, er han ikke en soning for våre synder, sto han ikke opp av sin grav – da er det ikke lenger noen grunn under den kristne tro. Og da har vi ikke lenger svar på vårt livs dypeste spørsmål, spørsmålet om frelse.

En mann utenfor Stortinget svarte med disse bibelordene fra Luk 10: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv!» (Luk 10,27).

For egen regning la den samme mannen så til: Her er svaret på spørsmålet fra den engstelige stortingsmannen.

Denne mannen syntes i fullt alvor å tro at han skulle greie alt alene. Så smått kan forstandige folk tenke om Gud og så stort om seg selv.

Når slike selvrettferdige mennesker også pynter seg med at de vil være kristne, må en tenke på kvinnen som glemte å ha surdeig i brødet, og som trodde det var godt nok å kaste den inn i ovnen etterpå.

Det er tungt å tenke på alle de menneskene som er så tankeløse og blinde for livets største spørsmål.

«Mens de ga seg ut for å være vise, ble de dårer» (Rom 1,22).

Ditt liv og dine gjerninger er en for liten nøkkel til å låse opp himmelporten med. Den som ikke vender om og kommer til Kristus, blir stående utenfor. Det sier Guds ord.

Hva synes du om Jesus Krist?
Å synder, se deg for, så visst
du rett kan svaret give!
For derpå liv og død beror:
om Kristus kjennes rett i tro.
Gi svar så du kan leve!

28. februar

«Også Jesus og disiplene hans var innbudt til bryllupet» (Joh 2,2).

Det var i det første hjemmet på jorden Satan trengte seg inn og la menneskelivet øde. Det var også i et hjem Jesus gjorde sitt første under på jorden og åpenbarte sin herlighet. Der Satan og synden først slapp inn, der åpenbarte verdens Frelser først sin makt. Slik var det ordnet av Gud.

Hjemmet er den beste grobunnen for sant kristenliv og alt friskt menneskeliv. Blir hjemmene lagt øde, går det galt med moralen, med folkets lykke og med samfunnslivet.

Derfor sier Jesus ja når de ber ham til bryllup. Han vil velsigne hjemmet. Med det åpenbarer han ikke bare sin guddoms herlighet, men også sin sanne menneskenatur.

Menneskesønnen går ikke bare inn der synderen roper om nåde i syndenød, og der døden banker på døren. Får han lov, går han også inn til livsglad ungdom som bygger sitt hjem og sin framtid på jorden.

Der vil han gjøre vann til vin, det vil si: gjøre sorg til glede og fylle hele livsstriden og arbeidsdagen med sin herlighet. Det begeret Satan fylte med synd og sorg og død, vil Kristus fylle med liv, glede og fred.

Først og sist vil han gjøre det der vi møter livets oppgaver med deres høyeste og dypeste krav – i våre hjem.

Å åpne døren for Jesus inn i bryllupsstuen og gi ham rom i hjemmet som Frelser og konge, det er å bygge sitt hus på klippen. Da har vi hjelp i nød, lys i mørket og håp i døden.

Kom inn til meg og alle mine
og bli vårt hjertes trøsteskatt!
Kom inn med lys til alle hine
som bor ennå i dødens natt!
Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn!

29. februar

«… den nåde som han ga oss i Kristus Jesus fra evighet av» (2 Tim 1,9).

Fra den gang mennesket sviktet og måtte gå bort fra Gud, regnet Gud med oss ut fra et nytt utgangspunkt: Kristus.

Det første løftet som kom til vår jord, var knyttet til Kristus. Og så mange som Guds løfter er, i ham har de fått sitt ja, og ved ham får de også sitt amen (2 Kor 1,20).

Det var for Jesu Kristi regning at angrende syndere som ba om nåde, fikk tilgivelse for sin synd også før korset var reist på Golgata. «Det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4,12). Enok er ikke kommet til Gud på noe annet grunnlag enn Paulus.

Gud har i Kristus forlikt alle ting med seg selv, enten det er de som er i himlene, eller de som er på jorden (Kol 1,20). For nåden er gitt oss i Kristus fra evighet av.

Påskemorgen lyder det også gjennom himmelen at nå er løftet innfridd, skylden betalt, synden sonet og døden overvunnet.

Navnet Jesus må jeg elske,
det har satt min sjel i brann,
ved det navnet fant jeg frelse,
intet annet frelse kan.

Mars

1. mars

«Han måtte da reise gjennom Samaria» (Joh 4,4).

Hvorfor måtte Jesus reise gjennom Samaria? Fordi han der skulle frelse en syndig kvinne og tale livets ord til folk som ville bli frelst.

Det er en makt i Jesus som driver ham til å gå den veien der han kan frelse en synder. Til den lengtende og bedende Kornelius sendte han en engel, så Peter kunne komme med livets ord. Til Filip sa Ånden at han skulle holde seg til vognen der hoffmannen fra Etiopia satt og lengtet og leste.

Også deg og meg søkte han, og han ga oss hjelp. Der ingen forsto oss, der vi satt ensomme og bortgjemt som Natanael, der kom han til så mange av oss. Han fordømte oss ikke, men lokket oss til seg og ga oss livets salige drikk.

Jeg husker så godt da han kom til meg i den vakre, stille dalen og hjalp også meg, som trodde jeg var glemt både av Gud og mennesker. Kanskje du også husker da han kom til deg?

Nå er det gått mange år siden den gangen. Vi har nok ikke alltid oppført oss som vi skulle, men han har aldri gått fra oss. Sårene vi fikk i striden, leget han, synden tilga han, og tårene tørket han bort.

Også i dag vil han gå med oss, i nåde. Der vi strever hver for oss – i forretningen, på kontoret, med vannbøtta, i båten, i skog og mark, overalt der mennesker går til ærlig arbeid – der møter han oss og vil gjerne være med i dagens slit og farer.

Det er trøsterikt å tenke på og herlig å oppleve.

Han søkte meg i nåde,
som gikk på syndens vei.
Han fant meg trett og såret
og bar meg hjem til seg,
mens engler for Guds trone sang,
og himlens harper liflig klang.
Nåde at han fant meg,
kjærlighet som vant meg,
nåde at han bar meg til sin fold.

2. mars

«Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst. Og han skal gå inn og gå ut og finne føde» (Joh 10,9).

I Østerland er det slik at eieren av sauene setter mur rundt et lite jordstykke der sauene kan være om natten. Det er en sauekve. Når mørket nærmer seg, drar gjeteren hjem med flokken fra beitemarken. Han går foran, og sauene følger etter. Han jager dem ikke, han lokker dem.

Når han så kommer til kveen og sauene er sluppet inn, blir døren stengt. En vaktmann blir satt til å passe på, så ikke rovdyr eller tyver skal komme og stjele og drepe.

Om morgenen kommer gjeteren igjen og fører sauene ut på beite, for dørvokteren lukker opp for ham. Døren er veien for gjeter og sau. Røvere og rovdyr går over muren.

Jesus har selv sagt at han er både hyrde og dør for sitt folk. Gjennom ham går vi inn og blir vernet mot fienden, og med ham går vi ut og finner føde.

Etter hvert som Guds ord åpner seg for oss, må vi bli grepet av undring og takk når vi ser hvordan Jesus er alt for oss. Han lette oss opp, han bar oss fra villmarken inn i sitt nåderike, han gjemte oss i sin hytte på den onde dagen, ja, han førte oss inn i det skjulte rommet i sitt telt.

Han fulgte oss gjennom dagens strid og var selv døren inn i Guds ord, der vi ble hegnet inne av Guds sterke og høye løfter.

Har han ikke vært dette, og mye mer, også for deg?

Men det han var, det vil han også være til vi en gang, evig trygge, synger hans pris.

En port til himlen åpen står,
hvor Jesu kors nå tindrer;
derfra en stråleglans utgår,
som sorg og smerte lindrer.
O hvilken nåde stor og rik
at porten åpen står for meg,
for meg, for meg,
den åpen står for meg.

3. mars

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene» (Joh 10,11).

Evnen til å være vår hyrde ligger i Jesu natur, og retten har han kjøpt med sitt eget blod. Når han da går ut og leter etter de bortkomne og finner noen, så stjeler han ikke en annen manns eiendom. Han leter etter det han eier.

Overalt der det finnes mennesker som kjenner til ham, der banker han på, der roper og lokker han. Som en mor jubler når et av barna er berget fra døden, slik blir den gode hyrde hjertensglad over hver synder han får frelst. Det er glede i himmelen over én eneste synder som omvender seg (Luk 15,7).

Mennesket må ha stor verdi for Gud når det betyr så mye at bare én eneste blir berget. Ja, Herren sier: «Du er dyrebar i mine øyne, … du er aktet høyt og jeg elsker deg» (Jes 43,4).

Herre, her er jo de nittini,
er dette ei nok for deg?
Men hyrden svarte: På min sti
ett får det ennå fattes meg.

Og denne ene var jeg, og denne ene var du.

Har han fått legge oss på skuldrene sine og bære oss hjem? Alle som kan svare et ærlig ja på dette, har han lovet å verne mot alle farer i verden. Til slutt skal vi også ved hans makt gå inn gjennom portene i byen og aldri mer gå ut derfra.

«Herren er min hyrde, det mangler meg ingen ting» (Sal 23,1).

Jesus, du min hyrde god,
bær meg på din skulder
hen til livets friske flod,
bort fra verdens bulder!
La min sjel, o frelsermann,
drikke få av livets vann!
Jesus, du min hyrde god,
bær meg på din skulder!

4. mars

«Og jeg kjente ham ikke. Men for at han skulle åpenbares for Israel, derfor er jeg kommet og døper med vann» (Joh 1,31).

Egentlig er det et underlig ord, dette at Johannes måtte åpenbare Jesus for Israel. Hadde ikke Johannes kommet og gjort det han gjorde, ville ikke folket ha lært Jesus å kjenne, om han så hadde levd hele sitt liv blant dem. Hva var det da Johannes gjorde, så Jesus ble åpenbart for Israel?

Han vekket folket. Han talte tunge ord om en hellig og rettferdig Gud som ville holde dom over all synd og hykleri. Folket fikk se hva de var, og hva de skulle være. Ved dette vekkelsesropet våknet trangen til å komme bort fra synden og inn i et nytt liv.

Men da kunne ikke Johannes hjelpe dem lenger. De sto fast. Nettopp da rakte Johannes armen ut mot Jesus og ropte: «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29). Da ble Jesus åpenbart for dem, fordi de var fortapte syndere som så seg om etter hjelp.

Det er for slike mennesker Jesus blir åpenbart den dag i dag, og bare for dem. Hva skal vi med en frelser når vi tror at vi kan hjelpe oss selv? Det mennesket som ikke får Guds krav lagt på seg så det ser sin hjelpeløshet, har ikke bruk for noen frelser.

Men der synden er blitt levende, der trengs en levende frelser.

Det er en stor nåde fra Gud å få se seg selv som en synder. Lov Gud, du som ser din synd, som kjenner den som en plage, og som ikke ser noen annen utvei enn Jesus. Du er på rett vei.

Slik er hjertet sykt og sårt
til vi ser den sannhet klart:
Synd er all vår sykdoms rot,
men i *Krist* er legebot;
så vi snur i tro og sorg
fra vår synd til Gud, vår borg.

5. mars

«Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» (Joh 7,37).

Vi vet godt at vi strever hele livet for den maten og drikken som legemet trenger. Men at vi eier en sjel som krever næring like sterkt, er mer uklart for mange.

Og likevel er det slik. Når folk fyller teatre og dansesaler og andre samlingssteder, både verre og bedre, så tør vi ikke si at det alltid er lyst til å synde som driver dem. Det er sikkert riktigere å tro at det er den indre livstrangen, sjelens tørst, som ligger bak. Det hule skriket fra skjøgen, drankeren med glasset og pengesamleren som natt og dag graver etter gull, forteller oss alle om den samme tørstende sjelen.

Andre prøver å slokke tørsten i godt selskap, gode bøker og god kunnskap. Om dette er det ikke noe vondt å si, men det er likevel ingen svalende drikk for en tørstende sjel.

Han som kjenner oss ut og inn, sier: «Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» Der er kilden med den svalende drikken for oss alle.

Alt et menneske søker utenfor Kristus – det verste som det beste – kan aldri slokke sjelens tørst. Bare Jesus kan. Av ham får vi det vi trenger, fordi han gir oss det vi mistet. Han fører oss tilbake til livets kilde, fordi han gir oss samfunn med Gud.

Kom hit, du tørstig sjel,
og drikk av livets vann,
du lenge nok har drukket der
hvor tørsten ei slukkes kan.
Kom nå til kilden,
kom nå til kilden god,
kom, drikk av livets klare flod,
så får du kraft og mot.

6. mars

«Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5).

Et vintre duger ikke til noe annet enn å bære frukt. Profeten Esekiel sier om vintreet: «Tar en vel ved av det for å bruke den til emne? Eller lager noen en nagle av den til å henge noe redskap på?» (Esek 15,3). Nei, enten må det bære frukt eller bli brent. De greinene på et vintre som ikke bærer frukt, blir skåret av, samlet sammen og lagt på ilden. Det har jeg selv sett.

Guds folk er her i verden for å bære frukt. «I dette er min Far herliggjort at dere bærer mye frukt,» sier Jesus (Joh 15,8).

Vi kan spørre: Hva er frukt – slik frukt som Jesus taler om her? Det er alt i vårt liv som er av Gud. Uten hans kraft kan vi ingenting gjøre. Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, saktmodighet og avholdenhet. Dette får vi ved å være i Kristus.

Om våren smyger saften seg fram mellom bark og ved helt til toppen av den fineste grein, og lager knopper, blad, blomst og frukt. Slik skal også kraften fra Gud finne vei gjennom oss og skape frukt for Gud, dersom vi er i Kristus.

Det store spørsmålet for oss kristne er da å få Jesu Kristi sinnelag. Kan ikke hans liv vokse fram i oss, bærer vi ingen frukt, og dommen henger over oss. Men den som er i Jesu Kristi ord, i hans trøst og hans rensende tukt, han bærer frukt.

Du rense mitt hjerte med ømmeste tukt,
og bløder enn grenen, den bærer dog frukt.
Du mener det godt med mitt dryppende sår,
du har meg så kjær, og du best det forstår.

7. mars

> «Det var en mann blant fariseerne som hette Nikodemus. Han var en av jødenes rådsherrer. Han kom til Jesus om natten …» (Joh 3,1–2).

Det var nok ingen lett vei å gå for den store mannen. Men trangen etter sannhet og de mange uløste spørsmålene ga ham aldri ro. Alt det han var, og alt det han hadde lest og lært andre, gjorde bare rådløsheten enda større.

Vi har grunn til å tro at han mer enn én gang hadde stått i folkemengden og hørt døperen Johannes tale. Kanskje var han der den dagen Johannes ropte ut: «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» Alt hadde økt trangen etter lys og hjelp. Og så går han til Jesus.

En underlig natt! I disse stille timene fikk han lys over livet sitt. Nå ligger alt åpent for ham: hans eget liv og Guds åpenbaring, helt fra Moses løftet opp slangen i ørkenen og fram til Kristus, som skal løftes opp på et kors.

Ikke lenge etter ble korset reist på Golgata. Nesten alle gikk sin vei fra Jesus i mørke og motløshet. Da gikk Nikodemus rolig dit opp og gjorde etter Herrens ord. Korsets gåte hadde løst livets gåte.

Det er mange blant oss som ligner Nikodemus: De står høyt i samfunnet, er gode mennesker og lengter etter lys. Men det er så få av dem som følger Nikodemus til Jesus. Det er usigelig tungt og sårt.

Er du en av dem, vil jeg be deg: Bryt ned alt som stenger, og gå til ham som også vil være lys og frelser for deg!

Han skal også løse din livsgåte.

Å tenk, min sjel, å ha seg satt
ned ved den visdoms kilde!
Å tenk, en Nikodemus-natt
hos Jesus i det stille!
Den unnes deg som søker Gud,
og du skal gå fra møtet ut
med lys uti din frelses sak,

og annet lag
det blir på deg fra denne dag.

8. mars

> «Fra den tiden begynte Jesus å gjøre det klart for disiplene sine at han måtte dra til Jerusalem, og at han skulle lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde …» (Matt 16,21).

Det Jesus sa til disiplene på veien den dagen, kunne han ikke ha sagt dem før, for de maktet ikke å bære det. Men nå måtte det sies, enten det bar eller brast. Med guddommelig visdom avdekker han noe av det som må skje med ham i den store kampen om vår frelse.

Det som Peter den gang syntes var helt meningsløst, ble senere livets høyeste lykke og dyreste skatt, både for ham og for de andre disiplene. Og er det ikke slik Gud alltid handler med sitt folk?

Vår framtid ligger skjult i Guds evige råd. Alt er skrevet opp i den forseglede boken som Jesus tok og skulle åpne (Åp 5,5–7). I sin store visdom ser han hvordan han best skal føre oss, så vi blir løst fra synden og verden.

Når seglene så spretter under trykket av hans frelserhånd, ser det ofte ut som om alt bærer mot undergang. Mens vi trygler om å bli spart, får vi så ofte nye slag til svar. Men det vi minst forsto og helst ville slippe, ble senere i livet vårt dyreste eie og noe av det vi takker Gud mest for.

Når alt en gang ligger som en åpen bok i lyset fra det evige liv, skal vi rope ut: Herren gjorde alle ting vel!

Gud, gi en fredfull ende
på all vår tunge sut,
ta selv i dine hender
vår sak til siste slutt,
din nåde du oss unne,
og led oss steg for steg,
til vi har kransen vunnet
og samles inn til deg.

9. mars

> «Mesteren er her og kaller på deg» (Joh 11,28).

Det var en av sine egne Jesus kalte på den dagen.

Sorgen hadde lagt seg tung over hjemmet, ikke bare fordi broren var død, men også fordi Jesus ikke kom da han fikk vite hvordan det sto til. Marta var nok ikke i tvil om at han kunne hjelpe. Alt hun hadde sett av ham i disse årene, var mer enn nok til å gjøre henne viss på at han kunne.

Men han kom ikke før alt var forbi. Slik så det ut for Marta, men ikke for Jesus, og snart sprang den største gleden fram av den dypeste sorgen.

Mange av Jesu venner har gjennom tidene sendt bud etter ham – og han kom ikke. Så ble alt forbi også for oss, og som Marta og Maria sto vi ved en grav.

Men så en dag – noen ganger da vi minst ventet det – kom Jesus og spurte etter oss. Ikke slik at han ville gi oss tilbake den som hadde gått over grensen. Men

han kom og ga oss noe som ikke kan sies med ord. Han lot oss få et glimt inn i den herligheten som venter bortenfor alle graver.

Og når han så spurte oss også: «Tror du dette?», og vi kunne svare ja uten å spørre mer, da forsto vi hvorfor han ikke gjorde som vi ville, og hvorfor han ikke kom før.

Så høyt som himmelen er over jorden, er Herrens veier høyere enn våre (Jes 55,9). Det skal vi tro. Da blir vi rolige midt i livets tyngste strid, og da kommer han og åpenbarer sin herlighet for oss.

Mange tusener veier, o Herre, du har,
og hvilken du velger for meg,
får være det samme, bare lykkelig jeg drar
til himlen i selskap med deg.

10. mars

> «Men da Kristus kom som yppersteprest for de goder som skulle komme, gikk han gjennom det teltet som er større og mer fullkomment, som ikke er gjort med hender – det vil si: som ikke er av denne skapning. Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning» (Hebr 9,11–12).

Jesus gikk inn i helligdommen som ikke er gjort med hender, og fant oss en evig forløsning.

Det er et menneske som går inn der, i selve himmelen, og gjør det vi andre skulle ha gjort, men ikke kunne. Der inne i helligdommen ble fiendskapet mellom Gud og oss slått i hjel. Freden ble underskrevet med Guds og Menneskesønnens blod, og veien inn til Gud ble åpnet for oss igjen.

Kristus ble åpenbart ved tidenes ende for å ta bort synden ved sitt offer (Hebr 9,26). Han tok ikke synden bort for Gud først da vi omvendte oss og trodde; han tok den bort ved sitt offer.

Jesus gikk så helt inn i våre kår og under vårt ansvar at alt det han var og gjorde og er, det er vårt. Gud tilregner oss alt det han gjorde, som om vi hadde gjort det selv.

«Dette er avgjort: Én er død for alle, og derved har de alle dødd» (2 Kor 5,14). Slik taler Guds ord. For en herlig trøst for oss!

Kristus er møtestedet mellom Gud og mennesker. Over Golgata åpner himmelen seg igjen for den dødsdømte slekten.

Verden har Frelseren løst fra dens lenke,
ja, på sitt hjerte hver synder han bar,
da han på korset i hugg og i smerte
til vår forløsning et sonoffer var.
Skylden ble strøket da blodkilden flødde,
synderegistret ble slettet med blod,
dommeren selv for de dødsdømte døde,
Gud er forsonet, og Gud er oss god.

11. mars

> «Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden» (Joh 16,33).

All vår strid er egentlig en strid for fred. Det største offer, den tyngste lidelse, den blodigste krig – alt er strid for fred. Dødstrette sukk bryter fram fra en herjet og fredløs jord.

Og underlig nok: Midt i all ufred er det likevel en samstemt tone. Skapningen «sukker sammen og stønner sammen som i veer» (Rom 8,22). I luften, i havet og i jorden, fra den minste fugl til det sterkeste dyr, fra ørnen som seiler høyest i luften, til krypet på havbunnen – alt og alle sukker sammen.

Dette sukket møter Jesus med sin fred. Det er vel det som gjør at sukkene aldri dør. Og så venter skapningen og sukker, i håp mot håp.

Jesus sier at han er vår fred, at vi skal ha fred i ham, og at han gir oss sin fred. Vår fred med Gud er ikke bygd på noe hos oss. Vår fred med Gud er i Kristus. Fordi han skapte fred ved blodet på korset, er Kristus vår fred.

Det avgjørende for oss er ikke å oppleve freden, men å tro på freden som er i Kristus. Tror vi at han er vår fred, får vi også oppleve freden. «Min fred gir jeg dere» (Joh 14,27).

Men det bakvendte med oss er at vi vil oppleve fred med Gud før vi tror på freden mellom Gud og oss i Kristus. Vi skal ha trengsel i verden og fred i Kristus.

«Og han kom og forkynte evangeliet om fred for dere som var langt borte, og fred for dem som var nær ved» (Ef 2,17).

Hjertet da i *Jesus Krist*
finner freden som var mist,
fred som overgår all sans,
gir vårt liv en annen glans;
fred som stiller all vår trang,
løser sorgen opp i sang.

12. mars

> «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2 Kor 5,21).

Dette ordet er det største Gud har gitt oss om verdien av Jesu frelsesverk. Ikke noe ord i Bibelen er så vanskelig å komme forbi for dem som gjerne vil ha Jesus til frelser, men ikke til forsoner.

Det er underlig hvor tungt det synes å være å gå med på at Jesus trådte fram for Gud i vårt sted. At han viste oss Guds kjærlighet og nåde gjennom lidelse og død, det finner vi rimelig og stort. Men at han ble gjort til synd for oss, så vi skal bli rettferdige for Gud i ham, det vil mange ikke gå med på.

Mange møter det med harme og spott at vi ikke skal vite av noe annet til frelse enn Jesus Kristus og det han har gjort – også mange som vil ha Jesus til frelser. Det må være noe ved dette som stikker vår stolte natur – noe som ikke vil bøye seg for at Gud så helt har satt oss til side og bare regner med en annen i vårt sted.

Men jeg vil vitne om at dette for meg er den beste trøst jeg eier, og den eneste grunn jeg har å bygge på i liv og i død. Han bar våre synder på sitt legeme opp på treet, da alle våre misgjerninger rammet ham. Han døde for våre synder og sto opp igjen til vår rettferdiggjørelse. Det er min frelsesgrunn.

La oss alle gripe dette i tro, så bygger vi på det Gud har gjort for oss.

Jeg ser mitt skyldebrev
til korset naglet blev,
og i din grav i haven
der er min synd begraven
til evig skjul og gjemme,
hvorfor skal jeg meg gremme?

13. mars

> «Men Maria tok vare på alle disse ordene og grunnet på dem i sitt hjerte» (Luk 2,19).

Alt som får rom i vårt hjerte, får også makt i vårt liv. Det hjertet er grepet av, blir den bærende kraften i alt vi tar oss til. «Det hjertet flyter over av, det taler munnen» (Matt 12,34). Den grådige vil helst snakke om penger, den forfengelige om stas, den lettsindige om moro og den umoralske om det som er simpelt og urent.

Alle som vil vinne mennesker, søker derfor først og sist å vinne hjertet. Satan, synden og verden banker på hjertets dør. Jesus også.

«Sønn, datter, gi meg ditt hjerte» – det er Guds bønn til oss (Ordsp 23,26). Ingen vet så godt som han hva det betyr for oss om vi lar ham få hjertet eller ikke. «Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer, for livet utgår fra det,» står det et annet sted i Guds bok (Ordsp 4,23).

Den som da er så vis at han gjemmer Guds ord i sitt hjerte, han er som et tre plantet ved rennende bekker, som gir sin frukt i sin tid, og som bladene ikke visner på – og alt det han gjør, skal han ha lykke til (Sal 1,3).

I Guds ord finner vi vår frelse, vårt lys og vår kraft. Der lærer vi livets høyeste visdom, der finner vi veien gjennom livet og døden.

«Gresset blir tørt, blomsten visner når Herrens ånde blåser på det. Ja, sannelig, folket er gress. … Men vår Guds ord står fast til evig tid» (Jes 40,7–8). «Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen» (Sal 119,89).

Gjem nå Guds ord i ditt hjerte og sinn,
lukk ikke synden og verden der inn,
la Jesus hjertene eie!

14. mars

> «Og fristeren kom til ham og sa: Er du Guds Sønn, så si at disse steinene skal bli til brød!» (Matt 4,3).

Når Jesus, han som var uten synd, ikke kunne komme forbi fristelser, hvor mye mer må da ikke vi, som synden har herjet, være forberedt på å møte de fristende maktene? En kristen burde derfor minne seg selv om at han går i fare hvor han enn går.

Men vi blir ikke alle fristet på samme måte og til de samme syndene. Fordi hver av oss har sine svake sider, møter Satan oss der han lettest kan få oss til å falle.

Likevel er ikke dette alltid vår største ulykke. Det verste er at vi så sent lærer å kjenne våre svake sider. Derfor tror vi oss ofte sterkest der vi er svakest og ikke har noen kraft.

Der vi er trygge på oss selv, står det ingen vaktpost. Så går fienden over grensen og inn i festningen uten å møte motstand. Men der vi ser oss hjelpeløse, frykter vi faren og ber om hjelp fra ham som har lovt å stride for oss.

Å lære å kjenne seg selv er ikke bare veien til visdom, det er også begynnelsen til seier. Det er på den måten en kristen finner veien til Guds kraft og får oppleve at den som stoler på Gud, aldri blir til skamme.

Da kan vi også hjelpe dem som blir fristet, fordi vi selv ble fristet og vant.

«Han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøsten vi selv blir trøstet med av Gud» (2 Kor 1,4).

Vår sol og skjold og styrke
er Gud, vår Frelser blid.
Og kommer tider mørke
og stundom storm og strid,
den sol går aldri under,
om dagen slokner her;
det skjold går aldri sunder,
hvor hard enn striden er.

15. mars

> «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» (Matt 16,26).

Jesus setter mennesket usedvanlig høyt. Han stiller oss opp mot alt som er skapt, og sier at det har mindre verdi enn én eneste sjel. Å tape sjelen er å miste alt, om en så kunne vinne hele verden. Så høyt setter Jesus sjelen.

Men mennesket, som har fått en så stor skatt – hvordan ser det på sin sjel? De fleste tenker knapt på at de har en sjel. Andre mener at mennesket ikke har noen sjel. Og av dem som tror at sjelen finnes, er det bare en liten flokk som har lært å sette den rette verdi på denne evige rikdommen.

Mengden kaster tankeløst sitt ene dyre liv midt i gapet på alt som sliter sjelen i stykker, som ødelegger og dreper. Satan og gudløse mennesker fyller verden med sjeleødeleggende juks og narrespill. Kunst, litteratur og lærdomsseter blir gjennomsyret av dødelig gift, som eter sjelene opp uten smerte.

«Kom, la oss gå dit lysten drar!» – det er verdens sang. Glem din sjel, glem din Gud, glem din dom! Og mennesket taper sin sjel i denne dødens brus.

Men han som kjenner evigheten, han som vet hva en sjel er verd, han som vet hva som ligger i dette: evig frelst eller evig fortapt – han tenker annerledes om sjelene våre.

Fortapt! – der det aldri når fram en lyd av et «kom», der ingen klokke varsler tid, der ingen sol går ned og ingen dag gryr – fortapt!

Menneske, menneske, tenk deg om! Taper du din sjel, så er alt tapt. Vend om og gi din sjel til ham som kan føre den fram til full frelse og inn til livets evige dag.

I dag kom det bud ifra himmelens Gud
at sovende sjeler må våkne.
Hver skynde seg, smykke seg fin som en brud,
som vil være slik brudgommen venter.
Å synder, du trygge, hva tenker du på,
som ennå vil sove på brennende strå?
Å, våkn før døden deg henter!

16. mars

> «Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død! Men også nå vet jeg at alt det du ber Gud om, vil Gud gi deg» (Joh 11,21–22).

Den bønnen – eller rettere det budet – som Marta og Maria sendte til Jesus, lar oss se inn i et dypt og ekte vennskap. Når nøden kommer inn over dørstokken hos dem, synes søstrene at det er nok bare å la ham vite hvordan det står til. Å be ham komme eller si hva han skal gjøre, falt dem ikke inn. Det var helt selvsagt for dem at han ville både komme og hjelpe.

Det er mye som har skjedd når samfunnet mellom oss og Jesus blir så dypt og tillitsfullt at vi kan ta det slik Marta og Maria gjorde. Da slipper vi å skrike høyt i nervøs uro og bruke mange og rørende ord. Selv i de tyngste tider kan vi da bare minne ham om hvordan det står til.

Å skrive regler for ham eller komme med egne ønsker kan vi la være. Når han får vite hvordan det står til, får han gjøre som han selv vil. Det er tillit, det er tro, det er vennskap!

Skrik og skrål og høylytte bønner er slett ikke noe vitnesbyrd om stort kjennskap, trofast vennskap og tillit til ham som gjør alle ting vel. Der kjærligheten og vennskapet er mest ekte, der trengs minst sterke ord og bestemte krav.

La det så skje oss det vi minst ønsker, og la alt ende i en grav. Han sier til deg og meg som til Marta: «Dersom du tror, skal du se Guds herlighet» (Joh 11,40).

La oss tro det. Da skal alt som skjer oss, bli til Guds ære og hjelpe både oss selv og andre til mer tro på Jesus.

Nød og lykke til vil falle,
Herrens hånd skal fast oss holde,
som en venn han sine akter,
han er deres skjold og vokter.

17. mars

> «Det folket som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge – for dem er et lys opprunnet» (Matt 4,16).

Og lyset som rant opp, var Kristus! Han lyser gjennom tid og evighet. Han sier oss enkelt og klart hvordan skapningen er blitt til, hvor vi kom fra, og hvor veien bærer når vi går bort fra dette livet. Han lyser for oss klarere enn solen, inn i det som var, det som er, og det som skal komme.

Han gjør det lyst i sjel, ånd og tanke. Han viser oss vår synd og vår nød, og viser vei inn til det lyset som tar synden bort og gir evig liv. Der veien er stengt for oss alle, der åpner han døren og sprer mørket. Han er lyset i verden. Bare han!

Når vi en gang iblant fatter hva alt dette er, og hva Gud ga oss i Kristus Jesus, da får vi lyst til å skjule oss i skam over at vane, tankeløshet og vantro skal ta sans og samling fra oss.

Om vi så dette som det er, og som vi eier det, måtte vi juble dag og natt over en så stor og grenseløs lykke.

Millioner av mennesker lever og dør i den svarte natten uten å kjenne seg selv, uten å kjenne Gud og uten å vite noe om det som venter bak graven.

Men du og jeg kan skille mellom ondt og godt og vite veien bort fra synden og døden. Ja, vi kan se det evige liv klarest og herligst midt i døden.

Når solen for alltid går ned i havet for den som ikke kjenner Jesus, da stiger den først for alvor opp i all sin herlighet over Jesu venner.

«For Guds herlighet opplyser byen, og Lammet er dens lys» (Åp 21,23).

O Krist, du sanne lys og vei,
opplys enhver deg kjenner ei,
send ut ditt ord, din hjord formér,
så der må frelses mange fler!

18. mars

> «Jesus sa da til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere!» (Joh 6,53).

Det var disse ordene som stakk så dypt i folket på Jesu tid, og som gjorde at så mange gikk fra ham i harme. Det er denne samme sannheten folk støter seg mest på den dag i dag, og den er grunnen til at de fleste vender seg bort fra Kristus også nå.

Men hva er det egentlig Jesus vil si oss med disse ordene? Hvor er brodden i dem?

Jeg tror det er dette: Vi skal komme til ham med hel vilje og i fullt alvor, og innrømme for oss selv og for ham at alle andre veier er stengt for oss, og at vi er fortapt uten ham. Og dette fortapte livet skal vi legge på ham og ha i ham alt det vi trenger. Utenfor ham kan ingenting mette og svale vår sjel.

Men skulle vi ta anstøt av dette? Å ja, alle de som vil bygge på sine gode gjerninger og ikke gi seg helt over til Kristus, de tar anstøt. Men alle som for alt i verden vil bli frelst, og som ikke vet om noen annen redning enn Jesus Kristus, for dem er han livets eneste mat og drikke.

Gud være takk at Jesus Kristus er alt til frelse for oss!

«Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4,12).

Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv utgår derfra

til hver fattig synder.
Se Guds Sønn, den hyrde god,
må på korset bløde
og betale med sitt blod
all vår synd og brøde.

19. mars

> «For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet» (Rom 8,3).

Loven er Guds vilje, åpenbart for oss i menneskeord. Der sier Gud oss hvem han er, og hva vi skal være. Den som da gjør det loven sier, og lar være det den forbyr, skal leve ved det han gjør.

Men det var dette som mislyktes – ikke fordi loven var udugelig, men fordi vi var det. Da Gud ved loven skulle gjøre oss til nye mennesker, kom han ikke videre. Det fantes ingen råd, for det var ikke noe materiale i oss. Vi var som morken ved og knust glass. Så måtte han legge oss til side. Han kunne ikke regne med oss lenger.

Men i sin store visdom og kjærlighet fant Gud en annen vei. Han sendte sin Sønn i kjød. På mennesket Jesus Kristus la han lovens krav og regnet med ham i stedet for oss. I ham var det materiale til å skape et nytt menneske.

Så førte han synden, skylden, straffen, dommen og døden over på Kristus og krevde av ham det han hadde rett til å få av oss. Han fordømte vår synd i Kristi kjød og stilte oss slik ulastelige fram for sitt åsyn. Det gjorde Gud!

Når det så gjelder vår frelse, har vi rett til å vende oss helt bort fra oss selv og stole på Kristus alene. Så fullkommen som Gud er i seg selv, så fullkommen er vår frelse ordnet i Kristus. Det gjorde Gud!

Ren og rettferdig, himmelen verdig
er jeg i Krist, min frelsermann, nå;
Ordet forkynner at mine synder
er strøket ut ved Frelserens blod.
Ja, jeg er frelst og salig fordi
Sønnen har gjort meg virkelig fri,
fri er jeg kommet døden og dommen.
Amen, halleluja!

20. mars

> «Jesus sa da: La henne være! Hun har gjemt den til dagen for gravferden min! For de fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid» (Joh 12,7–8).

Hva var det egentlig ved Maria som gjorde at Jesus priste henne framfor Marta?

Det dypeste i livet er ikke alltid så lett å forme i ord. Men vi kan vel si det slik: Maria kom til ro i Jesus og tok imot hans ord, og så strålte herligheten i hans åsyn fram for henne. Frukten av dette var at hun ofret alt hun eide, på ham. Ikke for ham, men på ham.

Uten at hun egentlig selv vet hva hun gjør, bryter hun krukken med den ekte, dyre salven. Det var en indre livsmakt som drev henne, så hun ikke kunne annet enn å ofre alt på ham.

Jeg kan ikke med mine ord forklare forskjellen mellom å ofre for Jesus og å ofre på ham, men jeg er viss på at det er en stor forskjell. Vi kan gjøre mye for Jesus uten å gi alt til ham. Å ofre alt på ham fra et hjerte som ikke kan annet, det er kristendommens høye kunst.

Da dufter det himmel av det en frelst synder gir Frelseren. Det er ikke det en gjør, som har størst verdi, men det en er.

«For vi er Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst, og blant dem som går fortapt» (2 Kor 2,15).

Måtte Jesu Kristi ånd slik fylle våre sjeler, våre hjem og vårt daglige liv!

Min Frelser kjær,
kom, før meg der
hvor helst du meg ha ville!
Jeg lar deg inn,
du Herre min,
med all din nåde og milde!

21. mars

> «Men Jesus har båret fram ett eneste offer for synder, og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd. Nå venter han bare på at hans fiender skal bli lagt til skammel for hans føtter» (Hebr 10,12–13).

Guds høyre hånd er hans grenseløse evne til å nå alt og makte alt. Det er allmaktsarmen, den som gjorde at han kunne sette skapningen inn i tilværelsen med liv og lov, og som gjør at han kan slokke alt med et åndedrag om han vil. Det er den makten i Gud som ikke er bundet av tid og rom, den hånden som holder nøklene til døden og dødsriket, den som når alt og makter alt.

Og det er Jesus, vår bror, som styrer denne hånden! Da steinene haglet ned over Stefanus, åpnet himmelen seg for ham, og han så Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd (Apg 7,56).

I sådant æressete vårt kjød og blod vi ser,
så må vi da oss glede og aldri sørge mer.

Men her står det også i ordet at han sitter der og venter på sine fiender. Hvilke fiender han venter på, er ikke klart for meg.

Men det vet vi: Han venter på alle dem han kjøpte så dyrt. Han venter på deg som ennå går borte i synden. Vi har grunn til å tro at så lenge han ser én eneste som kan berges, så lenge venter han.

Dere som tror at Jesus skal komme igjen: Husk at han venter på å få frelse enda flere før han kommer!

Vi skal akte Herrens tålmodighet som frelse (2 Pet 3,15).

Jesus vil ha alle.

Ikke en så ussel er
at ei Jesus har ham kjær.

Han kan frelse nå og her,
Jesus vil ha alle.

22. mars

«Likesom Faderen har elsket meg, så har jeg elsket dere. Bli i min kjærlighet» (Joh 15,9).

Like lite som vår tanke kan romme det guddommelige, det evige og allmektige, like lite kan vi forstå hvor mye som ligger i dette at Faderen elsker Sønnen. Vi kan bare si at hans kjærlighet må være like stor som Gud er stor.

Men det som for oss skulle være det største av alt stort, er dette: Slik Faderen har elsket Jesus, slik elsker Jesus sine. Å være elsket av Jesus like mye som Faderen elsker Jesus – ja, det er ufattelig.

Jesus er Guds enbårne Sønn. Han er ren og hellig som Gud, han lekte for hans åsyn før noe var til, og har aldri gjort noe mot Faderen.

Det er mer enn en kan si om oss. Vi kostet Jesus livet, vi sto ham imot, vi har vært ulydige – og det som verre er: ulydige etter at vi ble frelst. Likevel elsker han oss like høyt som Faderen elsker ham.

Vi strever med så mye for å komme høyere opp og lenger fram i vår kristendom. Men det lykkes så lite, og så synker vi sammen igjen i motløshet, i lovtrelldom, i strev og tvil.

Tenk om vi hørte og fulgte disse ordene av Jesus: «Bli i min kjærlighet!» Da skulle mye bli annerledes både i oss og ved oss.

Kom, fattige og trette mennesker, kom og gjem dere i Jesu Kristi kjærlighet! Bli der med din tro, din tvil, din synd og dine sår. Legg også alle dine byrder der, nåtid og framtid, dagen i dag og den dagen du ennå ikke har sett.

Det er den beste plassen for oss alle i liv og i død. Det er også der vi skal være i all evighet.

Å Jesus, som har elsket meg
foruten mål og måte,
av kjærlighet brast hjertet i deg,
for meg du blødde såre.
Vekk opp min sjel, driv kulden ut,
gi kjærlighet som kan være
deg til ære,
så deg, min lodd, min Gud,
jeg kan i hjertet bære.

23. mars

«Disiplene gikk da av sted og gjorde som Jesus hadde pålagt dem» (Matt 21,6).

Mye ville være enklere både i lære og liv om vi kristne gjorde det til en regel å gjøre som Jesus har sagt. Også det som ser smått ut, blir stort når det blir gjort for vår Frelser. Bare det å løse et dyr fra båsen kan bli til ære for ham og til nytte for andre.

Den bakvendte og ukristelige tanken at kristenlivet skal deles i «kristelig» og «verdslig», har gjort mye skade i Guds rike.

Guds folk er et kongerike av prester som er i sin kirke og står for Guds alter hvor de enn lever og arbeider. Deler en kristenlivet i to, i «kristelig» og «verdslig», avler det et hykleri som tærer kraften ut av sann gudsfrykt.

Den som ikke har gudstjeneste i arbeidsklærne, har det heller aldri noe annet sted. Vårt offeralter skal stå der livsstriden står, der arbeidsslitet er, der sorgen og gleden møter oss, og der livskallet byr oss å gå.

Kristus har minst like stor lyst til å være i fiskebåten som i en domkirke. Der bonden spenner fra hesten med bønn og takk, der gjør han det for Jesus. Slik er Guds rike. Og slik må han være som skal frelse og hjelpe oss.

Du Guds menneske: Se alt det du har å gjøre, som en gudstjeneste og et arbeid for Jesus! Da blir du sterk og glad i all din gjerning.

Og det som ellers ble så tungt og sårt på mange sett,
det gjør din nåde, Jesus, for meg så lyst og lett.
Ja, kan jeg bare si om alt jeg tar meg til:
«Det gjør jeg for min Frelser», hvor lett det gå da vil.

24. mars

«Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29).

Synden er den store ulykken for oss mennesker, ja, for hele skapningen. Synden er årsaken til all sorg og nød som jorden rommer. Var synden borte, ville alt ondt forsvinne som dugg for solen.

Synden har skilt oss fra Gud og ført sorg og sykdom og død over oss. Hele verden ligger nedsunket i blod og tårer. Slekt går bort og slekt kommer på ny – og går den samme veien som alle de andre. Det ser så håpløst ut!

Men midt i denne mørke natten åpner himmelen seg for oss i nåde. Gud stiger ned til oss og blir menneske. Ut over den syndherjede slekten roper Guds profet: «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!»

Forunderlige ord! Kan noe større bli sagt oss, og kan noe mer trøsterikt nå vårt øre?

Det vi var skyldige til å bære, la Herren på Kristus, og han tok bort landets misgjerning på én dag (Sak 3,9). Da han smakte døden for alle, tok han vår synd og skyld bort.

Og når du og jeg vender om og tror oss frelst i ham, renser han oss ved troen. Da ser Gud oss i Kristus som om vi aldri hadde syndet.

I Kristi navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folk, for Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder. Og når den troende synderen går bort fra legemet for å være hjemme hos Herren, er han fri fra synden for alltid.

Slik bærer Guds lam bort verdens synd.

Tenk når engang jeg uten synd skal leve,
hver tanke ren, hver gjerning uten brøst,
når aldri jeg behøver mer å beve
for muligheten av en syndig lyst!

25. mars

> «Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, ydmyk, ridende på et esel – på trelldyrets fole» (Matt 21,5).

Palmesøndag setter Sions konge seg på ryggen av en eselfole, og øynene hans er fulle av tårer. Han kommer ikke på en stolt stridshest i spissen for en stor hær. Nei, ydmyk sitter han på ryggen av et trelldyr.

Han rir heller ikke inn i byen for å bli kronet til konge i Israels helligdom, men for å kjøpe oss fra jorden til Gud med sitt blod.

Her er han som vil favne deg med sin kjærlighet god,
her er han som vil gagne deg med sitt hjerteblod.

En slik konge passer for oss, en som kan løse «hver syndebunden trell». Slik kom han også til oss.

Han kom da mor bøyde kne ved vuggen. Han kom på skolen, i kirken, på bedehuset, i skog, i fjell og daler. Han kom da vi dro ut fra barndomshjemmet, ut i en kald og syndig verden, med livets vårsol over oss. Han kom når natt og storm i livet gjorde oss urolige og tunge om hjertet. Han kom og ville frelse det som var fortapt. Slik kom han til meg, og til deg også.

Tok du imot ham?

Gjorde du det ikke, så ta imot ham i dag. Han står for døren og banker nå. Lukk opp for ham, så skal han frelse deg og i nåde føre deg inn i sitt evige rike. Den største synd noe menneske kan gjøre, er å stenge ham ute.

Her er han som vil frelse
hver syndebunden trell,
opp, Sions datter, hilse
og møte kongen vel!

26. mars

> «Seks dager før påske kom så Jesus til Betania, der Lasarus bodde, han som Jesus hadde reist opp fra de døde» (Joh 12,1).

For en kristen ligger det en underlig lokkende makt i navnet Betania. Ikke byen, men det særegne hjemmet i byen. Gjennom hele den kristne tidsalder har det alltid vært mennesker som har holdt det for noe av det største i verden å eie et slikt hjem. Når vi vil gi et godt hjem vi kjenner, det beste navnet vi vet, sier vi: Det var rett og slett et «Betania».

Hva er det ved denne hytta som gjør den så lokkende og poetisk for oss? En kan ikke være i tvil om svaret: Jesus var der. Innenfor de dørene var han alltid velkommen. Like naturlig som det var for disse tre søsknene å ta imot ham, like kjært var det for ham å være der.

Et slikt hjem er det beste en kan eie her i verden. Lykken og livsgleden ligger ikke i rikdom, ære og makt. Den ligger i å eie fred med Gud, fred i sjelen og fred i hjemmet, og så være fornøyd med det en har.

Denne store livsrikdommen gir Jesus til alle han kommer inn til. I det livet og det hjemmet der han får være, dufter blomstene fra det tapte paradis. Fra slike hjem går lys og lykke ut til andre mennesker.

La det være vårt dype ønske og vår bønn fra dag til dag å få eie Jesus i hjerte og hjem!

Når Jesus kommer inn i huset,
og hans den søte hilsens fred
har alle hjerter gjennomsuset
og senket seg i sjelen ned,
da blir det stille, lyst og mildt,
da enes atter hva er skilt.

27. mars

> «Og som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste» (Joh 13,1).

Andre enn Jesus har visst om sin dødsdag, og andre enn han har møtt døden med ro. Men ingen har som han glemt seg selv av kjærlighet til andre.

Rolig, som om ingenting sto på, spiser han kveldsmaten sammen med dem. Så reiser han seg fra bordet, fyller et fat med vann, tar et håndkle og går fra mann til mann og vasker og tørker.

Det er mer enn menneskelig, det er guddommelig. Men så stor må den kjærlighet være som skal ta på seg å frelse slike som oss.

Og slik han var, slik skal også vi være i denne verden. Vi skal lære å elske og tjene av ham som er ydmyk av hjertet.

Vi går gjennom en uren verden, og det er så lett å skitne til føttene sine. Når vi ser at vår bror er blitt uren, må vi huske Jesu ord: Vi skal ta det som han, ikke gjøre den urene verre, men prøve å få bort det som har skitnet ham til.

Det er i slike stunder det skal vise seg hvor mye vi eier av den Guds kjærlighet som tjener og hjelper andre.

Når du ser at din bror er blitt tilsølt, så gjør ham ikke mer uren med onde ord, men hjelp ham til rette! «Om dere vet dette, da er dere salige, så sant dere gjør det» (Joh 13,17). Den som elsker, er født av Gud (1 Joh 4,7).

Gi tørst etter Ånden, gi trang til ditt ord,
gi du meg å vandre mer helt i ditt spor!
Mer ydmyk og lydig, mer avdød fra meg,
mer lysende hellig, mer, Jesus, lik deg!

28. mars

> «Men Peter svarte og sa til ham: Om så alle tar anstøt av deg, skal jeg aldri ta anstøt!» (Matt 26,33).

Det er ikke alltid galt å ha tro på seg selv. Den som tror at han ikke duger til noe når det gjelder det praktiske livet her i verden, blir en byrde både for seg selv og andre. På slike mennesker passer ordtaket: «Den som ikke vil hjelpe seg selv, kan heller ikke Gud hjelpe.»

Men når det gjelder å vinne over synden og Satan, da er selvtilliten vår store ulykke. Den kristne som mener seg sterk nok til å stå imot det onde i egen kraft, lider alltid nederlag. Ikke noe menneske eier kraft i seg selv til å vinne over det onde. Det er bare Guds kraft som er sterkere enn synden og Satans makt.

Den som da tror seg sterk nok selv, stenger veien for Guds kraft, og så blir han liggende såret og slått. Men når vi hjelpeløse trer fram for Gud, da blir hans kraft fullendt i vår skrøpelighet.

Da Paulus fant denne hemmelighetsfulle veien til seier, fikk hele livet hans et nytt innhold. Da roste han seg av sin skrøpelighet, nettopp fordi han da fikk Guds kraft (2 Kor 12,9).

Vi ville bli spart for mange nederlag om vi sluttet å regne med oss selv og heller så opp til ham som gir de ydmyke nåde.

«Min Gud vil møte meg med sin miskunnhet. Gud vil la meg se med glede på mine fiender» (Sal 59,11).

Hjelp meg, o søteste Jesus, å vinne!
Ofte jeg strider med skrøpelig makt;
se dog hvor synden kan hendene binde,
så jeg i kampen er svak og forsagt!
Frelsermann blid, før du min strid,
at jeg kan vinne i trengselens tid!

29. mars

> «Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg» (Joh 17,1).

Som en general fra en fjelltopp ser fiendens hær sige innover viddene mot stedet der slaget skal stå, slik ser Jesus med sitt guddommelige øye at timen nærmer seg da han alene skal møte mørkets fyrste.

Timen er kommet. Denne timen regnet Gud med før verden ble grunnlagt. Jeg tror at hadde han ikke gjort det, så hadde han ikke skapt noe.

Denne samme timen regnet Jesus med, Satan regnet med den, og mot denne timen har mennesker sett fram helt fra den dagen Gud lovte å føre dem tilbake til paradis. Mot denne timen så de troende i den gamle pakt med tillit og håp, og i det håpet gikk de hjem til Gud.

Timen er kommet! Helvete skjelver, himmelen jubler, og jorden ser i håp mot håp opp til ham som kjemper seg fram til fullkommen lydighet helt til døden.

Det er i Jesu lydighet at seieren ligger. Der det brast for den første Adam, der måtte den andre Adam vinne – ellers var alt tapt for oss i all evighet.

Men da han ropte ut: «Ikke som jeg vil, bare som du vil!» (Matt 26,39), da var seieren i dypeste grunn vunnet. Det var i Getsemane striden var tyngst, men der ble også seieren sikret.

Gjennom lydighet og lidelse ble vår frelses høvding fullendt (Hebr 2,10). Og nå er timen kommet også for oss, da vi må velge eller vrake den fullførte frelsen. Lykkelig er den som kjenner sin besøkelsestid og bruker den rett.

Følg nå med til urtegården,
dere som ble fristet, falt,
se hvor hyrden stred for hjorden
inntil blodet da det gjaldt!
Se hans kval, og hør hans bønn,
lær å bede av Guds Sønn!

30. mars

> «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Dette er det evige under, den lysende solen over en fortapt og fordømt slekt. Vi er elsket av Gud: du, jeg og alle andre! Alle som ligger syndige, sønderslåtte og halvdøde, alle som er stolte av sine synder og høyrøstet i sitt hat mot Gud – alle disse elsker Gud.

Følg ham gjennom Bibelen. Se ham da han må åpne porten for de første menneskene, bort fra livets tre og ut i synd, skam, lidelse og død. Den kjærlighet som er sterk som døden, kunne ikke la dem gå bort i en håpløs natt. Han lovte at de skulle få komme tilbake på en ny og levende vei.

Ja, før den første livsgnisten fór gjennom verdensrommet, var alt ordnet for oss i Gud og av Gud. Så elsket Gud!

Ingen ba ham om det. Det fantes ennå ikke én eneste skapning som kunne sende så mye som et sukk opp til ham om hjelp. Trangen til å gi sin Sønn, og dermed seg selv, steg opp i Guds eget hjerte.

Den frelsen vi fikk i Kristus, skal ingen andre enn Gud ha takk og lov og ære for. Gjennom alle evigheter blir det bare én sang for alle frelste fra alle slekter, folk og land: sangen om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod (Åp 5,9).

Men så stor som denne kjærligheten er, så svart og grufullt blir «mørket utenfor» for alle dem som nekter sannhetens lys å komme inn i hjertet. Men alle de som i tro tar imot Guds gave, skal leve om de enn dør.

Så elsket Gud oss at han gav
sin kjære Sønn til kors og grav,
at vi skal ikke døden få,
men evig liv ved ham oppnå.

31. mars

> «… hvor mye mer skal da Kristi blod – han som i kraft av en evig Ånd bar seg selv fram for Gud som et lyteløst offer – rense vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud!» (Hebr 9,14).

Kristus bar seg selv fram for Gud som et lyteløst offer! Forunderlige armer som bærer dette offeret, og velsignede mann som lar seg legge på disse armene!

Det er som det runger gjennom alle himler og hele skapningen, ja, helt ned i helvete: Her er jeg, hellige Gud, her er jeg! Ta meg som offer for alle dem som er skyldige til dom, til straff og til død! Regn ikke med dem, regn med meg! Se ikke på dem, se på meg!

Det du, evige og hellige Gud, må kreve, dømme og straffe – krev det, døm det og straff det her! Her er jeg, her ligger jeg på mine egne armer som offer for alle.

Så tok Gud dette offeret og gjorde ham til synd for oss. «Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53,6).

Verden har Frelseren løst fra dens lenke,
ja, på sitt hjerte hver synder han bar.

Alle dere som går under dommen med urolig samvittighet: Kom og se, og grip frukten av Kristi offerdød! Gå bort fra Sinai og kom til Golgata, kom og bad dere i livets hav! Da skal samvittigheten renses, og du blir ført over fra trelldom til Guds barns herlige frihet, fra døde til levende gjerninger, fra Satans makt til Gud.

Hvem kan tolke all den glede
å få høre Jesus til!
Jesus er mitt liv, mitt eie,
hans jeg evig være vil!

April

1. april

> «Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53,6).

En sau som går sine egne veier, blir snart redd og farer lett vill. Den kan ikke verge seg mot rovdyr, den søker ikke ly når det er fare på ferde, og den finner ikke hjem igjen når den først har gått seg bort.

Slik er vi mennesker, sier Gud. Vi farer vill som får. Hvem har noen gang sett en annen av Guds skapninger komme så langt på avveier som et menneske? En tiger og en løve verner om maken og ungene sine, men en mann kan myrde sin hustru og en mor sitt barn. «En okse kjenner sin eier, og et esel sin herres krybbe. Men Israel kjenner ingen ting», sier Herren (Jes 1,3).

Det er til oss den allmektige Gud kommer med denne store hjelpen: Han lar sin Sønn møte det vi var skyldige i. Det gjorde Gud da han sendte sin Sønn «i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld» (Rom 8,3).

Og etter at Sønnen har kjøpt oss til Gud med sitt blod, går han omkring og leter oss opp. Alle som lar seg finne, tar han på skuldrene og bærer hjem. Han tar vare på oss som sin øyesten, og siden tar han oss opp i herligheten.

Når dette av og til blir levende for meg, så jeg ser det og tror det, da undrer jeg meg. Da skammer jeg meg over at jeg er så lite glad og takker Gud så lite, han som har gjort så mye godt mot meg.

Hvor godt skal det ikke bli når tungen får slå i en hellig munn i det evige liv!

Min sjel, takk ham også i dag, i livet og i arbeidet!

Jeg vil prise min gjenløser
for hans store kjærlighet,
all min synd han rent utslettet
og gav sjelen liv og fred.
Syng, o syng om min gjenløser!
Med sitt blod han kjøpte meg.
Jeg ble fri da han frivillig
tok min skyld og straff på seg.

2. april

> «Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Men nei, derfor er jeg jo kommet til denne time. Far, herliggjør ditt navn!» (Joh 12,27–28).

Trykket fra satans hærmakt var så sterkt at det nesten ser ut som Jesus var på nippet til å vike unna. Før han rett får samlet seg, roper han: «Far, frels meg fra denne time!»

Men med ett klarner det. Han ser hvordan saken står, og han vet hva det gjelder. Timen er kommet, krigen er i full gang. Han er rede, og han roper: «Far, herliggjør ditt navn!»

Ved denne seieren som Jesus vant over seg selv, var satan slått, og himmelen roper ned at bønnen hans er hørt. Om en liten stund henger han på korset, der den siste kampen blir utkjempet og seieren vunnet for alltid. Derfra vil han og kan han dra alle til seg.

Det er fra korset Kristus har makt til å dra synderen til Gud. Bare derfra. Et elektrisk lokomotiv har ingen kraft hvis det ikke står i forbindelse med kraftstasjonen. Slik ville også Kristus mangle kraften til å dra syndere til frelse om han ikke hadde gitt sitt liv for våre synder etter Skriftene.

Det er fra Golgata, gjennom den korsfestede Jesus, at synderen blir dratt til Gud. «Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg» (Joh 12,32).

Alt er jo fullbrakt, er rede og gjort,
Lammet har seiret og vunnet,
Herren er trofast og tiden er kort,
salig, har Jesus du funnet!
Og er du borte, kom, kom igjen!
Alt kan opprettes gjennom din venn.
Alt er jo fullbrakt, er rede og gjort.
Lammet har seiret og vunnet.

3. april

> «Og han gikk ut og dro til Oljeberget, som han pleide, og disiplene fulgte med ham» (Luk 22,39).

Dette med vane høres ikke særlig evangelisk ut, og mange kristne ser derfor på det som en fare. Det er også en fare dersom vanen fører oss inn i former uten innhold; da gjør vanen alltid skade. Men er vanen en tjener for et friskt livsinnhold, leder den oss alltid på rette veier.

Når en kristen har for vane å ta Bibelen hver morgen og møte Gud i Ordet og bønnen, og når husfaren, som tror på Gud, kaller husfolket sammen til andakt kveld eller morgen og ber om Guds velsignelse over hjem og arbeid – da vokser det fram et friskt folkeliv blant slike mennesker.

Og ikke bare det: Det vokser også fram et kristenliv som er båret av Guds nåde.

Mange kristne lever mer etter inntrykk enn etter en sunn livsregel. Da går det på slump med det livet som etter sin natur krever å få vokse etter faste lover. I

åndsfylte tider er slike mennesker høyt oppe i skyene, men når tunge og tørre tider kommer, synker de sammen og visner bort.

Salig er den kristne som ikke bryter gudslivets lover! Han er lik et tre plantet ved rennende bekker, som gir sin frukt i rett tid, og bladene visner ikke. Alt det han gjør, skal han ha lykke til.

«Men til deg har jeg ropt, Herre, om morgenen kommer min bønn deg i møte» (Sal 88,14).

Hjelp meg du å blive,
Herre, kun hos deg,
og på ny deg give
hva du giver meg!

4. april

«Så kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane, og han sa til disiplene: Sett dere her, mens jeg går dit bort for å be!» (Matt 26,36).

Getsemane – et stille sted med blomster og høyreiste trær. Der står Jesu tyngste strid.

Alt han er i sjel og ånd, i følelse og sinn, er gjort til synd for oss. Nå ligger han i smeltedigelen over helvetes ild. Gud møter ham hellig og rettferdig. Alt det vi var skyldige, blir krevd av ham, og regningen må betales.

Her i denne hagen må saken avgjøres i sin dypeste grunn. Det var i en hage Adam var ulydig. Det er i en hage Jesus må seire ved å være fullkomment lydig. Seirer han ikke her, når han ikke fram til Golgata, og alt er tapt.

Getsemane – himmelen ser ned i denne hagen og lytter etter hva som blir sagt, og helvete lytter og skjelver. Stille og sterkt, men helt sant lyder ordene, mens svetten faller som bloddråper: «Ikke som jeg vil, men som du vil – Far, herliggjør ditt navn!» Og seieren er vunnet.

Nå kan Judas komme, nå kan vennene gå. Nå kan dommen og døden føre til Golgata. Er det meg dere leter etter? Har jeg ikke sagt dere at det er jeg?

Slått av denne grenseløse seieren faller de sterke stridsmennene til jorden. De har ikke kraft til å gripe en så stor seiershøvding. Han må selv be dem ta ham.

Han haster mot Golgata. Høyreist trer han fram og går mot døden, stille som et lam. Han går for å bli fullendt som vår frelses høvding.

Den stunden i Getsemane
jeg aldri glemme kan,
da du lå skjelvende på kne,
min Gud og frelsermann.
Getsemane! Getsemane!
der du, min frelser god,
for meg lå skjelvende på kne,
så svetten rant som blod.

5. april

«Stå opp, la oss gå. Se, han er nær som forråder meg» (Matt 26,46).

Judas kjente veien til det mest fredfylte og hellige stedet verden kunne gi vår Frelser. Dit hvor han ba mens svetten falt som bloddråper på jorden, dit fant forræderen veien.

Det finnes ikke noe sted på jorden der Jesus eller hans folk kan være helt trygge. Den samme satan som fant veien til Getsemane gjennom en av Jesu disipler, vet også å finne fram til oss der vi minst venter ham.

Der vi følte oss sterkest og tryggest, fikk vi ofte våre dypeste sår, og mange av dem vi trodde var våre beste venner, svek oss og ble våre motstandere.

Også inn i bønnekammeret vårt finner satan veien. Der vil han få oss til å tvile på ham som så ofte svarer annerledes på bønnene våre enn vi tenkte og ville.

Men verst av alt er det å møte forræderen i vårt eget bryst. Når vår onde natur i kristelig drakt gir oss sitt falske kyss, da blir vi ofte forført.

Bare i Jesus Kristus, vår Herre, kan vi være helt trygge. Der kan vi si med Paulus: «For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er, eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 8,38–39).

Der er livets faste punkt. Der er vennen som aldri svikter.

O min Jesus, kjærlighets kilde,
la din lidelse for meg gjelde,
slett min skyld og slukk min harm!
Kom med miskunn til meg arme,
tenn i meg din kjærlighets varme,
brenn all synden ut av min barm!

6. april

> «Ta dette begeret fra meg! Men ikke som jeg vil, bare som du vil!» (Mark 14,36).
> «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt» (Joh 17,24).

Da Jesus står overfor Guds krav til ham som verdens frelser, blir han ført inn i en tung sjelekamp. Begeret han nå skal ta imot, er fylt av den gru som synden har ført inn over alle mennesker, og han roper i stor angst: «Ta dette begeret fra meg!»

Men ordene som kommer etter, «ikke som jeg vil, bare som du vil», viser at han har vunnet seier.

Å bli «gjort til synd» bærer i seg et helvete av lidelse for ham. Men i denne lidelsen seirer han ved å gi sin egen vilje helt over til Gud. Nå har han bare ett ønske: «Far, herliggjør ditt navn!» Det er fullkommen seier. Da er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

Men det underlige er at mens Jesus har gitt sin vilje over til Gud, stiger viljen hans fram igjen med en styrke som synes helt uovervinnelig. «Far, jeg vil!» roper han opp mot himmelen.

Når jeg nå gir min vilje til deg og mitt liv for verdens frelse, vil jeg også at de som du har gitt meg, skal være der jeg er. All den herligheten du ga meg før

verdens grunnvoll ble lagt, vil jeg dele med mine. Far! Den viljen gir jeg aldri fra meg!

Du underfulle vilje! Om vi helt forstod det den bærer i seg, og trodde det, ville vi knapt kunne leve for bare glede.

Jeg kysser dine hender
med dype naglegap,
de som så herlig vender
til vinning alt mitt tap,
de hender som har skrevet
mitt frihetsbrev med blod,
og barnerett har givet
hos Gud, min Fader god.

7. april

> «Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil» (Matt 26,39).

Noen av løftene som er knyttet til bønnen, kjenner ingen grenser. Vi kan be om alt vi vil, og vi skal få det. Andre bibelord som også taler om bønn, setter grenser for det Gud kan og vil gi oss av det vi ber om.

Dersom vi blir i ham og hans ord blir i oss, da kan vi be om hva vi vil, og det skal bli oss gitt. Dersom vi går ut og bærer frukt og vår frukt blir, kan Faderen gi oss alt det vi ber om i Jesu navn.

Om ikke disse «dersom» hadde vært lagt inn i Guds løfter, kunne vi i bønnene våre ha krevd av Gud alt vi måtte finne på, fordi han hadde bundet seg til å gi. Men han visste at vi ville misbruke en så stor rett, og derfor la han svaret på bønnen inn i et «dersom».

Det er noen som mener at når vi ikke får alt vi ber om, har det alltid sin grunn i vantro. De burde lytte til den bønnen Jesus ba i sin største strid: «Ikke som jeg vil, bare som du vil.» Når han ba slik, hvor mye mer skulle da ikke vi gjøre det!

Hva vet vel vi om hva som tjener oss best? Men han som ser alt, han vet det. La ham få gi oss det han ser tjener oss best! Det sømmer seg for oss. Det er rett for oss som kristne å vise ham den tilliten også når vi ber.

Av din nåde gi meg krefter,
at jeg alltid må heretter,
det jeg lever, leve deg!
Deg som døde, la meg leve,
leve deg som bød meg
leve ved den død du led for meg!

8. april

> «Han bar selv sitt kors» (Joh 19,17). «Og den som ikke tar sitt kors og følger etter meg, er meg ikke verd» (Matt 10,38).

Det korset Jesus bar, var vårt, men han tok det og gjorde det til sitt.

Ingen annen kunne ha båret den byrden, og sannelig var den tung nok for ham. Han kunne stille stormen, lege syke og reise døde fra graven, men da han

bar korset, segnet han til jorden. I sjelekval og sorg ropte han: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»

Denne byrden var mye mer enn et stykke tre. Det var alt som lå i veien mellom Gud og oss. Alt dette bar han i ånd og sjel og på sitt legeme, og så døde han på et tre!

Det er Jesu kors som har skapt et kors for alle som vil følge etter ham. Å gå bort fra all den synd han bar for oss, og følge etter ham fra dag til dag i smått og stort, det er vårt kors. Det er ikke sykdom, fattigdom og de tunge kår som synden har lagt på alle mennesker. Korsveien går bare de som er sammen med Jesus.

Når du fornekter deg selv og gir deg over til Kristus, når du går bort fra verden og inn til din bibel, inn i bønnekammeret, og når du går ut blant folk og ferdes som lysets barn med et ydmykt sinn, «i ære og vanære, med dårlig rykte og godt rykte» (2 Kor 6,8), da er du sammen med Jesus, og da bærer du korset etter ham.

Å kjære kors, min lykke og skjønne arvedel,
Guds kirkes gylne smykke og deilige juvel!
her vil jeg glad deg bære med kyss og favnetak,
og siden fange ære av deg på dommens dag.

9. april

> «Han bar selv sitt kors og gikk ut til det stedet som heter Hodeskallestedet, på hebraisk Golgata. Der korsfestet de ham» (Joh 19,17–18).

Golgata! Du underfulle, hellige haug! Når vi tar navnet ditt i munnen, farer det gjennom vår ånd et pust av dypt alvor, en stille glede og en hjertelig takk.

Fram mot deg har slekten stirret og lengtet i tusener av år, og tilbake til deg vil de se så lenge dagene varer. Som solen lyser for jorden, er du med ditt kors vårt eneste lys.

Golgata! Der møter vi Gud og menneske i én person, hengende på et tre. Der møtes Gud og mennesker til forlik. Der får synden sin dom, sin straff og sin død. Der blir slangens hode knust, fiendskapet slått i hjel og freden underskrevet med blod.

Der åpnes himmelen og porten inn til livets tre. Der kommer Gud oss i møte som venn og som far. Der blir nådestolen reist, så vi kan tre fram for den Hellige med frimodighet og få miskunn og nåde til hjelp i rette tid.

Golgata! Vår hytte på den onde dag, vårt lys i mørket, vårt faste fjell midt i det stormende hav, havnen for synkende skip, ankergrunnen for våre sjeler og veien til det evige liv gjennom graven.

Golgata! Verden hater deg og tror den kan finne vei og havn uten deg. Men vi vet for visst at når alle lys som mennesker har tent, er slukket, lyser du i natten og leder alle som tror, inn til den evige, fullkomne dag.

Å Golgata, du l*ivets* haug,
der gror det livets tre!
Der får jeg trøst min siste natt
når døden slår meg ned.
Ja, Golgata er alt mitt håp,

hans kors er liv for meg.
Å Golgata, du livets haug,
jeg dør – og priser deg!

10. april

> «Men han som for en kort tid var satt lavere enn englene, Jesus, ham ser vi kronet med herlighet og ære fordi han led døden, for at han ved Guds nåde skulle smake døden for alle» (Hebr 2,9).

Å lide døden og smake døden er mer enn å dø. Døden kan komme fort og lett, men å leve og lide midt i døden uten å få dø, det er mer. Det var dette Jesus gjorde.

Ensom ligger han der i hagen og roper ut: «Mitt hjerte er så fullt av sorg – det er som om det skulle briste!» (Matt 26,38).[1]

Men det skulle ikke briste da, for han måtte smake døden, slik vi skulle ha smakt den i all evighet. Og så kom en engel fra himmelen og drev døden bort fra ham.

Da satte Gud ham lavere enn englene. Da var han som en orm og ikke et menneske, for han måtte møte alt syndig og alt hellig, alle Guds rettferdige krav til oss og all satans makt. I denne dødens natt var himmelen og Faderen borte for ham, fordi han skulle lide døden og smake døden for alle.

Å leve midt i døden, gjort til synd, uten å få dø – det må være helvete i sin verste gru for den Hellige.

Jesu liv i verden, hans møte med synden og satan, måtte være et liv midt i døden for ham. Det dypeste i denne lidelsen møtte han i sjelekampen i Getsemane. Det er sikkert der profeten ser ham når han sier: «Jeg er utøst som vann … Mitt hjerte er som voks, smeltet inne i meg» (Sal 22,15).

Denne lidelsen er vår redning.

Ha takk, min kjære frelsermann!
jeg aldri nok deg takke kan,
hvert møysomt trinn som du har gjort,
er meg et trinn til nådens port.

11. april

> «… og ved ham forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved blodet på hans kors» (Kol 1,20).

Kanskje mer enn noen gang før har folk nå en dyp motvilje mot læren om at Jesu blod er grunnen til forsoning og tilgivelse for synden. Den ligger i tenkemåten og livssynet deres. En Gud som krever blod før han blir forsonet, det er en levning fra hedenskapet, blir det sagt.

Men i Guds ord står det skrevet: «Uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt» (Hebr 9,22). Helt fra den første boken i Bibelen, der vi leser om Abels blod, til den siste, der sangen om Lammet lyder, sier Guds ord at vår eneste grunn til frelse er han som med sitt blod kjøpte oss til Gud (Åp 5,9).

[1] NB: «Min sjel er bedrøvet inntil døden!»

Slik menneskets legeme har livet i blodet, slik er også blodet livet i Bibelen. Tar vi blodet bort fra Bibelen, er den uten liv fra Gud. Men ikke bare det. Også de som mener de er kristne uten tro på Kristi blod, har ikke liv i Gud.

Den skaren som ingen kan telle, og som står frelst for Gud, av alle ætter og folk og tunger, er der alle som én fordi de har gjort klærne sine hvite i Lammets blod.

Etter hvert som ordet om blodet forsvinner fra liv, lære og tro, blekner og dør kristenlivet i oss og omkring oss. I stedet for levende kristendom får vi «religiøs uro».

Du som vil til himmelen, du må aldri slippe troen på det blodet som har forlikt oss med Gud, og som renser oss fra all synd.

Mitt liv det er min Jesu blod,
hva kan meg døden gjøre?
Om trengselen brenner het som glo,
det skal min skygge være.
Det lindrer hvert et sår jeg har,
det gjør den sorgtungs himmel klar
og driver tunge tanker.
Når motgang kommer som storm på hav
og livets båt vil drive av,
da er hans kors mitt anker.

12. april

«Og han sa: Jesus, husk meg når du kommer i ditt rike. Og han sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!» (Luk 23,42–43).

Fra røverens og morderens sti og gjennom fengselet går veien hans til døden. Hele livet hans er én eneste rekke av store, blodrøde synder. Og nå henger han der, bundet til et kors.

Selv om han ville, kan han ikke lenger så mye som rekke ut armen for å gjøre noe godt. Han ser nok at livet er forspilt, og han vet så altfor godt hva som venter når han snart står for dommeren over levende og døde.

Men tett ved siden av ham henger også verdens Frelser. Røveren visste nok hvem Jesus var; det vitnesbyrdet han gir om ham, forteller oss det. Det går nok godt med ham, men med meg – med meg går det ille. Og så bryter det fram fra et pint hjerte: «Husk meg når du kommer i ditt rike!»

Og denne mannen blir frelst der han henger. «Sannelig sier jeg deg», svarer Jesus, «i dag skal du være med meg i Paradis!» Slik er det å bli frelst for Jesu skyld, bare av nåde.

Og selv om vi vet dette, går det så mange omkring som ikke tør tro seg frelst slik som de er. Det er så mye som må bli annerledes først. Men så blir det ikke annerledes, i hvert fall ikke bedre, og så blir de heller ikke frelst.

Måtte ordet om røveren og Jesus hjelpe deg som går og strever med deg selv, så du får se og gripe Frelseren nå.

Vi kan ikke gjøre ugjort de syndene vi har gjort. Vi kan heller ikke gjøre oss bedre enn vi er. Men vi kan gripe den utrakte hånden fra ham som kom hit ned for å gjøre syndere salige.

Derfor alle vegne
kan du deg tilegne
med et trøstig mod:
Jesus for deg døde,
for din skyld og brøde,
og igjen oppstod.
Grip kun til! Han gjerne vil
være din med hva han eier,
med sin død og seier.

13. april

> «Da Jesus hadde fått vineddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyde sitt hode og oppga sin ånd» (Joh 19,30).

Da Jesus døde på Golgata, var det verket fullbrakt som han tok på seg til vår frelse før verdens grunnvoll ble lagt. På hans løfte og ansvar er alt blitt holdt oppe gjennom tidene. Alle som vendte om og trodde, også før Kristi død, fikk nåde og forløsning i ham for sine synder. Han bærer alle ting ved sitt ord, og hans løfter gjelder alle tider og slekter.

Den Gud som møtte Abraham i Mamres lund, og som ga englene befaling om å ta de skitne klærne av ypperstepresten Josva og la ham få nye, var den samme som døde for våre synder etter Skriftene. Klippen som fulgte Israel i ørkenen, var Kristus.

I den gamle pakt så Guds folk fram mot Golgata og trodde på ham som skulle komme. Vi i den nye pakt ser tilbake og tror på ham som kom.

Hvilken forskjell det kan være mellom løftet og det fullbrakte frelsesverket, lar vi ligge til vi ser ham som han er. Men så mye er visst: Likesom en sol midt i en sirkel skinner på alle deler av sirkelen, står Jesus som Frelser både i den gamle og den nye pakt.

Ham vil vi gripe i tro som vår eneste redningsmann. Til ham setter vi vårt håp, og vi vet for visst at det han har lovet, det har han gjort, og det han nå er i himmelen, er nok for oss til frelse.

På Golgata på stridens dag
vi ser Gud Faders hjertelag;
utover Jesu blodige kors
han strekker farsarm ut mot oss.

14. april

> «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør» (Joh 11,25).

Langt om lenge kommer Jesus til Betania, men etter menneskelig mening altfor sent. Nå står han ved en grav der døden har slukket det siste håp, og han står der og gråter sammen med de andre. Men fra hans øyne renner ikke håpløse tårer.

Like visst som han står der som et sant menneske og gråter over dødens fryktelige makt, like visst er han livets høvding. Og så kaller han en levende mann fram fra den graven der et menneskelegeme nettopp holdt på å bli til jord.

«Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død!» sa Marta til Jesus. Mange sier det samme den dag i dag. Men nå som da svarer han: «Dersom du tror, skal du se Guds herlighet» (Joh 11,40). Like etter at han hadde sagt dette, sto Lasarus lys levende blant sine.

Kom så ikke Jesus tidsnok likevel? Jo! For den som bare har tro til å vente på ham, blir alt rett til slutt. Den som setter sin lit til Herren, skal aldri bli til skamme.

«Jeg er oppstandelsen og livet … hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø» (Joh 11,25–26). Jeg tilstår at disse Jesu ord er den vakreste musikk som når mitt øre.

Når jeg så også kan svare ja på hans spørsmål: «Tror du dette?», da smiler jeg mot den graven som kanskje snart blir min, og som rommer så mange av mine kjære. Kristen, grip Jesu ord om det evige liv!

Jeg har vunnet, Jesus vant!
Mørkets makt for ham må rømme,
Krist av graven utgang fant
og vil døden evig dømme.
Åpen har jeg himlen funnet,
Jesus vant, og jeg har vunnet!

15. april

> «Men er ikke Kristus reist opp, da har dere en unyttig tro, og da er dere ennå i deres synder» (1 Kor 15,17).

Striden som Jesus går inn i, er ikke bare et møte med satan og synden. Den er også en kamp mellom livet og døden. Ingen kan få makt over døden uten først å ha seiret over synden.

Derfor er det en organisk sammenheng mellom verdien av Kristi død og hans legemlige oppstandelse. Er Jesu død bare en åpenbaring av Guds kjærlighet, da er graven hans ikke tom. Men tok han synden bort ved sitt offer, strøk han ut skyldbrevet, gjorde Gud fred ved blodet på hans kors, og gikk han inn i helligdommen og fant en evig forløsning – da er Jesus reist opp fra graven.

Dette er helt i samsvar med Guds ord. «Er ikke Kristus reist opp», står det, da er dere «ennå i deres synder», og da er også «de fortapt som er sovnet inn i Kristus» (1 Kor 15,17–18).

Jesu sonedød og hans legemlige oppstandelse kan ikke skilles. Rasjonalisten har ingen forsoner og derfor heller ingen tom grav, men Bibelen og den kristne tro har begge deler.

Rasjonalisten ser en urcelle som ble til her eller der, og som gjennom millioner av år litt etter litt er blitt omskapt og utviklet til høyere og høyere livsformer. Den kristne ser en ny skapning, en ny slekt, stige fram i Kristus, han som tok synden bort og slik fikk makten over døden.

Utenfor ham går alt mot døden; i ham er oppstandelsen og livet. Den som finner ham, har funnet utgangen fra synden og døden. I den oppstandne Kristus er det evige liv.

Jesus lever, graven brast!
Han stod opp med guddoms velde.
Trøsten står som fjellet fast:
Kristi strid og blod skal gjelde,
lynet blinker, jorden bever,
graven brast og Jesus lever.

16. april

> «Dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede. Han er blitt reist opp, han er ikke her! Se, der er stedet hvor de la ham» (Mark 16,6).

Langfredag lå mørket tungt og uhyggelig som døden over verden. Da livets høvding oppga ånden, ble det mørkt.

Men påskemorgen gryr klar, sterk og evig. Livets dag bryter gjennom natten. Mørket må vike, og den nye tid som aldri mer kan helle mot kveld og død, er kommet til oss. Fra evige tider lovet han å være vår redningsmann, og det han nå har gjort, kan aldri synke i grus.

Det han tok bort, og det han har vunnet – alt har gått seirende gjennom satans fristelse, gjennom Guds hellige og rettferdige krav og gjennom dødens og helvetes ild. Det nye paradiset har åpnet sine porter for Adams slekt. Livets tre står med modne frukter for dødens barn, og hvem som vil, kan spise og leve, evig fri fra synden.

Påskemorgen! Du livssol som stiger over en jord i dødens skygger! Du ga oss utgang fra døden, du ga oss livet! Påskemorgen steg et menneske opp av sin grav for aldri mer å legges ned i den igjen.

Påskemorgen møter døden sin overmann. Gjennom den åpne graven og den levende Jesus roper himmelen til oss at Guds Sønn tok synden bort ved sitt offer. Påskemorgen! Du er livets evige dag over dødens barn.

Kan du tro noe så stort uten å bli grepet av hellig glede?

O prektig morgenglans,
som overgår all sans!
Guds Sønn, vår sol, er oppe,
og gjennom dødens troppe
har fektet seg med ære,
hans navn velsignet være!

17. april

> «Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er blitt reist opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå!» (Matt 28,5–6).

Det er så mange den dag i dag som søker Jesus, men ikke finner ham. Selv om de søker ham ærlig og ser det som den største lykke i livet å finne ham, finner de ham ikke.

Hvorfor finner du ham ikke? Fordi du leter etter ham der han ikke er. Du ber Gud om å bli frelst og om at Jesus må åpenbare seg for deg, og når du har gjort det, leter du etter ham i ditt eget hjerte. Der venter du å finne ham.

Når så livet ditt er forvandlet, og du føler deg frelst, salig og glad, først da vil du tro at du er frelst. Slik farer mange vill, lenger og lenger inn i mørket.

Jesus er i sitt ord. Bibelens ord er Guds ord, og der er vår Frelser. Der står det at han døde for våre synder og ble reist opp til vår rettferdiggjørelse. Der står det også at den som tror på ham, har evig liv.

Det står ikke at den som føler og opplever frelsen i hjertet, er frelst. Nei, det står at den som tror, er frelst.

Du som leter etter Jesus og vil bli frelst, du skal tro deg frelst på hans ord. Du skal ikke bare tro at han har frelst deg, men du skal tro at du er frelst, at du får være Guds barn slik som du nå er. Der finner du Jesus.

Lukk opp dine øyne og løft dem til himlen,
se, nå er det dag!
Å gled deg som barnet og bland deg i vrimlen,
og Herren mottag!
Hvor syndene tynger,
i dagningen synger
som fuglen i skov
de ventende sjeler Guds lov.

18. april

> «Vi har sett Herren! Men han sa til dem: Dersom jeg ikke får se naglemerket i hendene hans og stikke fingeren min i naglegapet og legge hånden min i hans side, vil jeg ikke tro!» (Joh 20,25).

Tomas hadde trolig mer enn noen annen levd seg inn i håpet om at Jesus var den som skulle forløse Israel. Da alt dette brast, falt han sammen mer enn noen av de andre. Det la seg som et stålpanser av tvil og motløshet over hele hans indre menneske. Alt som ga grunn til håp og lys, avviste han, og han nektet å tro før han fikk se og kjenne.

Vi vet at det er mange som ligner Tomas. Men det som får oss til å undre oss, er at Jesus møter slike mennesker etter deres eget ønske. Gud har ikke lovet oss at vi skal få oppleve Jesus Kristus som Frelser før vi tror på ham.

Likevel kommer han til Tomas og ber ham se og kjenne: Kom hit med fingrene dine, Tomas, og kjenn på hendene mine! Da må Tomas tro.

Det er mange ærlige mennesker som ikke vil tro seg frelst før de har opplevd at de er frelst. Og så kommer Jesus og legger fred, glede og lys i deres sjeler. De føler seg frelst, og så tror de. For et hav av frelserkjærlighet til gjenstridige mennesker!

Men når Jesus så har møtt Tomas og alle andre som ligner ham, da bryter det fram en sår klage fra hans hjerte: Tomas! Tomas! Du skulle ha trodd meg på mitt ord! Har jeg noen gang sviktet deg? Var jeg ikke verd din tillit?

Måtte ikke denne såre klagen gjelde deg og meg, men heller disse ordene: «Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20,29).

Jesus står og rekker hender
til de arme sjeler ut.
Tvilen ser og troen kjenner,
sier: Herre min og Gud!
Full av himlens kjærlighet
byder han dem ånd og fred
som en frukt utav sin pine;
Herren kjenner alle sine.

19. april

> «Dørene var lukket der disiplene var, av frykt for judeerne. Da kom Jesus og sto midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere!» (Joh 20,19).

Nederlaget, skammen, motløsheten og spotten fikk disiplene til å låse seg inne. De var redde for seg selv og redde for andre. I tillit til at Jesus var den han sa han var, hadde de sluttet seg til ham og forkynt for folket at han var Israels håp.

Og nå var han død! De så ham dø, de så spydet åpne hans hjerte, og de så at Josef la ham i en grav. Slag i slag, til alt var tapt.

Slikt er hardt å ta imot for ærlige mennesker. De har mistet sin Frelser og sin framtid. Da ryktet kom om at han levde, sa Tomas at han ikke ville tro før fingrene hans rørte ved sårene og hånden hans lå i naglegapet. En ny skuffelse ville være mer enn han kunne bære.

Og så – før de vet ordet av det, står Jesus lys levende midt i salen! Han kommer inn til sine gjennom en lukket dør og gir dem sin fred. Se her hendene mine og siden min! «Da ble disiplene glade, da de så Herren» (Joh 20,20).

Er Jesus blitt borte for deg? Synes du at du har mistet ham som din sjel elsker? Nei, du har ikke mistet ham. Han lever, og om en liten stund skal du se ham større og herligere enn noen gang før.

Om også din dør skulle være låst av sorg og tvil, finner han nok veien inn. Det har han gjort så mange ganger. Og når han viser seg for deg igjen, skal du takke ham også for den tiden han var skjult.

Vel går det imot, å tro og ei se,
visst koster det møye og strid!
Men Jesus som bar din evige ve,
er også i stormen din fred!
Se, Jesus er nær,
om stundom han synes langt borte!

20. april

> «Og det skjedde, mens de samtalte og drøftet dette, kom Jesus selv nær til dem og slo følge med dem. Men øynene deres ble holdt igjen, så de ikke kjente ham» (Luk 24,15–16).

Når mørke, motgang og tunge tider bryter inn over en kristen, og alt det vi holder kjært og verdifullt, er borte, da blir veien «ensom og tornet og trang» selv for den sterke og modige. Natten som da legger seg om oss, stenger utsikten både til dette og det kommende liv.

Dem vi trodde var våre beste venner, så vi ikke mer til da vi trengte dem mest. Og når så også vår Frelser og freden med Gud ble borte, ja, da ble veien tung å gå.

Med det ordet vi har foran oss her, vil Jesus si oss at det ikke står så ille til med oss som vi tror i slike tider. Også da går Jesus med oss. Om vi ikke ser ham, ser han oss, og om vi ikke kjenner ham, kjenner han oss.

Om øynene våre er holdt igjen, hindrer det ham ikke i å hjelpe oss nettopp i slike tider, så vi får se dypere inn i Guds ord og i Jesu frelserhjerte. Slik blir de mørkeste netter til den lyseste dag.

Også i livets mørkeste stund
gjelder deroppe nådens forbund,
hvordan det føles og hvordan det går:
barn skal du alltid få være.

Du som nettopp nå er inne i en slik mørk og tung tid, og som synes at alt er forbi, du skal huske at like visst som han gikk med sine før, også da de ikke kjente ham, går han med deg nå!

Hvor underlig er du i alt hva du gjør!
Hvem kan dine veier forstå?
Men ett er dog sikkert: den vei du meg før,
for meg er den beste å gå.

21. april

«Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem» (Luk 24,29).

De fleste løftene i Bibelen om bønnesvar forteller oss at Gud er snar til å svare. Han har til og med lovet at han vil svare før vi roper. Men Guds ord viser også at han kan la oss vente, selv om det vi ber om, er etter hans vilje.

Jeremia klager: «Om jeg så ropte og skrek, slipper han ikke min bønn inn på seg» (Klag 3,8). Den kanaaneiske kvinnen fikk den ene kalde avvisningen etter den andre, enda hun ba om hjelp for barnet sitt. Da disiplene etter det tunge nederlaget ved Jesu død fikk se ham levende igjen, måtte de nøde ham før han lot seg overtale til å gå inn til dem.

Vi har ingen grunn til å slutte å be om vi må vente lenge på svar. Dersom Gud alltid svarte oss med det samme vi ba, ville vi sikkert legge mer inn i vår kristendom og våre bønner enn vi har rett til.

Når trangen er dyp og nøden stor, og Gud likevel lar oss vente på svar, da vil han lære oss å tro og så vise oss at alt vi får, har sin eneste grunn i hans usigelige nåde. Da får vi hjelpen og han æren – slik som det skal være.

«Hvorfor er du nedbøyd, min sjel, og bruser i meg? Vent på Gud! For ennå skal jeg prise ham for frelse fra hans åsyn» (Sal 42,6). «Vær ved godt mot! La hjertene være sterke, alle dere som venter på Herren!» (Sal 31,25).

Kom atter til din ro, min sjel,
og brus ei lenger derinne!
Vær viss din Fader gjør allting vel,
det skal til sist du nok finne.

Han slumrer ikke, han sover ei,
han som bevarer og vokter deg;
hans faderhjerte har valgt din vei,
fordi at den er den beste.

22. april

> «Jesus sier da til dem: Barn, dere har vel ikke noe å spise til brødet? De svarte ham: Nei. … Jesus sier til dem: Kom og få dere morgenmat!» (Joh 21,5.12).

For en underfull omsorg Jesus har for sine! Han møter Maria ved graven og tørker hennes tårer. Han sender en særskilt hilsen til Peter, som sverget på at han ikke kjente Jesus. Han går kilometer etter kilometer med dem som har glemt Guds ord, og legger ut Skriftene for dem. Han står midt i salen der de har låst seg inne i sorg og redsel, og lyser sin fred over dem.

Han går ned til stranden før solen står opp, sanker kvister, gjør opp ild og lager mat til sine. Han roper til dem fra stranden og ber dem komme til ham og spise frokost.

Er ikke det et underlig syn – den oppstandne og forherligede Frelseren som steller med slikt? Kan du se dette uten å bli glad og takknemlig?

Jeg er viss på at disse ordene når fram til mange som vet hva det er å komme inn i mørke, både timelig og åndelig. Før var det så lyst og godt; nå synes alt forbi.

Jesus er blitt borte for deg, og du har mistet både tro og fred. Ditt jordiske arbeid vil heller ikke lykkes; alle utveier er stengt.

Du som tror at alt håp er ute: Se hvordan han stelte med sine i farne dager! Han gjør det samme nå. Vår Frelser kan ikke hjelpe dem som hjelper seg selv; han kan heller ikke gi noe til dem som er mette. Men de små fyller han med gode gaver, og han hjelper de hjelpeløse.

La oss dypt i hjertets grunn
salig din hilsen kjenne,
og ved ordet fra din munn
la vårt hjerte brenne!
Lær oss tro, om ei vi nå
ser deg, aldri tvile,
til vi engang skue få
mildt ditt åsyn smile!

23. april

> «Da det alt led mot morgen, sto Jesus på stranden. Men disiplene visste ikke at det var Jesus. … Den disippelen som Jesus elsket, sier da til Peter: Det er Herren!» (Joh 21,4.7).

Flere av disiplene var ute og fisket sammen den natten Jesus kom til dem i morgengryet. Men det var bare Johannes som kjente ham igjen.

Jeg har mange ganger tenkt over hva grunnen kunne være til dette. La meg si det som har slått meg. Peter og de andre som ikke kjente Herren, hadde sinnet fullt av all den motgangen som hadde møtt dem.

Hele deres sjel var så fanget av sorg og bekymring og tvil at bildet av Jesus lå skjult i dette mørket. De gikk så helt opp i motgangen sin at de ikke så og ikke tenkte på noe annet.

Men Johannes hadde ikke glemt Jesus. Han så ham klart med det indre øyet. Han kunne ikke glemme ham han elsket og hadde mistet. Da han så hørte stemmen og fikk se ham på stranden, var det den samme som levde i hans egne tanker og sinn.

Den som har sinnet fylt av alt annet enn Jesus, kan ikke så lett høre hans røst eller kjenne ham igjen når han kommer og vil hjelpe. Alt som fyller sinnet vårt, og som ikke er fra Gud, svekker evnen vår til å se Herren og kjenne ham.

Men den som i livets strid kan bevare hjerte og tanker i Jesus Kristus, han hører hans røst og kjenner ham både i sorg og i alt verdens strev. Det er godt å høre og se vår Frelser gjennom alt som møter oss.

Før meg, Jesus, det til minne,
at du alle vegne er!
Det skal synden lenkebinde,
når jeg tenker du er nær.
Kom, o Jesus, ta ditt sted
i min sjel og hjerte med!
Midt i all min sorg og glede,
rom skal være deg til rede.

24. april

> «Mester, vi har strevd hele natten og ikke fått noe. Men på ditt ord vil jeg kaste ut garna» (Luk 5,5).

Den såre klagen som Peter bar fram den morgenen, er godt kjent blant kristne den dag i dag. Det synes å være så lite som lykkes og så mye som mislykkes.

Far og mor har ikke bare strevd en hel natt, men et helt liv, for at barna skulle bli frelst, og likevel lever de borte fra Gud. Den kristne læreren sliter seg ut i skolestuen og ville så gjerne hjelpe de små til Jesus, men arbeidet synes å være nytteløst. Vennekretsen i bygd og by prøver å samle folk om Ordet, men ingen vender om.

Misjonæren sitter utslitt blant et fremmed folk som gir ham spott og slag som lønn for alle de ofrene han har gjort for at Kristi navn skulle bli kjent. Sykesøsteren ba for syke som glemte alt da de ble friske igjen. Den kristne forkynneren sitter trett og motløs når kvelden kommer, fordi han ikke ser noen frukt av sitt slit.

Du motløse tjener for Jesus Kristus, mist ikke motet! Ingen som tjener Frelseren med et ærlig sinn, skal savne frukt. «Du skal få lønn for ditt arbeid» (Jer 31,16). Den som gjør det gode, skal høste i sin tid, så sant han ikke går trett.

Når «evighetens morgen gryr», skal vi få se at Herren har velsignet vårt arbeid. «De som sår med gråt, skal høste med fryderop» (Sal 126,5).

Skal jeg enn mens dagen går
savne frukten av min møye,

mangen aften trett og sår
hodet mitt til hvile bøye,
på ditt ord ved morgengry
går jeg til min id på ny.

25. april

> «Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse?» (Joh 21,15).

Mangt og mye har hendt mellom Peter og Jesus gjennom årene før Peter får dette spørsmålet. Gang på gang har han gjort galt og iblant syndet grovt. Men slutten på alt er at han får en særskilt hilsen fra Jesus påskemorgen. Engelen ved graven ber kvinnene bringe hilsenen til ham.

Nå møtes de igjen, den feilende Peter og den tilgivende Frelser, og så kommer spørsmålet: «Elsker du meg?»

I dag gjelder spørsmålet deg og meg. Også av oss venter Jesus svar. Hva kan vi svare? Elsker du Jesus? Det mest naturlige for mange av oss er å svare med en tåre og dette ønsket: Jeg vil så gjerne elske deg, men, men – det er så smått, så smått!

La meg nevne noen kjennetegn på kjærligheten; kanskje du da kan svare bedre. Den du elsker, vil du gjerne være sammen med. For ham (eller henne) åpner du hjertet uten tvang; ja, du kan ikke la være. Kjærligheten lukker av fri vilje opp døren til livets lønnkammer.

Den du elsker, vil du også gjerne gjøre noe for. Du lytter til hans ønsker og går dit du tror han setter pris på din tjeneste. Lever du slik med ham og for ham, da elsker du ham.

Lær meg å elske, Herre,
lær meg å elske deg,
mitt hjerte det vil være
kun ditt evindelig.
Kun deg så vil jeg følge
hen over dypets bølge,
o drag og hold du meg!

26. april

> «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Om noen holder fast på mitt ord, skal han aldri i evighet se døden» (Joh 8,51).

Håpet om evig liv er morgenstjernen som lyser over en jord full av graver. Om denne stjernen skulle slukne, og vi fikk visshet for at alt var slutt med døden, ville det å være menneske bli den største ulykke, og livet her én eneste stor meningsløshet.

Men hør etter, du motløse menneske! Løft din sjel mot det landet der solen aldri går ned, der det ikke finnes graver, der døden knapt nok er et minne, der sorg og lengsel er druknet i fred og evig liv! Prøv å gripe med hjertet at denne framtiden venter på deg!

Da har du nøkkelen til alle livets gåter i din egen hånd. Da har du kraft til å bære hvor tungt det enn er, og da har du lys i døden. Da eier du også kunstneren som lager tonen til den evige sang, og som kan stemme hver streng i sjelen.

Som fossen lager sin sang i stupet, skal lidelse, lengsel og tro lære deg sangen som aldri dør.

Min Herre og min Gud! Jo mer jeg grunner på dine ord, desto mer blir jeg grepet av deg. Min tro får ny kraft, mitt håp får vinger, og jeg ser glad mot dagen da jeg skal få skue ditt åsyn og høre din røst. Da vil jeg knele og kysse den hånden som ledet meg gjennom livet og døden.

Av og til kjenner jeg strengene i sjelen dirre, grepet av himmelske krefter, og var munnen min helt i orden, ville jeg dag og natt synge din pris. Men hjelp meg over grensen! Sangen og tonen ligger ferdig i brystet og venter bare på en tunge som slår i en ren munn.

Kom! Kom i en god stund!

Jeg løfter opp til Gud min sang
ennå en gang
fra disse jordens daler.
Vår Herre Krist han henter meg
snart hjem til seg
i himlens høye saler.
Som lynet far,
han kommer snar,
da skal hans pris
på annet vis
de Guds basuner tale.

27. april

> «Også dere har han gjort levende, dere som var døde ved deres overtredelser og synder» (Ef 2,1).

Dette er gjort for oss av Gud ved Jesus Kristus, vår Herre. Slik åpnet han igjen døren for oss inn til den evige dag.

Vi som var døde ved overtredelser og synder, og som vendte oss hver til sin vei – vi fikk alt overført på ham. «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss» (2 Kor 5,21).

Han som ikke kjente dødens frukt, smakte døden for alle, og vi fikk den evige død byttet bort med evig liv. Da han la døden under sine føtter, fikk vi livet. Han reiste oss opp sammen med seg og satte oss i himmelen i Kristus.

Som Adam ga oss døden, ga Kristus oss livet. Som Adam ga oss helvete, ga Kristus oss himmelen. «For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus» (1 Kor 15,22).

Og alt dette skal vi få uten penger og uten betaling, bare ved å vende om og tro på Guds Sønns navn. «For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv. Og jeg skal reise ham opp på den siste dag» (Joh 6,40).

Kom da til ham, alle dere som vil berge livet! Kom snart! Kom nå! Kom til ham som ikke støter noen bort, men som renser fra synd og gjør de sønderknustes hjerter levende! Hvorfor vil dere gå inn i den evige død, enda dere står tett ved livets åpne dør?

Kom ikke med den unnskyldningen at du ikke kan bli frelst. Vær ærlig og si det som det er: at du kan om du vil.

Slik som jeg er,
Herren i nåde til barnet sitt ser.
Om synd og tvil er min eneste ære,
han er min frelser, og det vil han være.
Nåden er fri, og jeg hviler meg der,
slik som jeg er.

28. april

> «Derfor, hellige brødre, dere som har fått del i et himmelsk kall: Gi akt på Jesus, den apostel og yppersteprest som vi bekjenner» (Hebr 3,1).

Hellige brødre! Det er et vakkert navn på en frelst synder, et navn som synes å passe mindre godt på oss som er så lite hellige. Men han som frelste oss og kalte oss med et hellig kall, har selv gitt oss navnet.

Måtte vi være glade for dette navnet, holde det i ære og ikke glemme vår adel. Det er rett av oss å innrømme at vi er syndere, men det er også rett å huske hva Gud i nåde har gjort oss til.

Hva tenkte forfatteren av Hebreerbrevet på da han skrev: «Derfor, hellige brødre …»? Jo, de jødekristne holdt på å komme bort fra Kristus og tilbake til ordningen i den gamle pakt. «Skyggen av det sanne» blindet synet deres, så de ikke så herligheten i Jesu Kristi åsyn.

Derfor formaner han dem som en mor formaner barnet sitt: De må ikke la seg dåre. Hellige brødre, gi akt på Jesus, og hold fast ved den første, fulle visshet helt til enden!

Hvor mye er det ikke som vil lokke også oss bort fra Kristus! Mange som en gang grep ham i tro og bar gudslivet i sitt hjerte, har nå ikke annet igjen enn skyggen av det sanne. Kirke og prest, alter og prekestol, bedehus og kristelig snakk har kommet i stedet for herligheten i Jesu Kristi åsyn.

Faren ligger oss alle så nær, så nær. Og den er forferdelig stor. Den som mister Kristus, mister alt. «Alt hva ditt hjerte vil fra Kristus vende, skal overvinnes til din siste ende.»

Vil du dette dyre navn
trofast i ditt hjerte skrive,
skal du aldri unna drive;
det skal lede trygt din stavn.
Av din kurs du aldri villes,
går mot deg både storm og flod;
i det navnet stormen stilles,
og så blir da enden god.

29. april

«Hva skal vi da si til dette? Er Gud for oss, hvem er da imot oss?» (Rom 8,31).

Meningen med dette ordet kan ikke være at når Gud er for oss, er ingenting imot oss. Tvert imot. Når vi prøver å følge etter Jesus, er det nettopp da motstanden våkner. Det Asaf klaget over, at det gikk de ugudelige godt og de gudfryktige ille, passer den dag i dag.

Paulus skjuler heller ikke at han måtte gå gjennom en verden som var imot ham, nettopp fordi han var en kristen. Det finnes ingen kristen dyd som gjør at en slipper lett gjennom verden.

Men hva er da meningen? Jeg tror det er denne: Når Gud er med oss, vender han alt som møter oss, til vårt gagn og til hjelp for andre. Slik gikk det med Josef, med Daniel, med Paulus og alle de andre som hadde Gud med seg i alt de møtte i livet.

Og hvordan er det med vårt eget liv, når vi tenker rolig etter? Var det ikke nettopp det som gikk oss imot, som gjorde at vi måtte rope til Gud om hjelp, og som også gjorde at vi fikk oppleve Guds nåde?

Hovedsaken for en kristen er ikke hvor mye eller hvor lite han har imot seg, men om Gud er med ham. «Alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud» (Rom 8,28).

«For fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg» (Jes 54,10).

Er Gud for meg, så trede
meg hva der vil imot,
jeg kan i bønnens glede
det felle under fot;
vil Gud meg gjerne høre,
har Faderen meg kjær,
hva kan meg satan gjøre
med all sin helvedhær?

30. april

«La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid» (Hebr 4,16).

Det er når nøden banker på vår dør, at vi skal få banke på nådens dør. Hvor selvsagt dette enn kan synes, er det likevel da vi tviler mest på om vi tør komme. Vi kom så mange ganger før – kan vi komme enda en gang? Er ikke det å synde på nåden?

Det som er så sårt, er at du synes det blir så lite frukt etter alt det du får. Med så mye nåde som du nå har fått, synes du at du skulle ha vært annerledes enn du er.

Det er smått både med tålmodigheten, kjærligheten og det kristne sinnelaget. Livet ditt når ikke opp til det du skulle være som kristen. Du vinner så lite seier, og du står så ofte fast. Dette gjør deg tvilende og motløs.

Du som har det slik, du har sikkert rett i alt det du anklager deg selv for. Den som ikke kjenner skam over sin egen dårskap, er verst stilt av alle.

Men vår synd og skam skulle da ikke være grunn til å tvile på ham som sitter på nådens trone, og som har lovet oss miskunn og nåde til hjelp i rette tid.

Så tre da frimodig fram for nådens trone, du trette og slitne kristen! Der er din plass; den har du fått av Gud selv. Sinai er for bratt for deg, og knærne dine er for svake.

Men på Golgata får du alt du trenger, uten penger og uten betaling. Grip nåden også i dag som første gang, og du skal bli sterk i Herren!

Å, hvor det lysner i bange sinn,
Sinai viker tilbake!
Nåde, ja nåde for ingen ting
oppe fra Golgata smake!
Herre, min Jesus, styrk min tro,
alltid min sjel må hos deg bo,
finne i deg sin hvile!

Mai

1. mai

> «Om en liten stund ser dere meg ikke lenger. Og om en liten stund igjen skal dere se meg» (Joh 16,16).

En kristen kan ikke leve her i verden i bare lys og ly og gode dager. Om noen av oss skulle være så «ulykkelige» at vi ikke møtte noe annet i livet enn det vi kaller «lykke», ville vi være ille ute.

De som må kjempe seg fram i motgang, storm og mørke, vinner det lykkeligste og friskeste kristenliv. De har de beste vilkår for å vokse og bære frukt.

Gud har derfor heller ikke lovt sitt folk bare gode dager. Tvert imot har han sagt at vi skal gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler. Når det blir mørkt på veien vi må gå, forstår vi hvor hjelpeløse vi er. Men det er også da Herren er vårt lys.

Når byrden blir for tung, må vi få en annen til å bære den for oss. Den som ikke kjenner seg hjelpeløs, trenger ingen hjelp.

Når Jesus skjuler seg for oss, forstår vi best hva vi mister uten ham. Og når han åpenbarer seg for oss på ny, lærer vi å takke ham litt bedre enn før.

En kristen har ingen grunn til å miste motet om en mørk sky drar seg over livssolen hans. Det er ikke solen som er borte; det er bare skyen som har skjult den. Om en liten stund ser vi den igjen. Slik er Guds vei med sitt folk.

Velt all din vei og plage
og all din hjerteverk
på Far i alle dager,
han har en arm så sterk;
han som kan stormen binde
og bryte bølgen blå,
han skal nok veien finne
så havnen du kan nå.

2. mai

> «For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2,10).

Frelsen som Gud ga oss i Kristus, ligger ikke bare i at synden ble sonet og skylden betalt. Den ligger også i at han i et fullkomment menneskeliv gjorde for oss alt

det vi hadde gjort galt eller latt være å gjøre. I ord og gjerning, i sinn og ånd har han oppfylt all rettferdighet.

Det var ikke for sin egen skyld han som barn og ungdom vokste i nåde og kunnskap, lød sine foreldre og gjorde sitt arbeid et helt liv. Det var alt sammen for oss.

Hele Jesu menneskeliv står fram som en ny skapning. Han er det nye gudsmennesket, den andre Adam. Derfor ligger også alle gode gjerninger ferdige for oss i ham. De ligger der for oss på samme måte som syndenes forlatelse, livet og freden vi må ha, ligger i ham.

Får så Kristus bo i oss ved troen, får vi av ham det ene som det andre, også hans gode gjerninger. Freden som fyller vårt liv, er av Kristus og viser seg i livet. Slik er det også med de gode gjerningene. Bare det som er av Gud, blir stående for Gud.

Slik røret tjener vannet, er også vi rør for alt det gode som blir gjort gjennom oss, og som er av Gud. At disse gjerningene, som renner ut gjennom oss, blir tilregnet oss, er bare et nytt vitnesbyrd om Guds kjærlighet.

Det er når vi ser oss selv som redskaper for Gud i alt vi gjør, at vi makter å gi ham æren. Da blir vi lykkelige i dette store under i livet: å få være Jesu Kristi tjener.

La oss da så lenge
fast ved Jesus henge,
stå i nådens stand;
alt vårt liv forskjønnes,
i det gode grønnes
som et fruktbart land,
til vi når Guds rikes vår,
paradisets roser bryter,
evig der oss fryder.

3. mai

«Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» (Luk 18,41).

Jesus stiller dette spørsmålet til en mann som ber. Spørsmålet kan nesten virke unødvendig. Når en mann kommer og ber om å bli helbredet, må han vel vite hva han vil.

Men tenk om Jesus kom til oss nå, mens vi ber, med det samme spørsmålet: Hva vil du jeg skal gjøre for deg? Hva ville vi da svare? Også vi ber så ofte: Herre Jesus, hjelp meg! Men når det kommer til stykket, vet vi nok ikke alltid hva det er vi vil.

Det er lett å fylle bønnen med tankeløse ord og slik dumpe rett ned i den faren Jesus har advart oss mot: «Når dere ber, skal dere ikke ramse opp mange ord likesom hedningene, for de tror at de blir bønnhørt når de bruker mange ord» (Matt 6,7).

La oss spørre oss selv når vi trer fram for Gud i bønn: Hva er det jeg vil be ham om nå? Hva er det jeg virkelig trenger? Å legge sin sak fram for Gud, slik David gjorde, og vente, det er rett kristen bønn.

Alt det bortskjemte, nervøse og jagede som tiden bringer med seg, holder på å føre oss inn blant fariseerne og hedningene når vi ber. Guds vilje med oss er at vi skal være våkne også her, så vi trer fram for Gud med et sannferdig hjerte.

Da blir nok ordene våre av og til få, men hjertet vil åpne seg mer i virkelig trang og med lengsel etter svar.

«Dere skal søke meg, og dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte» (Jer 29,13).

Herre, lær oss å be!

Jeg ber deg, å du Jesus god,
min synd du meg tilgiv;
la sjelen renses i ditt blod,
og gi meg evig liv!

4. mai

> «… vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håpet som ligger foran oss. Dette har vi som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når inn til det innerste, bak forhenget» (Hebr 6,18–19).

I kristenlivet er det to krefter som skal føre oss gjennom verden og inn til det evige liv. Disse to kreftene er tro og håp. Grunndraget i gudslivet er kjærlighet. Det er den troen griper, og den håpet ser foran seg i fullkommen herlighet.

Når seieren en gang er vunnet og vi har nådd målet for vår tro, har både tro og håp gjort sin gjerning. Men kjærligheten er evig, slik Gud er det.

Med ham, når tro og håp forgår,
men kjærlighet består.

Håpet er den kristnes fly. I det stiger han opp og bort fra denne verden, fra strid og sår. Håpet går inn bak forhenget der Kristus er, og der er det som et fast anker for sjelen. Det går forbi den siste stridslinjen, inn dit hvor seieren er vunnet, og derfra gir det den kjempende troen ny kraft.

Som trekkfuglen i landene i sør kjenner seg dratt hit nordover når våren kommer, slik lokker og løfter håpet den kristne bort fra denne verden. Og som vingene bærer fuglen over jorden, slik bærer håpet den kristne mot himmelen.

En kristen bærer i sitt bryst en sterk visshet om at han har noe usigelig godt i vente.

Lammets klare brudeskare
ser jeg midt i paradis,
hvor de svømmer som i strømmer
av Guds søte lov og pris.
Snevre vei og korte tid,
å, hva er din ende blid!

5. mai

> «Han skal vokse, jeg skal avta» (Joh 3,30).

All vår strid for å bli gode før vi tror oss frelst for Jesu skyld, ender alltid med nederlag for den som er ærlig. Hvor vi enn prøver å komme fram, finner vi veien

stengt. Alt går stikk imot det vi tenker, ønsker og strever for å vinne. Der vi vil komme løs, vikler vi oss bare fastere inn, og der vi vil oppover, går det nedover.

Først når Guds Ånd får vende blikket bort fra oss selv og til ham som frelser det fortapte, finner vi løsningen. Da vi så Kristus som vårt alt for Gud, slo timen for frelse og fred. I den stunden fikk vi for første gang et glimt inn i dette ordet: «Han skal vokse, jeg skal avta.»

Men vi skal ikke bare vinne livet, vi må også leve det. I omvendelsen lærte vi at porten var trang. Nå skal vi også lære at veien er smal. Denne lærdommen er «besk og sur som døden selv for vår natur», men det er den veien vi må gå.

Uten at vi vet det eller vil det, står vi også som kristne i fare for å vokse der vi skal avta. Derfor må Gud føre oss inn i nye vansker, så vi igjen står fast der vi må fram. Vi som så frimodig kunne hjelpe andre, kan nå ikke hjelpe oss selv.

På den veien hjelper Gud oss bort fra selvtillit og fram til et klarere syn på ham som skal være alt for oss. Han som elsker oss og har løst oss fra våre synder med sitt blod, ham være æren og makten i all evighet!

Bare i Jesus finnes det lykke,
bare i ham min sjel finner ro,
ingen makt fra ham skal meg rykke
om jeg står fast og blir ham tro.

6. mai

> «Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes» (Matt 5,6).

Intet liv kan nære seg selv. Hvor vi enn vender oss og møter livet – i hav, i luft og jord, i naturen og i ånden – overalt må det få næring fra noe utenfor seg selv.

Den samme loven er også lagt inn i kristenlivet. Heller ikke det livet vi har fått av Gud, kan gå til seg selv etter næring og kraft. En kristen som eier et friskt gudsliv, må derfor alltid strekke to tomme hender mot den kilden livet hans sprang ut fra. Der denne trangen etter liv dør ut, er det fare på ferde.

Men vi har tungt for å lære at slik må det være. Og fordi vi misforstår livets sanne natur, går vi og klager over det vi skulle prise Gud for.

Livskilden ligger ikke i oss selv. Den ligger ikke engang i vårt gudsliv, men i Gud, i Kristus og hans nåde. Det som da ser ut for oss som armod og ulykke, at vi alltid er fattige og hungrer og tørster, er vår store lykke.

Den som ikke kjenner seg dratt ut på nådens mark og til livets kilde med sin tomme krukke, er ulykkelig. Han bor der døden er konge, og gudslivet hans er enten sykt eller slukket.

Pris da Gud, du som ikke finner trøst eller hjelp hos deg selv! Gled deg i ham som ikke bare ga deg livet, men som også gir livet næring og ny kraft. Hos ham er livets kilde, og i hans lys ser vi lys.

Alltid salig på Guds dyre ord,
alltid får jeg spise ved hans bord.
Å, det er en lykke her på jord
å få være salig!

7. mai

> «Vent på Herren! Vær ved godt mot! Ditt hjerte være sterkt! Ja, vent på Herren!» (Sal 27,14).

Ingen har grunn til å vente på Herren når det gjelder frelsen. Guds frelserhjerte står ikke mer åpent i morgen enn i dag. Ingen som kommer i dag, blir vist bort.

Kanskje er du en av dem som mener at det blir lettere en annen gang, enda sjelen lengter etter fred nå. Husk da at dette er et knep av Satan for å hindre deg i å bli frelst. I dag er din frelses dag, i dag er det syndenes forlatelse og nåde å få. Ta imot, og du er frelst!

Men er vi kommet i samfunn med Gud, er vi også kommet i Guds skole for å oppdras til bedre kristne. Da lyder det til oss fra Guds ord: Vent på Herren! Da er det Frelseren av og til finner det for godt å føre sitt folk inn i åndelig mørke, i smeltediglen og vaskeluten.

Da ber vi og får ikke svar, da banker vi på og det blir ikke lukket opp. Vi kan bli misforstått, folk kan lyve på oss, men verken Gud eller mennesker synes å gjøre noe for å gi oss rett.

Da er det vi skal vente på Herren. Venter vi på ham, samler vi renset gull fra trengselens ovn. Når han så igjen åpenbarer seg for sjelen, ser vi at han i ventetiden har gitt oss noe usigelig stort. Men det får vi først se etterpå.

«Og du – til din Gud skal du vende om. Hold fast ved miskunnhet og rett, og vent stadig på din Gud!» (Hos 12,7).

Jesus gir oss fryd og gråt,
det er ingen slumpelykke,
men vår Herres vise råd,
la det da deg ei mistykke!
Bi og ti i bønn og tro,
det skal gi din sjel sin ro.

8. mai

> «Men de som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som ørner. De løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette» (Jes 40,31).

Den motløse og tvilende har ingen kraft, men tillit og håp gir sjelen mot. Selv den som ligger dypest nede i «motløshetens myr», reiser seg igjen med nytt mot og hellig glede når håpet våkner.

Ser vi på oss selv og på verden vi lever i, blir alt mørkt og umulig. Men ser vi i Guds bok, finner vi alltid en utvei. Håpet bærer et menneske forbi de mørkeste skygger. For den som ikke mister sin tillit til Gud, blir alt verdens trykk borte; det blir i stedet en løftestang opp mot nåde og kraft.

Det er ingen ære for Gud, ingen lykke for oss selv og ingen hjelp for andre at vi går klagende og motløse gjennom livet. Men å tørke tårene og vaske ansiktet, det sømmer seg for den som har Jesus til frelser og Gud til far.

Ser vi tilbake på veien vi har gått, skal vi finne at milesteinene alle som én bærer innskriften: «Hittil har Herren hjulpet oss» (1 Sam 7,12). Skulle ikke også det si oss at han vil være med i dag og i dagene som kommer?

Så bre da vingene ut enda en gang, du motløse kristen! Før du vet ordet av det, svever du igjen høyt over livets sorger som en ung ørn, og sterk og glad takker du Gud for alle ting i Jesu navn.

Hvor godt i lyset av Guds herlighet
å se seg frelst – tenk, frelst av idel nåde!
Å kjære tanke, du mitt hvilested,
når sjelen trett ser bort fra livets gåte.

9. mai

> «Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder» (Jes 40,1–2).

Livskårene for Guds folk her på jorden er ikke alltid så lyse. Den som nekter for det, har verken lært verden eller seg selv å kjenne. Gud har sagt oss at veien en kristen må gå, er smal.

Frykten for farene og for å bli liggende etter, ansvaret for at andre må bli frelst, skammen over at en er så lite av det en skulle og kunne være, og mye annet – alt dette gjør ofte en kristen motløs og redd.

Det er i slike tider en sukker sammen med de troende før oss: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg» (Jes 49,14).

Men Gud har regnet med at slike tider ville komme for oss, og derfor har han lagt sin guddommelige trøst inn i sitt ord.

Hør litt av det han sier til oss: «Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg» (Jes 49,15–16).

Striden er endt, skylden er betalt, vi har av Herren fått dobbelt for alle våre synder. Skulle ikke dette være trøst nok for oss?

Jeg aldri glemmer Sion, så sier Herren Gud,
min høyre hånd da visst jeg måtte glemme.
Nei, aldri skal jeg glemme at Sion er min brud,
som hjertebarnet vil jeg henne gjemme!
Jeg ellers måtte glemme de sår i denne hånd,
mitt kors, mitt blod, min kval og lidelsens bånd,
nei, Sion er min aller største glede!

10. mai

> «Jeg takker deg, Herre! For du var vred på meg, men din vrede hørte opp, og du trøstet meg» (Jes 12,1).

Det ville ikke være godt for oss om vi alltid så Herren som en kjærlig og nådefull Gud. Vi ville da lett miste frykten for oss selv og glemme at Gud er en fortærende ild. Når vi ser Gud hellig og vred, får vi også øye på hvor stakkarslige og fortapte vi er. Og får han ikke slå oss, kan han heller ikke lege oss.

Herren slår, og han leger; han døder, og han gjør levende.

Når vi ser Herren som den rettferdige dommer og oss selv som vanhellige og syndige, må vi enten bøye oss eller briste. Lykkelig er den som bøyer seg! For ham blir Herrens vrede opphavet til den høyeste glede.

Ikke fordi det er godt å se Herrens vrede, men fordi det fra denne hellige ilden skinner et lys inn i vårt indre som får oss til å rope: Ve meg, jeg er en syndig mann! Der Herren hører det ropet, vender hans vrede om, og han trøster.

Slik er Herrens vei med sine. Skal vi nå det målet han har satt for oss, må han føre oss denne veien. Måtte vi alle bøye oss for Guds hellige vrede, så skal vi også få ta imot hans nådefulle trøst!

Takk for gledene jeg kjente,
takk for sol og himmel blå,
takk for motgang du meg sendte,
takk for sorg du la meg på!
Takk for livets gåter gjemte,
takk for hjelp i sorgen sår,
takk for nåde, aldri glemte,
takk for frie barnekår!

11. mai

> «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32).

Det er både underlig og sårt å se hvordan vi kristne kan gå med angst og frykt for småting i livet.

Vi tror at Gud har tenkt på oss i nåde før verden ble til, og vi tror at han ga livet for oss. Vi tror også at vi eier syndenes forlatelse i hans navn, og at han har gjort oss til sine barn.

Men enda vi tror alt dette store som Gud har gjort for oss, ja, det største av alt stort, går vi likevel og bærer på livets daglige byrder.

Vi tror at Gud er vår frelser, men vi har ikke tillit til ham som far. Vi tror at han åpner himmelen for en fortapt synder, men vi tviler på om han vil hjelpe oss i det daglige liv.

Hvordan skal det gå med meg og mine? sukker far. Hvem skal ta seg av barna mine når jeg ikke orker mer? klager mor. Den dagen vi aldri har sett og kanskje heller aldri får se, går vi og bærer tungt på skuldrene våre. Og så sørger og sukker vi over det Gud har lovt å ordne for oss.

Han har jo sagt at vi ikke skal være bekymret for noe, men kaste all vår bekymring på ham, for han har omsorg for oss. Det sømmer seg for oss som kristne å ha tillit til ham som vår far. Han som ga oss sin Sønn, skulle ikke han også gi oss alt annet vi trenger?

Hvem bare lar vår Herre råde
og setter fullt til ham sin lit,
ham vil han fri fra alskens våde
og redde ut av nød og strid;
den som sin lit til himlen slår,
hans hus på sandgrunn ikke står.

12. mai

«Jeg ventet, ja ventet på Herren. Da bøyde han seg til meg og hørte mitt rop» (Sal 40,2).

Det er ikke alltid et vitnesbyrd om tro og sann gudsfrykt at vi ikke har tid til å vente på Herren. At vi vil ha svar på våre bønner fort, kan godt komme av mistillit til Gud og et selvopptatt sinn. Abraham måtte vente lenge, enda Guds løfte til ham ikke kunne misforstås.

Det går galt med det barnet som får alt det ønsker så snart det ber om det. Mange er blitt bortskjemt for hele livet på den måten.

Kunsten er ikke bare å få; det er en enda større kunst å bruke rett det en får. Mens Herren lar oss vente, prøver han å lære oss å bruke rett det vi har, samtidig som han forbereder oss til å ta imot mer.

Mange vil her svare: Nå har jeg bedt nesten et helt liv om noe jeg vet er etter Guds vilje, og ennå venter jeg på svar. Til det vil jeg si: Det er så mye her som du og jeg ikke ser eller skjønner, men som Herren regner med.

Derfor skal du ikke tvile på at bønnen er etter Guds vilje, og heller ikke på at han vil svare. Du skal være viss på at svaret kommer i Herrens time, til lykke for deg og til hjelp for andre.

Mange av oss eldre ser nå at det ville ha gått oss ille om vi hadde fått alt vi ba om, på den måten vi ønsket det – enda vi ba om ting som var etter Guds vilje.

«Vent på Herren, Israel!» (Sal 130,7).

Og varer det fra morgenstund
og helt til aftens ende,
jeg tror da trygt i hjertets grunn:
Gud gjør nok visst en vende.
Så gjør Guds folk av rette slag,
av Åndens ætt og Åndens lag:
De venter på Guds time.

13. mai

«Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?» (Matt 11,3).

Johannes sitter i fengsel.

Da han sto i sin beste kraft, med mot til å leve og vilje til å bære sannheten fram for et gudløst folk, ble arbeidet hans brått avbrutt. Det mørke fangerommet og livets tunge skjebne har tært på kreftene hans, og søvnløse netter har født tvilen: Tok jeg feil av mitt kall? Sa jeg usant da jeg ropte ut: Se der Guds Lam, som bærer verdens synd? Alt går rundt for ham, og tvilen tærer og gnager.

Vår fornuftskloke og sjelesyke slekt er herjet av tvil. Også mange av Guds beste vitner, som en tid i livet bar bud til folket om Jesus i ånd og sannhet, sitter nå i tvil – med brutt mot og en sår sjel. Er det sant, det jeg har sagt? Ble jeg virkelig omvendt? Er jeg en kristen, eller har jeg aldri vært det?

Hvordan skal vi komme ut av en slik mørk natt? Jeg vet bare én råd. Den har jeg selv prøvd, og jeg kan vitne av egen erfaring at den hjelper. Hvilken råd er det? Jo, det er å gå til Jesus med tvilen og si rett ut hvordan det står til.

Si at du tviler, og hva det er du tviler på. Da tar han tvilen bort. Vi kan ikke tenke eller diskutere oss bort fra tvil, men Jesus tar den bort, om han får lov. Hvordan det går for seg, vet jeg ikke; jeg vet bare at han gjør det.

Så mørk er ingen natt, så hard ingen nød
at Jesus ei hjelpe formår,
mitt lys og mitt liv i mørke og død,
den samme i dag som i går.
Se, Jesus er nær,
om stundom han synes langt borte.

14. mai

«Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!» (Fil 4,4).

Å glede seg i Herren er ikke alltid det samme som å føle seg glad. Riktignok ber Guds ord oss om å være glade alltid, og det sier at gleden gjør oss sterke. Men det sier også at de som sørger og alltid frykter, er salige. Å glede seg i Herren må derfor være noe annet enn å føle seg glad.

Ikke engang sorg, motgang og kamp er det samme som å ha mistet gleden i Herren. Ofte kan det være slik at gleden i Gud er mest hel, dyp og sterk når vi bærer den tyngste sorg. Den jeg er glad i, går jeg helst til når det røyner mest på. Og nettopp i slike tider lærer en å glede seg mest over trofast vennskap.

En kristen kommer alltid tettest inn til Guds hjerte når livet er tyngst. Det er helst da han lærer å elske ham som også i slike tider har døren åpen for dem som søker ham. Derfor kan en kristen glede seg i Herren under alle livets kår.

Vi kan juble med munnen mens hjertet elsker verden. Men det hender så mange, mange ganger at der sorgen er gjest, der er gleden i Herren størst.

Sørgende, men alltid glad – det er den livshemmeligheten en kristen har funnet. Må vi aldri miste den!

Glede kan på jord ei finnes
uten Gud, og hjertefred!
Tom er gleden som kan vinnes
når vi glemmer Gud derved.
Ingen ting kan oss berøve
trygghet her og hjertets trøst
når vi med vår Gud vil leve
og gir akt på Herrens røst.

15. mai

«Bevar ditt hjerte fremfor alt du bevarer, for livet utgår fra det» (Ordsp 4,23).

Hjertet er sentrum for livet og livskraften. Tar hjertet skade, er det alltid stor fare på ferde. Vi kan miste både armer og ben og synet og likevel berge livet, men mister vi hjertet, er det slutt med livet.

Også rent legemlig er det altså viktig å ta vare på hjertet. Den som har fått en skade på hjertet, om den så bare er liten, går alltid med livet i hendene.

Men det dette ordet formaner oss til å ta vare på, er det nye hjertet vi fikk da vi ble født av Gud. Da vi ga Gud hjertet, ble det skapt et nytt menneske i oss. Der

bor Kristus ved troen, og der har vi Ånden til innsegl og pant helt til vi tar imot arven hos Gud.

Det nye hjertet er det vi skal ta vare på fremfor alt annet.

Men hvordan skal vi da ta vare på dette hjertet? Kan vi det?

Til meg lyder det gjennom dette ordet: Våk over tankene dine, lystene, sinnelaget, ordene, hele livet ditt! Er du blitt uren, så rens sjelen i lydighet mot sannheten, så ikke noe som er mot Gud, blir liggende på hjertet!

Hjertet er vårt aller helligste, og der må bare Gud være. Får det syndige og jordiske slå seg ned der i ro, tar hjertet skade. «Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inne i meg!» (Sal 51,12).

«I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord for at jeg ikke skal synde mot deg» (Sal 119,11).

Min Jesus, la mitt hjerte få
en slik en smak på deg
at natt og dag du være må
min sjel umistelig!

16. mai

> «Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før de onde dagene kommer» (Fork 12,1).

Den som ikke lenger er ung, ser best hva ungdomstiden er og har å gi et menneske. Den synkende dag drar så ofte minnet tilbake til den grynende morgen.

Ungdomstiden er vakker. Den er fylt av håp, poesi og livstrang. Men den er også full av ansvar og farer. Da blir grunnen lagt for hele vår framtid. Det er i ungdommen de fleste gjør sitt valg både for tid og evighet.

Et av de beste bildene på det ungdomslivet bærer i seg, er en vårmorgen i en av våre vakreste daler når solen stiger opp over fjellkammen. Foss og elver spiller sin dype bass, snøen smelter, liene grønnes, livet bryter seg vei i den svarteste mold, blomstene spretter og tusen fugletunger synger. Bonden pløyer, gjødsler, harver og sår. Det er såtid og grotid for ondt og for godt.

Ungdomstiden er våren i vårt liv. Det er de gode dagene i livet, fordi vi da skal velge kurs for livet vårt. Ingen tid passer derfor så godt til å søke Gud som nettopp ungdomsårene. Det er vår, det er valg, det er såtid, det er grotid, det er vekstid. Det er da livet slår rot.

All god vekst må gro om vår
om den skal grøde gi.

Det er forunderlig stort å møte kallet fra vår Frelser nettopp i livets soloppgang. Hvem kan beskrive lykken hos dem som tar imot kallet fra Kristus i sin ungdom!

«Så la da Gud ditt hjerte få fra ungdom og til alder grå, da blir det lyst å leve.»

Ja, tenk på Gud i ungdoms år,
når håpet lyser skjønt og klår
som vår i lyse lunder!
Når hjertelivet blomstrer lett

og åpner seg som knopp i sprett
og etter kjærlighet stunder.

17. mai

> «Og Israel sa til Josef: Se, jeg dør. Men Gud skal være med dere og føre dere tilbake til fedrenes land» (1 Mos 48,21).

Til alle tider har folkene elsket sitt fedreland. Og denne kjærligheten var aldri dypere og renere enn hos dem som måtte bo blant et fremmed folk. Da Israel var i Babel, hengte de harpene sine bort og gråt av lengsel etter hjemlandet. Det samme hender den dag i dag når en må leve atskilt fra folk og fedreland.

Landegrenser, språk, slektskap, arv fra fedrene, naboskap, skole, bedehus, kirke og kirkegård – alt dette og mye mer fletter folket sammen til én eneste stor familie. Gud har lovt å velsigne og verne folket i hjemmene når de arbeider sammen i kjærlighet. Slik vil han også verne og velsigne et folk som holder sammen og lever i tro og gudsfrykt.

Det er slett ingen kristen dyd å være likegyldig til sitt fedreland. «Søk den byens velferd som jeg har bortført dere til, og be for den til Herren! For når det går den vel, så går det dere vel» (Jer 29,7).

Det sa Gud til dem av Israels folk som måtte bo i Babel. Hvor mye mer vil han da ikke si til oss at vi skal arbeide og be for vårt land og folk!

Vi skal be for kongen, for myndighetene og for alle som styrer over oss, så vi kan leve i fred og ærbarhet og gudsfrykt. Det sier Guds ord til deg og meg.

Måtte vi kjenne vårt ansvar for fedreland og folk, fra grensen og ut til garnene som driver i havet! Måtte vi i arbeid og bønn bære det opp til Gud, fra slott og til laveste hytte! Det vil Gud.

Gud signe vårt dyre fedreland
og la det som hagen blomme!
La lyse din fred fra fjell til strand,
og vår etter vinter komme!
La folket som brødre sammen bo,
som kristne, i fred og fromme.

18. mai

> «I ham har også dere, da dere kom til troen, fått til innsegl Den Hellige Ånd, som var lovt, han som er pantet på vår arv, inntil eiendomsfolkets forløsning, til pris for Guds herlighet» (Ef 1,13–14).

Den som er blitt et Guds barn ved troen på Kristus, er dermed også blitt Guds arving og Kristi medarving. Alt det Gud har, skal deles mellom Jesus og hans frelste folk. Han som ikke skammer seg ved å kalle seg vår bror, vil også dele arven med oss.

Men denne arven får vi ikke mens vi er her. Gud har ordnet det slik at hans folk skal gå gjennom verden ved tro. På veien gjennom ørkenen til Kanaan må vi hente nådens manna hver dag i en tom krukke. Vi får ikke noe på lager til dagen etter. Gud har bare lovt at får vi en ny dag, skal også nåden være ny.

Først når vi kommer inn i vårt rette fedreland, skal arven bli vår.

Men Gud vil likevel ikke la oss gå helt blottet gjennom verden. Han har satt sitt innsegl på oss og med det stemplet oss som sin eiendom. Og han har gitt oss Ånden som pant på arven vi skal få. Med dette stempelet på oss kan ingen rane oss fra Gud, og ved dette pantet er vi visse på å få arven.

Vi fatter ikke så mye av dette nå, men vi aner at det ligger noe usigelig stort og venter på oss. Det avgjørende for oss er da at vi ikke mister innseglet og pantet. Vår bønn må derfor alltid være: Herre, ta ikke Den Hellige Ånd fra meg!

Vår barneretts vitne, hjelp Abba å sige
med munn og med sinn!
Gi visshet i troen til oppad å stige
med trofaste trinn.
Og vis meg så titt du, å salighets pant,
om himlen erindrer,
hvor kronen den tindrer
som Jesus oss vant!

19. mai

> «Straks merket Jesus på seg selv at en kraft gikk ut fra ham. Han vendte seg om i folkemengden og sa: Hvem var det som rørte ved klærne mine?» (Mark 5,30).

Midt i folkemengden, der den ene trykker og trenger den andre, finner en syk kvinne fram til Jesus. Hun har brukt opp alt hun eide for å få helsen igjen, men er bare blitt verre. Nå kommer hun til Jesus. I barnlig tillit rører hun ved klærne hans og er frisk i samme stund.

Det er et under. Men et like stort under er det at Jesus merker på seg at det går en kraft ut fra ham. I dette ligger en stor trøst også for oss.

Det gir oss grunn til å tro at Jesus vet om alt vi får av ham når vi rører ved ham i tillit. Ikke bare fordi han er allvitende, men fordi han gir oss noe av seg selv, noe han kjenner blir tatt fra ham selv. Alle de millioner av mennesker som i åndelig mening har rørt ved ham, fikk noe av hans egen kraft.

Er ikke det en trøst? Slik blir alt Guds folk en del av Jesus. Han som er så rik, må selv være det evige liv, og den som får dette livet av ham, skal aldri dø. Er det da underlig om alle evigheter skal fylles med sangen om ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod, og som tok bolig i våre hjerter!

La oss da, sammen med kvinnen, røre ved ham i tillit.

Den kraft til livets seier,
den gis oss bare i Kristi tro.
Med all den makt jeg eier,
jeg ut det roper trygg og fro;
for troen legger stille
i sjelens evner stål
og virker selv å ville
og så å nå sitt mål:
Guds vilje helt å ville
og av hans fylde få,

med fot på jordens sville
hans høye himmel nå.

20. mai

«For vi vandrer i tro, ikke i beskuelse» (2 Kor 5,7).

Den kristnes ferd gjennom verden hjem til Gud er en ferd i tro. Ingen av oss har sett himmelen, Gud eller Jesus Kristus. Også til oss kan det sies: «Ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham» (1 Pet 1,8).

Vår tro er den foten som står på Guds ord. Den er hånden som griper om Kristus og korset, som tar sverdet for å stride den gode strid, og som holder fast ved den usynlige som om vi så ham.

Slutter en kristen å tro, har han ingenting å stå på, ikke noe å holde fast i og ikke noe mål for livet. Uten tro er det umulig å være til behag for Gud, og uten tro er det også umulig å oppleve Gud. Vi vandrer i tro, ikke i beskuelse. Det vil si: Vi må gå hele veien gjennom dette livet i tro.

Paulus, som hadde vært i den tredje himmel og sett og hørt usigelige ting der, måtte også tro. Da han står ved slutten av livet, jubler han: Jeg har ikke mistet troen! Det ser han som noe usigelig stort.

La oss takke Gud for alt vi får oppleve i samfunn med Jesus Kristus. Men la oss ikke takke minst for at han lar oss få tro. Og la oss aldri slutte å be om at han vil holde oss oppe i Ordet og i troen til vi dør.

Mange ligger «evig fangne» fordi de sluttet å tro. Måtte det aldri hende noen av oss!

Å Jesus, du som troens gnist
min sjel har latt få kjenne,
å, la den aldri blive mist,
men hjelp den til å brenne!
Hva du har selv begynt, fullfør,
så jeg til sist i troen dør
og får en salig ende.

21. mai

«Og høvdingen over Herrens hær sa til Josva: Dra skoen av din fot! For det stedet du står på, er hellig. – Og Josva gjorde så» (Jos 5,15).

Hjelpeløs og ensom sto Josva foran Jeriko. De sterke murene stengte nettopp der han måtte fram. Slik står også en kristen så ofte foran vansker og oppgaver som han må løse, men ikke kan. Gjør vi da som Josva og ber Herren om hjelp, bør vi huske det høvdingen over Herrens hær sa til ham: Dra skoen av din fot!

Skal jeg si hva som ligger i dette ordet for meg, må jeg si det slik: Legg hele din sjel åpen for Gud! Skjul ingenting for ham av det du ser og vet, og som ligger deg på hjertet.

Er det noe særskilt du strever med, noe som er for stort å komme over, så si det til ham! Nevn fiendene ved navn for ham! Si hvor du lider nederlag og ikke kommer noen vei, verken med deg selv eller med andre! Legg hele livet, det ytre og det indre, åpent fram for ham!

Da drar du skoen av din fot. Slik må du stå der stedet er hellig.

Men da skal også Herren vise deg veien til seier. Adlyder du Herrens bud på denne måten, skal du få se de sterkeste murer falle. Da strider Herren for oss. For hans øyne farer over hele jorden, fordi han med kraft vil komme dem til hjelp som har sitt hjerte helt hos ham.

«Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inne i meg!» (Sal 51,12).

Legg fram bare din smerte, hva tynger ditt bryst;
for alt har han hjerte, han hjelper med lyst.
Selv bedende blikk han godt kan forstå,
han glemmer nok ikke hva trykker de små.

22. mai

> «Natanael sa til ham: Hvor kjenner du meg fra? Jesus svarte og sa til ham: Før Filip kalte på deg, mens du var under fikentreet, så jeg deg» (Joh 1,48).

Natanael trodde at han satt både skjult og glemt, men nettopp da så Jesus ham. Mens han satt der under fikentreet, fikk han ikke vite at Jesus så ham. Men han fikk vite det senere.

Ser vi på denne hendelsen fra en indre og åndelig side, vet vi at det Natanael opplevde, har hendt med så mange. Synd og sorg og tvil hadde lagt seg over sjelen, alt svøpte seg om oss som en mørk natt, og vi trodde vi var glemt av både Gud og mennesker.

Men da så Jesus også oss. Vi visste det ikke, men vi fikk vite det senere. Og når vi nå ser tilbake på den tiden, undrer vi oss over at vi ikke så ham da.

Også nå er det mange som sitter ensomme og tror seg forlatt av både Gud og mennesker. Et mislykket liv, med synd lagt til synd, har ført deg inn i den tanken at du er bortvist og glemt av alle.

Men det er ikke sant. Frelseren ser deg nettopp der du nå er. Om ikke du ser ham, så ser han deg. Herren er så visst ikke langt borte fra noen av oss. «Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der din hånd meg, og din høyre hånd holder meg fast», sier David (Sal 139,9–10).

Slik skal vi tro om Gud. Da skal også vi få se ham som så Natanael under fikentreet.

Jeg kjenner et navn, og så skjønn er dets lyd,
det fyller mitt skjelvende hjerte med fryd.
Det navnet er Jesus, Immanuel god,
som løste meg ut med sitt hellige blod.

23. mai

> «Salig er det menneske som alltid frykter. Men den som forherder sitt hjerte, kommer i ulykke» (Ordsp 28,14).

En kristen skal ikke bare være trygg og glad, han skal også frykte og være varsom. Bibelen priser ikke bare dem salige som alltid er glade, men også dem som alltid frykter.

Når det gjelder Gud som frelser og far, har vi alltid grunn til å være trygge og rolige. Det han har lovt oss i sitt ord, kan ikke slå feil. Derfor kan vi i full visshet og med salig ro legge alt i hans hånd.

Men når det gjelder oss selv, både som mennesker og som kristne, har vi alltid grunn til mistillit og frykt. Vår natur bærer i seg sterke og skjulte krefter som i samarbeid med Satan alltid søker å føre oss på villspor. Ikke bare slik at vi blir fristet til det som i alles øyne er synd, men også slik at vi vil føre over på vår egen konto det som Gud ga oss i nåde, og slik gjøre oss selv store på Herrens velgjerninger.

En kristen må aldri stole på seg selv, ikke engang på sin vekkelse, omvendelse og tro, nei, ikke engang på nåden i sitt hjerte. Det er en lov i Guds rike som aldri kan brytes: Den som har minst tillit til egen kraft, finner styrke i Herren. Bare den som i mistillit til seg selv stoler på Herren, skal aldri bli til skamme.

«Frykt Herren, dere hans hellige! De som frykter ham, mangler ikke noen ting» (Sal 34,10).

Alene nåde gjelde kan
når du vil synd forlate.
Min gjerning gjelder ei et grann,
og kan meg ikke bate.
For deg er ingen funnet ren,
så deg må frykte hver og en
og ta sin trøst av nåden.

24. mai

> «Men høvedsmannen svarte og sa: Herre, jeg er ikke verdig til at du går inn under mitt tak. Men si bare et ord, så blir gutten frisk» (Matt 8,8).

Det er en enkel, men høy kunst å gå gjennom livet på Guds ord. Det var denne kunsten Abraham hadde lært da han dro til det landet han ikke kjente, og da han håpet mot håp og holdt fast ved løftet, enda alt så håpløst ut.

På Guds ord rakte Moses hånden ut over havet, og det ble vei for Israel. På Guds ord gikk Peter ut på et stormfullt hav, røveren dro fra korset til paradis, og høvedsmannen dro hjem igjen og fant den dødssyke gutten frisk. Det var ved tillit til Guds ord at fangevokteren i Filippi ble frelst med hele sitt hus, og at den kanaaneiske kvinnen fikk barnet sitt berget fra Satans makt.

Hva skulle være tryggere å bygge livet på enn Guds ord? Og likevel har vi mye lettere for å stole på et stakkars menneske. Gud har sagt for visst at det Jesus har gjort til vår frelse, er fullkomment nok. Men likevel tviler vi og spør vårt svikefulle hjerte om det er sant.

Gud har lovt å være vår far, og at alle som søker hans rike først, skal få alt annet i tillegg. Men likevel går vi fulle av sorg og bekymring for mat, klær og framtid.

Kom, kristne, la oss våkne og skamme oss over vår mistillit til Gud og hans ord! Han holder det han har lovt. La oss tro det!

På ditt ord jeg trøstig går
gjennom verdens sorg og møye,

ved din nådes makt jeg når
seierspalmen i det høye;
til min siste stund jeg tror,
Jesus, Herre, på ditt ord!

25. mai

> «For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er, eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 8,38–39).

Frelsesverket som sto fullført i Kristus påskemorgen, er like fullkomment som Gud. Og den hånden som har grepet synderen som holder seg fast ved korset, er sterkere enn alle, og ingen skal rive oss ut av den hånden.

Det er der den svakeste blir den sterkeste, den engstelige trygg og den sørgende glad. For om livet fører med seg lys eller mørke, sorg eller glede – alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud.

Som ankeret graver seg dypere ned i sandbunnen og tar sterkere tak når stormen øker, slik legger Guds barn seg tettest inn til sin Frelser den dagen nøden og faren er størst. Den selvsikre er alltid i fare, men den som stoler på Herren, blir aldri til skamme.

La så stormer rase omkring oss, la alle onde makter være ute etter oss, la sykdom, fattigdom, spott og skam være våre mest trofaste følgesvenner – ingen kan skade den som er i Herrens hånd. Der blir det lys omkring oss, der renser ilden gullet, der driver stormen oss mot livets land.

«De som setter sin lit til Herren, er som Sions berg, som ikke rokkes, men står for evig. Rundt omkring Jerusalem er det fjell, og Herren hegner om sitt folk fra nå av og til evig tid» (Sal 125,1–2).

På Herren deg du støtte, om det deg vel skal gå!
Han vei for deg skal rydde, så du ditt mål kan nå;
med sut og sorger såre du like fattig går,
men be om barnekåret, så alt du trenger får.

26. mai

> «Men om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal han få den» (Jak 1,5).

Det er smått med visdom hos oss mennesker. Ofte kan en se at et dyr oppfører seg klokere og visere enn et menneske. Vi ser kort, og vi tenker, taler og lever så ofte som dårer. Og midt i vår dårskap tror vi at vi er kloke, ja, mange holder seg for visere enn Gud.

«Den som ikke bryr seg om visdom, er en dåre, og hans vei er rett i hans egne øyne. Han farer med narrestreker, han bryr seg ikke om å være forstandig, men vil bare vise hva som bor i ham, og han vandrer i mørket. Men salig er det menneske som har funnet visdom, og som vinner forstand. Visdom er bedre enn perler, og av alle skatter er ingen som den.» Slik taler den vise Salomo.

Visdom gjør at vi elsker sannheten, og den gjør oss milde i våre dommer, fredsommelige og glade. Der livet har slått dype sår, går visdommen med salvekrukken og peker på den rette vei for dem som har gått seg vill.

«Å frykte Herren, det er visdom, og å fly det onde er forstand», sier Job (Job 28,28). Det var vel også grunnen til at David ba: «Lær meg da visdom i hjertets dyp» (Sal 51,8).

Ingen annen enn Gud kan gi oss denne dyre gaven. Derfor er også frykten for Herren begynnelsen til visdom. Skulle vi da ikke be ham om denne vakre skatten, han som gir uten bebreidelse og gjør den enfoldige vis?

Å leve, det er i livet
å finne det største verd;
å leve, det er å vinne
til sannhet i all sin ferd.

27. mai

> «Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at han kan opphøye dere i sin tid» (1 Pet 5,6).

Grunnskaden i menneskelivet, roten til all synd, er hovmodet. Det ydmyke sinn tar kraften fra syndens rot, fordi det åpner veien for Guds nåde helt inn til den dypeste livsgrunnen i oss. Den kristne som mister det ydmyke sinnelaget, mister også Guds kraft. Bare den ydmyke blir sterk ved nåden i Kristus.

Hva skal vi da gjøre så denne himmelske blomsten kan trives i vårt liv?

Jeg tror vi lykkes når vi ærlig trer fram for Gud med denne bønnen: Vis meg, Herre, det i meg og ved meg som står i veien for det ydmyke sinn. Og når du har vist meg det, gi meg da også kraft til å innrømme for meg selv og for deg at dette er min synd.

Dette er sikkert den rette veien. Men det er også her hovmodet ligger og stenger. Den som vinner seier her, er på rett vei.

Hemmeligheten bak vår seier ligger ikke først og fremst i å vinne over det onde, men i å utlevere selve synden til Gud. Den som gjør det, har bøyd seg for Gud og er kommet inn under nåden. Da er det den vakre himmelblomsten vokser fram i vårt daglige liv.

Måtte trangen etter denne vakre kristne dyden bli stor hos oss!

«Forut for undergang går overmot, og forut for fall en hovmodig ånd. Det er bedre å være ydmyk sammen med dem som er i nød, enn å dele bytte med de overmodige» (Ordsp 16,18–19).

Stig ned fra din selvgjorte tinde
og gråt for din Frelser i dalen!
Så skal du hans kjærlighet finne,
for roser i dalene rinne.

28. mai

> «For Kristi kjærlighet tvinger oss, idet dette er avgjort: Én er død for alle, og derved har de alle dødd» (2 Kor 5,14).

Grunndraget i Gud er kjærlighet, og grunndraget i kristendommen er også kjærlighet. Den samme natur som han selv har, gir han sine barn.

Kjærligheten blir lagt inn i våre hjerter ved troen og ved Den Hellige Ånd. Den har ikke sitt opphav i oss, slik at vi elsket Gud først. Det var han som elsket oss og ga sin Sønn til soning for våre synder.

Det er vår store lykke! Hadde det ikke vært slik, ville vi aldri ha nådd fram til å elske med den kjærlighet som er av Gud. Men den som får øye på denne vakre skatten og tar imot den, lærer å elske Gud. Den som elsker, er født av Gud.

Vår store oppgave som kristne er å få mer av denne kjærligheten inn i vårt liv. Alt det vi strever med for kristen vekst og helliggjørelse, blir en kalket grav om vi ikke blir ført lenger inn i Kristi kjærlighet.

Paulus sier at veien til denne veksten går over Golgata. Når han i ånden står der, blir det levende for ham at én er død for alle, og derved har alle dødd. Den kjærligheten han ser der, griper ham så sterkt at han gir hele sitt liv til ham som døde for oss alle. Han vil ikke lenger leve for seg selv, men for ham som døde og ble reist opp for oss.

Måtte også vi eie mer av den kjærligheten vi møter på Golgata! Da ville hele vårt liv bli båret av glede og tjenende kjærlighet.

Takk, Jesus, takk, som seier vant
da siste harde striden brant,
uforglemmelig var det for meg,
nå vil jeg alltid elske deg!

29. mai

«Salige er de som stifter fred, for de skal kalles Guds barn» (Matt 5,9).

Det er en tung skjebne å være nødt til å leve blant vrange og kranglete mennesker. Det finnes knapt noe som tærer slik på livsmot og lykke som å være sammen med folk som elsker ufred, og som synes å leve for å egge det ene mennesket opp mot det andre.

Er de i tillegg til alt dette like gudelige i munnen som de er fulle av ondskap i hjertet, er ulykken enda større, om ikke for dem selv, så for andre.

Men som vrange og onde mennesker bærer ulykke og strid inn i hjem, slekt og nabolag og skaper et helvete på jorden, slik fører fredelige mennesker paradiset med seg. Selv i de tyngste og trangeste kår seirer lykke og livsmot der folk elsker fred. Jo lenger vi lever, desto mer verdsetter vi de menneskene som bærer fred med seg.

Det er så visst ikke tomme ord når «gode naboer» regnes med til det daglige brød. Det styrker både kropp og sjel å leve blant mennesker som elsker fred. Jesus sier selv at de skal kalles Guds barn.

Måtte han som er fred og gir fred, få gjøre oss til fredens barn og til tjenere for fred mellom mennesker! Der freden hersker i hjerte og hjem, trives ikke Satan. Der bor fredens Gud.

Fred, det er et fagert ord,
fullt av lys og lykke
for det hjerte som på jord

sårt i strid må sukke.
Fred fra Gud i barmen sår
faller som sol på enger,
skaper liv og håp som vår,
mørket sønder sprenger.

30. mai

«Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere» (Matt 4,19).

Mange kristne opplever det som noe av det tyngste i livet at de synes de får gjøre så lite for Gud. Mor og tjenestejenta vasker og koker, dag etter dag, år etter år, iblant nesten hele livet. Og når dagen er slutt, er det ingenting igjen av strevet. Butikkmannen måler og veier, kontormannen skriver og regner, fabrikkarbeideren passer maskinen, og bonden sliter i skog og mark.

Hva ble det av alt dette for Gud?

La oss høre det Jesus sier: «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.» Riktignok ligger det i disse ordene noe som særlig gjelder de tolv. Men det er like fullt sant at hver kristen som følger etter Jesus, blir en menneskefisker, uansett hvilken plass han ellers har i livet.

I Guds rike er spørsmålet ikke hvilket arbeid vi har, men hvilket sinnelag vi har. Lever og arbeider vi i Jesu ånd, og følger vi etter Jesus, da gjør han oss til menneskefiskere. Det slår aldri feil.

Tanken om at bare misjonær, prest og predikant kan føre folk til Gud, er en ukristelig tanke. Dessverre er det altfor mange av disse som aldri følger etter Jesus, mens arbeidsmannen vitner om sin Frelser i alt han er og gjør.

Følger du og jeg etter Jesus på denne måten, skal vi ved liv og arbeid lokke andre til Jesus. Ta den trøsten med deg i dag, så blir du glad!

Lev for Jesus! Intet annet
er da verdt å kalles liv.
Til den venn fremfor de andre
hjertets første kjærlighet giv!

31. mai

«Nå tror vi ikke lenger på grunn av det du sa. For nå har vi selv hørt, og vi vet at han i sannhet er verdens frelser» (Joh 4,42).

Også nå er det mange som tror bare fordi andre har sagt det, ikke fordi de selv har møtt Kristus og opplevd frelsen i ham. Barna tror fordi far og mor tror, og fordi de lærte det på skolen.

Hva er dette for en tro? Den er rett og god så langt den rekker, og vi skal være takknemlige så lenge folk eier denne troen. Når barna og de unge spotter og fornekter det vi har funnet som vår dyreste eiendom i livet, er det verre.

Oppgaven for en kristen er å prøve å føre dem som ennå bare tror fordi andre har sagt det, helt fram til Kristus.

Det finnes kristne som river ned og fordømmer alt som ikke er helt ferdig med en gang. De synes ikke å forstå hvilken verdi det har for et menneske å eie den

kunnskap og tro vi må ha for å komme til Jesus. Det var den troen som førte folket i Samaria ut til Jesus, og som gjorde at de fikk oppleve ham som frelser.

Vi skal ikke rive ned det som er godt, selv om det ikke rekker langt nok. Men vi som har funnet det de andre ikke har, skal hjelpe dem til å nå like langt som vi.

Du som leser eller hører dette og vet med deg selv at du ennå ikke har funnet Kristus: Kom nå! Mange har tenkt som du, at de skulle komme. Men de ventet for lenge og kom for sent. Slik kan det også gå med deg, om du ikke kommer i dag.

Den som vil, får komme og ta livets vann for intet (Åp 22,17).

Gjør du som Abraham gjorde,
skue kun mot himlen opp,
mens du stjernene teller,
vokser din tro, ditt håp.

Juni

1. juni

> «Han er avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen, og han bærer alle ting ved sin krafts ord. Etter at han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye» (Hebr 1,3).

Jesus Kristus, Guds Sønn, bærer alle ting ved sitt ord. Alle ting.

Det er nesten for mye for oss å tro. Likevel må det være slik. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det var dette evige og allmektige Ordet som trådte fram for Gud i vårt sted da de første menneskene hadde lagt alt i grus. Hadde han ikke tatt tilværelsen på sine skuldrer, ville alt ha gått under.

Kristus er den bærende kraften i tilværelsen.

En gang holdt også du og jeg på å synke sammen under byrden. Synden ble for tung for oss, og dommen i samvittigheten fikk oss til å skjelve for den hellige Gud.

Men så kom det en dag et ord til oss fra Frelserens munn. Det var sterkt og stort nok til å løfte oss bort fra syndebyrden og opp til Gud, frigjorte og glade. Det underet burde en kristen aldri glemme.

Siden den dagen har vi mange ganger på ny holdt på å gå under. Vi glemte Guds ord og mistet kraft og håp. Men han som lovte å være med sine alle dager, kom igjen med et ord som bar oss over en ny avgrunn. Til denne dag har hans ord vært sterkt nok til å holde oss oppe.

Vi er også fullt visse på at det er sterkt nok til å bære oss gjennom døden. «Guds ord ei brast – den bro skal bruden bære.»

Om mye i verden kan såre min sjel,
med Jesus og Ordet det alltid går vel.
Ja, om jeg enn stundom har tåre på kinn,
i troen på Ordet er gudsfreden min.
Den rikdom er stor: å ha Jesus til bror
og eie Guds levende ord.

2. juni

> «Drikk dere ikke drukne av vin, for det fører bare til utskeielser, men bli fylt av Ånden!» (Ef 5,18).

Alle som er kommet til troen på Jesus, har fått Den Hellige Ånd, som vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn. Ingen kan si at Jesus er Herre, uten ved Guds Ånd. Den som ikke har Kristi Ånd, hører ikke Kristus til. For med én Ånd er vi alle døpt til å være ett legeme.

Men like sikkert som dette er sant, like sikkert må vi innrømme at mange kristne gir Guds Ånd lite rom, både i hjertet og i livet. Derfor blir vi formant til å bli fylt av Ånden. Det ser vi tydelig også av dette ordet.

Når kristne mennesker synker så dypt at de drikker seg fulle av vin, da må det være på tide å rope dem opp av søvnen og minne dem om at slikt ikke hører hjemme hos dem som skal ledes av Guds Ånd.

Å være fylt av Ånden er derfor ikke det samme som at en ikke kan ta imot mer av Guds Ånd. Et barn forstår mer og mer etter hvert som det vokser. Slik får også en kristen mer av Ånden etter hvert som han vokser i nåde og i kjennskap til Kristus.

Men like lite som vi her i verden får nok kjennskap til Kristus, like lite kan vi få nok av Guds Ånd en gang for alle. Derfor skal en kristen alle sine dager ta imot formaningen: Bli fylt av Ånden! – og be Gud om at han i nåde vil gi oss mer av sin Ånd.

Gjør ved din Ånd, o Herre kjær,
vi kommer deg alt mere nær
i kjennskap, kjærlighet og tro,
til vi får evig sabbatsro!

3. juni

> «Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig» (Joh 14,16).

Hvor underlig stort og nådefullt Gud har ordnet alt for oss mennesker! Jo mer vi prøver å trenge inn i Guds kjærlighet, desto mer aner vi at da vi fikk Kristus, fikk vi alt med ham.

Gud utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt, og han steg selv ned til oss og lot seg fullende gjennom lidelser som vår frelses høvding. Da seieren var vunnet, gikk han til himmelen som vår talsmann, og alt som har med oss å gjøre, må gå gjennom ham. Heller ikke Satan kan gå forbi Kristus når han anklager Guds folk. Kristus lever alltid for å gå i forbønn for oss.

Men dette er ikke alt. Vi har også fått «en annen talsmann», som skal være her nede blant oss. Han skal lete oss opp og vekke oss, så vi ser at vi trenger frelse. Han skal føre oss til Kristus og herliggjøre ham for vårt indre øye. Han skal lære oss hele sannheten og minne oss om alt det Kristus har sagt.

Han skal være vårt innsegl og pantet på vår arv fram til forløsningens dag, da vi selv tar imot arven. På vår vandring gjennom verden viser han oss våre synder, refser oss, gir oss trang til nåden og fører oss på ny til Kristus.

Der blir sjelen renset, der trøster han oss, leger våre sår og gjør samvittigheten fri. Og når kvelden kommer, lyser han oss over grensen og inn til Jesus Kristus, vår Herre.

Sannhets tolk og taler,
sørgendes husvaler,
råds og styrkes Ånd,
sterke guddomsfinger,
fredens overbringer,
liv i dødens land!
Gi oss kraft og livsens saft,
la oss all din himmelgave
overflødig have!

4. juni

«Utslokk ikke Ånden!» (1 Tess 5,19).

Det kan gå både lett og fort å slokke Åndens ild i hjerte og liv. Er vi ikke på vakt, kan vi snart være blant de levende døde, hvor hellige og åndsvarme vi enn en gang var.

Guds Ånd har lovt å føre oss fram til hele sannheten, også sannheten om oss selv. Ånden lyser inn i vår natur, så vi ser det onde sinnelaget, den vrange viljen og de syndige tankene som vil ta makten. Tar vi da ikke opp kampen mot denne indre skaden, kan vi slokke Ånden.

Der den indre tukten og renselsen slutter, mister Guds Ånd fotfestet og kan ikke få arbeide. Da blir vi blinde for vår egen dårskap. Vi kan komme så langt inn i mørket at vi ikke ser vår synd, verken i hjertet eller i gjerningene.

Det er i hjertets dyp at grunnen til alt sant kristenliv må legges. Der må den legges av Ånden, som refser oss for våre synder og leder oss til renselseskilden «for Davids hus».

Men det er også her det er så lett for oss å gjøre Den Hellige Ånd sorg og slokke «det brudebluss vi bær». Og så blir det mørkt også i det ytre.

Vi kan aldri rope for høyt til hverandre om å ta oss i vare her. Alle som i alvor strever etter et hellig liv, vet hvor stor denne indre faren er. La oss våke over oss selv, så vi ikke slokker Ånden!

En tanke som i hjertet kom,
og som man litt lot råde,
har så titt gjort sjelen tom
på Guds dyre nåde.

5. juni

«Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet!» (1 Pet 1,22).

Dette korte, men sterke formaningsordet fører oss inn i noe av det dypeste og mest alvorlige i vårt kristenliv. Det er her den største striden står. Mange kom bort fra Gud fordi de glemte å rense sine sjeler.

Alle som strever for å leve ærlig med Gud, vet hvor lett det er å glemme renselsen fra synd. Det urene som er omkring oss og i oss, og som vi møter dag og natt, har en sterk evne til å sløve sansen for det rene og hellige.

Så blir vi fristet til å måle oss etter andre kristne i stedet for etter Gud. Dermed er vi midt inne i faren – og ser det ikke selv. Menighetens forstander i Laodikea var ikke bare elendig, ynkelig, fattig, blind og naken. Den største ulykken var at han ikke visste om det.

Det er også her den største faren ligger for oss: Vi kan bli blinde for vår egen urenhet.

Sannheten kjenner vi, og går vi den veien den viser oss, finner vi fram til kilden «for Davids hus». La oss da gå dit med alt urent som har lagt seg på vårt indre liv. Rens det bort i nådens hav: hovmod, kjærlighet til verden, misunnelse, hat, onde ord og alt annet urent.

Det er nettopp dette Satan fremfor alt vil få oss til å la være. Men salig er den som holder seg selv ren!

Våk og be, o sjel,
bli ei kjødets trell,
og la verden deg ei vinne!
Alt hva verdens barn kan finne,
er en dårlig del –
våk og be, o sjel!

6. juni

> «Min sjel lengter, ja, fortæres av lengsel etter Herrens forgårder. Mitt hjerte og mitt kjød roper med fryd til den levende Gud» (Sal 84,3).

Lengsel er et kjennetegn på sant kristenliv. Etter hvert som vi blir frigjort fra synden og fra kjærligheten til verden, stiger trangen etter Gud sterkere fram i oss.

Christian Scriver sier at lengselen hos en kristen deler seg i tre greiner: I troen lengter han etter å være i Kristus, i kjærligheten etter å leve for Kristus, og i håpet etter å bryte opp herfra og være med Kristus.

Alle disse tre sidene ved kristenlivet kommer sterkt fram hos Paulus. Han jager etter å gripe Kristus. Han akter ikke livet sitt et ord verd når han bare kan fullføre den tjenesten han har fått av Herren Jesus. Og han lengter etter å bryte opp herfra.

Denne stille trangen etter å få mer av Jesu sinnelag er nok det vi lettest kjenner i vårt kristenliv. Det er vel denne trangen som oftest får oss på kne, og som lokker de fleste tårer og bønner fram fra hjertets grunn. For en underlig, høytidsstemt lykke det gir når freden råder i hjertet og lengselen drar mot Kristus!

Måtte ingen kristen noen gang miste denne lengselen! Og måtte også lengselen etter å tjene ham og få se ham som han er, vinne større makt i vårt liv. Da ville vi også bli sterkere og rikere i kjærlighet og i håp.

Nærmere deg, min Gud, nærmere deg,
om det enn korset er som løfter meg!
Jeg ber så inderlig: Å, la det bringe meg
nærmere, Gud, til deg, nærmere deg!

7. juni

«Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir» (Ef 6,15).

Den som vil stride den gode strid, må ha fred med Gud i en god samvittighet. Først når Jesu Kristi fred råder i hjertet, kan vi ferdes i fred. Det er den ånd som bor i evangeliet, som legger ro i hjertet, og som skiller en Jesu stridsmann fra alle andre stridsmenn.

En kristen skal overvinne det onde med det gode. Guds folk skal aldri stride for stridens skyld; den striden hører ikke hjemme i Guds rike. Når far og mor tukter barnet sitt mer i harme enn i kjærlighet, og når forkynneren bærer fram Guds ord kaldt og skarpt, da har de ikke fredens evangelium som sko på føttene.

Å være sterk i sannheten er ikke alltid det samme som å være kjærlig i sannheten. Sverdet som krigerne i gamle dager brukte, måtte være så smidig at odd og hjalt kunne møtes, men samtidig så sterkt at det svingte tilbake og var like rett som før så snart presset sluttet.

Et slikt sverd skal evangeliet gi en kristen. Da strider vi ikke bare for evangeliet, men i evangeliet. Paulus gråt med lenke om foten og sverd i hånden. Det var tårer fra en stridsmann som elsket fred.

Lykkelig er den kristne som i all sin strid har fredens evangelium som sko på føttene! Han vinner seier i all sin strid.

Gud, la oss prøve å gjøre alvor av
den strid å øve frimodig til vår grav!
Den lunkne vane kan ikke tåle støt,
Guds kjempers bane før oss med blodet fløt.
Opp, korsets fane! og vis oss Jesu død.

8. juni

«Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud» (Matt 5,8).

Å være ren av hjertet kan ikke være det samme som å være fri for synd eller aldri gjøre noe galt. Om det var slik, ville ingen her i verden ha et rent hjerte.

Men hva er det da å ha et rent hjerte?

Det er først og fremst noe inne i oss som kjenner seg sykt og sårt over alt vanhellig og urent, og som derfor heller ikke kan leve uten å bekjenne alt for Gud, akkurat som det er.

Et rent hjerte er det i oss som ikke tåler at en eneste synd blir liggende på samvittigheten uten oppgjør. Det må åpne døren inn til alt vrangt og syndig og legge hvert sår åpent fram for ham som har lovt å lege alle sår.

Da trer vi fram for Gud med et sannferdig hjerte. Da er vi av sannheten og får høre Jesu Kristi frelserrøst. Da vandrer vi i lyset, og Jesu Kristi blod renser oss fra all synd. Da blir den rene holdt ren, og da ser vi Gud.

Det er den skjulte synden som gjør hjertet urent og legger skygge mellom oss og Gud. Og denne faren lurer for døren hos oss kristne hver eneste dag.

Å leve i sannheten og vandre i lyset, slik Gud er i lyset – der går veien opp mot Gud. Her går den smale veien, den som Jesus sier at så få finner.

Har du funnet den?

«Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inne i meg!» (Sal 51,12).

Så utrygg ofte veien er,
derfor må varlig jeg fare!
For mørkets høvding med sin hær
han vil meg ikke spare.
På denne ferd, i all min gjerd,
jeg stå må fast med Herrens sverd,
det ene kan meg vare.

9. juni

> «Ta mitt åk på dere og lær av meg! For jeg er mild og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler» (Matt 11,29).[1]

Et åk er et trestykke som vi legger over skuldrene og bærer med. Dette bæretreet er velkjent både i Østerlandene og her hjemme hos oss.

Her forteller Jesus oss om noe han kaller sitt åk, noe han vil gi oss å bære med. Han legger til at hans åk er godt, og sier samtidig hva det er: «Jeg er mild og ydmyk av hjertet.»

Det er sitt milde og ydmyke sinnelag han vil gi oss å bære våre byrder med, også dem han selv legger på oss. Med Jesu sinn kan vi lett bære alt det livet legger på oss.

Det er hovmod, et kaldt og stivt sinn, som tar fra oss makten til å overvinne det onde og stjeler den bærende kraften i livet. Det milde og ydmyke sinnelaget orker å bære det aller tyngste uten å klage.

Den som har Jesu Kristi sinn, blir sterk i Herren og i hans veldige kraft. Det sinnet fikk vi da vi ble født på ny, og vi må prøve å gi det større og større plass i hjerte og liv etter hvert som årene går. Da skal vi bære alle våre byrder lett, til lykke for oss selv og til ære for ham som gav oss sitt ydmyke og milde sinn.

O Herre Krist, jeg kommer her,
av deg jeg nå vil lære.
Min syndebyrde ikke mer
jeg makter nå å bære.
Jeg høre vil din røst,
gi du meg ro og trøst,
og la meg kjenne rett
din *byrde*, den er lett,
ditt *åk* er gagn og glede.

10. juni

> «Jeg takker ham som gjorde meg sterk, Kristus Jesus, vår Herre, at han aktet meg tro, idet han satte meg til tjenesten» (1 Tim 1,12).

Slik ser Paulus på sitt liv og sitt arbeid. Herren satte ham til tjenesten, aktet ham tro og gjorde ham sterk. Han var bare et redskap som Gud hadde valgt ut og gjort dugelig i sitt arbeid. Derfor var Herren også alt for ham.

[1] NB: «for jeg er nedbøyd og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler».

Det var det samme synet David hadde på sitt liv da han sang: «Herren er min hyrde … han fornyer min sjel, han fører meg på rettferdighets stier for sitt navns skyld» (Sal 23,1.3).

Slik skulle også vi se på vårt liv og vårt arbeid. Når så mye går på tverke for oss i livets strid og i det kristelige arbeidet, er grunnen som regel at vi setter oss selv på den plassen der Herren alene skal råde og ha hele ansvaret.

Fordi vi ikke er nådd fram til dette ekte kristne synet, kommer vårt eget jeg, vår vilje, vårt ansvar og vår ære inn der Herren skal ha både æren og ansvaret.

Om vi så livet og arbeidet som en tjeneste fra Gud, en tjeneste han også har gitt oss tro og styrke til, ville mye av det vi nå regner som en byrde, bli forvandlet til lovsang. For da hadde vi funnet Guds mening med livet.

Det er blitt sagt at i den skolen Gud holder for sine barn, er det tre klasser. I den første kommer vi ikke lenger enn til å lære: «Jeg og Jesus.» I den andre heter det: «Jesus og jeg», og i den tredje: «Jesus alene.»

Den tredje klassen er tyngst å komme gjennom. Der stryker mange. Måtte du og jeg nå fram til eksamen i denne klassen!

Salig er den som i sannhet kan si: Jesus alene!

Jesus, du min frelses klippe,
jeg vil synge til din pris,
til jeg engang i din himmel
priser deg på bedre vis!
På den klippe vil jeg bygge
glad, frimodig, frelst og fri.
Under den er ly og skygge,
der går stormen meg forbi.

11. juni

«Kom igjen til din ro, min sjel! For Herren har gjort vel imot deg» (Sal 116,7).

Det er lett å miste sjelens ro. Satan gjør alt han kan for å ta freden bort fra jorden og fra menneskenes hjerter. Han har sin glede i å pine Guds hellige og unner seg ingen hvile så lenge han bare kan skape uro. Pilene hans er både skarpe og giftige, og han kjenner ingen medynk med den han sårer.

Er vi da av naturen oppfarende og nærtagende, kan det lett hende at også en kristen blir som et skip uten ror på et stormfullt hav. Den som ikke vil miste sin ro i Gud, må være på vakt.

Noe annet som kan få sjelen ut av likevekt, er det vi kaller et mislykket liv. Det målet vi satte oss for livet her i verden, nådde vi ikke, og det vi trodde ville gi oss lykke, ble til tap, skam og vanære. Og så svikter vår tillit til Gud.

Kanskje var det noe av dette salmisten var kommet opp i. Men nå ser han alt fra en annen side. Han ser at det ikke var en ulykke, men at Herren har gjort vel imot ham. Og så ber han sjelen hvile i Gud på ny.

I alle fall er det sikkert at mange som i dag har mistet sin ro i Gud, ville finne den igjen om de så sin livsskjebne slik at Herren har gjort vel imot dem. Et bakvendt syn på livet og mistillit til Gud tar sjelefreden bort. Vil du finne ro igjen, så hold fast ved at Herren gjør alle ting vel!

Kun i Gud har min sjel sin ro,
han er min frelses Gud.
Svak er min kjærlighet og min tro,
feilende mot hans bud.
Han er min klippe, min borg også,
tenker så huldt derpå
at jeg er ringe og arm og svak,
eier dog hans behag.

12. juni

«De som sår med gråt, skal høste med fryderop» (Sal 126,5).

Det sinnelaget vi fikk av Gud da han tok oss til nåde, skapte hos oss et ansvar for våre medmennesker og en trang til å føre dem til Kristus.

Når en kristen så ser hvor lite han lykkes i dette arbeidet, blir hjertet ofte sårt og fullt av tvil. Særlig tungt er det for ærlige forkynnere, og for foreldre som ser barna sine gå på ville veier.

Å bekjenne troen på ham som har all makt, og som har lovt å høre våre bønner, og samtidig se hvor lite vi lykkes – det kan få den sterkeste til å skjelve og den mest troende til å tvile.

Men du som sukker under denne tunge byrden: Prøv å gi dette lille ordet rom i hjertet: «De som sår med gråt, skal høste med fryderop.» Slik står det! Det er altså tale om såing og tårer, og av det skal det en gang bli en god høst, sier Gud.

La så tårene fortsatt falle i såkurven din! Når høsten kommer, skal Gud vise at han holder ord, også når det gjelder ditt arbeid i hans rike. «For vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett» (Gal 6,9).

De som med tårer sår
og gjennom trengsel går
og til sin Frelser trår,
de høste skal med frydesang
når alt til slutt blir nytt engang.
Amen, halleluja! Halleluja!
Amen, halleluja!

13. juni

«Da ble Na'aman vred og dro bort og sa: Jeg *tenkte* at han ville komme ut til meg og stå fram og påkalle Herrens, sin Guds navn og føre hånden fram og tilbake over det syke stedet, og ta bort spedalskheten. … Nå *vet* jeg at det ikke er noen Gud på hele jorden uten i Israel!» (2 Kong 5,11.15).

Na'aman reiste til profeten i Samaria for å bli fri for sykdommen sin. Den reisen er et talende bilde på alle som søker Gud uten å nå fram til visshet om frelse.

Na'aman brukte tanken der han skulle bruke troen, og så dro han bort, harm og uten hjelp. Men tjenerne overtalte ham til å gå ned i Jordan, «slik Guds mann hadde sagt». Og det han forgjeves søkte med tanken, fikk han nå ved troen. Nå sier han ikke lenger: «Jeg tenkte», men jubler: «Jeg vet.»

Mange som søker Gud, når aldri fram til visshet om frelse fordi de setter tanken i stedet for troen, og opplevelsen i stedet for det som ligger ferdig for oss i Kristus.

Du som søker Gud: Gå ned i nådens elv med alle dine sår og synder, og tro ordet som sier at han forlater synden! Du skal ikke tro dette fordi du forstår det, eller først når du opplever det, men fordi Gud har sagt det.

Du skal tro deg frelst på det Jesus har gjort, akkurat slik du er nå. Du skal ikke først oppleve freden og kjenne deg glad, og så tro. Det Jesus har gjort, er nok for deg – det skal du tro! Da får du fred, og da drar også du glad din vei.

Å tro det er å bygge
sitt liv på Herrens ord
og søke fred og lykke
kun der hvor Jesus bor.

14. juni

> «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» (Jes 55,1).

Den tunge uroen og den dype trangen i oss mennesker etter noe vi ikke eier, kaller Gud sult og tørst. Det er denne sjelens sult som driver folk til å jage etter penger, ære, makt og fornøyelser. Og der ligger også noe av grunnen til at så mange velter seg i synd og skam.

Bare vi får mer jordisk velvære og kan leve som lystene driver oss, så skal lykken komme, tror mange. Denne falske tanken er så inngrodd i oss at de forførende maktene kan drive mengden inn i evig ulykke.

Når Gud så ser oss fare fram på denne håpløse veien, roper han etter oss i inderlig medfølelse og ber oss vende om og komme til ham. Han sier klart og fast at han har mat som metter og drikke som slokker tørsten, og han sier at vi skal få alt for ingenting.

En skulle tro at alle da ville komme. Hvorfor kommer de ikke?

Her står det at selv om vi skal få alt for ingenting, må vi likevel kjøpe det. Skal vi kjøpe det som ingenting koster? Det koster å komme. Det koster å ta imot. Særlig koster det å ta imot for ingenting. Vi må betale ved å vende oss bort fra alt og alle og ta imot det Gud gir av bare nåde.

Den som gjør det, får alt for ingenting. Han drikker av livets kilde og blir frelst.

Kom til den livsens flod,
kilden så klar,
legedom for din nød
alltid den har!
Tusener stillet her
glade sin sjels begjær,
ennå ei tømt den er,
kom, synder, kom!

15. juni

«Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13).

Det er synden som har skilt oss fra Gud og lagt ulykke inn over alle ting. Der synden ikke finnes, der er også skilleveggen mellom Gud og oss borte.

Gjennom sitt ord har Gud vist oss veien bort fra synden og inn til livet. Den går over Golgata og gjennom graven. Der har Kristus naglet skyldbrevet til korset og stått opp til vår rettferdiggjørelse. I dette livets underverk er frelsen og nåden gitt til oss alle.

Men så fullkomment som alt dette er ordnet for oss, utenfor oss, er det like sikkert at vi må komme til Kristus som fortapte syndere og innrømme at det var vår skyld som gjorde ham skyldig for Gud. Veien bort fra synden er å bekjenne for ham hvem vi er og hva vi har gjort.

Den som sammen med tolleren i templet trer fram for Gud og sier: «Gud, vær meg synder nådig», han er frelst. Da erklærer Gud synderen rettferdig, for da blir hjertet åpnet for Guds rettferdiggjørende nåde.

Slik Jesus gav seg helt for våre synder, må vi gi all vår synd til ham. Da er ikke bare synden og skylden gjort opp med Kristi blod for Gud. Da er den også strøket i vår livsbok, og hjertet er renset ved troen.

Da går disse to livets toner sammen i en mektig samklang: Han har ved seg selv fullført renselsen for våre synder (Hebr 1,3) – og: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1 Joh 1,9).

Slik går veien bort fra synden og inn til Gud.

Foruten deg er på vår jord
ei noen frelsermann;
du ene har det livets ord
som syndre frelse kan.

16. juni

«Da tok Peter til orde og sa til Jesus: Herre, det er godt at vi er her! Om du vil, så skal jeg bygge tre hytter her, en til deg, en til Moses og en til Elia» (Matt 17,4).

Vi vil så gjerne være der lykken og gleden lyser imot oss. Å få stige opp og bort fra synd og sorg og strid og hvile i lyset fra Jesu Kristi åsyn – det er å smake den fred som overgår all forstand. Det er denne lykken Gud har tiltenkt sitt folk, og som det også får oppleve, mer eller mindre, nå som før.

Det er også der vi gjerne ville slå oss til ro, slik Peter ville. Og hvorfor skulle ikke en kristen få lov til det? Det er jo det vår Frelser har lovt oss, og det vi strever for å nå og eie. Vil Gud heller se sitt folk bøyd under lidelser, slepende på korset på en smal vei?

Å, vi fikk nok lov til å være på Tabor, om vi bare tålte det. Men det er nettopp det vi ikke gjør. Om kort tid ville vi slå oss til ro med oss selv og tro oss bedre enn vi er. Det vi fikk oppleve, ville bli større for oss enn Jesus.

I stedet for å vandre i troen på Kristus ville vi bygge på det som smakte oss så godt. Vår lykke på Tabor ville da bli vår største ulykke. Derfor får vi ikke lov til å bo der.

Vi får bud om å gå ned igjen i dalen, så vi kan bli trette av «verdens slaveri, men desto mere lette å gå på livets sti».

En kristen skal ikke bli en helgen i egne øyne. Målet for oss er å få en stor Frelser og vinne det evige liv gjennom troen på ham.

Blir så veien mørk og trang,
Jesu navn kan skyer jage,
såre sukk og tårers plage
løses opp i seierssang.
Skal jeg under korset bløde,
blir min fot til døden mødd,
Jesu navn hvert sår kan bøte,
var så hjertet sønderstøtt.

17. juni

> «Straks nødde han disiplene sine til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, til Betsaida, mens han selv sendte folket av sted» (Mark 6,45).

Jesus hadde løst matspørsmålet ved et under, og folket ville gjøre ham til konge. Også disiplene så en lysende framtid for seg. De tenkte nok at dagen var nær da folk skulle få se at det lønte seg, også økonomisk, å følge Jesus. Fra denne villfarelsen må han berge dem, og så må han tvinge dem ut i mørke og storm.

Når troende mennesker begynner å leve seg inn i tanken på at det er økonomisk vinning i å være en kristen, da er det fare på ferde. Det er sant at gudsfrykt er nyttig til alt (1 Tim 4,8). Men tror vi at økonomisk vinning er lønn for kristelig dyd, er vi på villspor.

Og misforstår vi Guds velsignelse på den måten, kan han den dag i dag sende sine den veien de minst av alt ville gå. Ikke fordi han liker å se at vi sliter i armod og fattigdom, men fordi han vil lære oss at det å være en kristen er noe usigelig mye større enn å eie gods og gull.

Slike tunge tider, også med økonomisk nedgang, er ofte vanskelige å komme gjennom. Men alle som i tro og tålmodighet tar det som et bud fra Gud, får i slike tider alltid mer enn de mister.

Det vi aldri hadde lært eller opplevd i gode dager, det fikk vi da vi midt i storm og mørke så Frelseren på ny. Da han så steg om bord til oss og havet stilnet, visste vi bedre enn før hvem han var, og hva det er å være en kristen. «Guds rike består jo ikke i mat og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd» (Rom 14,17).

Jeg er en fattig vandringsmann,
jeg må min vei nå fare
herfra og til mitt fedreland,
å Gud, meg vel bevare!

18. juni

> «Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag» (Fil 1,6).

Mange ganger kommer en kristen på den tanken at Gud må bli trett av ham.

Målet som er satt for oss, er å vokse opp til Kristus, og det er også det en kristen ønsker mest av alt. For det kjemper han, gråter han og ber han. Men når han så synes å lykkes så lite, og det til og med ser ut til å gå nedover i stedet for oppover, da kommer tvilen.

Mange av oss har stridd et langt liv og tigget Gud om nåde hver dag. Skulle det da ikke være rimelig å tro at vi en gang ville komme så langt at vi kunne si: «Nå er jeg kommet forbi det onde»? Men i stedet må vi tigge på ny og be den samme bønnen om og om igjen. Kan det være rett? Ville det være slik om alt var som det skulle? – Slik arbeider tankene og tvilen.

I slike tider burde vi også huske på noe annet: Han som søkte oss da vi gikk på ville veier, og som ikke ble trett av oss da vi spottet både ham og frelsen han kom med – skulle han slå hånden av oss nå, når vi strever for å vinne? Han visste godt hvem vi var før han kalte oss.

Nei, han vil ikke gi oss opp! Han har satt seg fore at himmelen skal bli full av slike hjelpeløse stakkarer som du og jeg. Han kalte oss etter sitt eget forsett og ved den nåde som er i Kristus, ikke fordi vi er så gjeve og gode.

Så kan vi da være fullt visse på at han vil fullføre den gode gjerningen også med oss, til pris for sin herlighet.

Gled deg da, du lille skare,
Jakobs Gud deg vel bevare!
Ved hans vilje, ved hans velde
skal han dine fiender felle.

19. juni

> «Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt ikke! Se, der er deres Gud! Hevnen kommer, Guds gjengjeldelse. Han kommer selv og frelser dere» (Jes 35,4).

Også en kristen vet hva det er å bære på et hjerte fullt av uro og angst. Livets smale vei gjør ham mang en gang skjelvende og redd. Og de mange tingene som griper inn i vårt liv, og som ofte kommer både uventet og på tvers, får hjertet til å slå i uro og frykt.

Men det som skaper mest uro hos en ærlig kristen, er de sårene synden slår i vår sjel, og de kalde dødsmaktene som ofte holder på å slokke varmen i vår ånd.

I slike tider er det lett å havne i gjerningsstrev. Og når Sinai ligger oss nærmere enn Golgata, blir hjertet alltid urolig, og dommen henger over oss; for bare nåden gjør fri.

Men her i dette ordet vil Gud si til alle disse svake og skjelvende sjeler at hans hjerte banker av trang til å trøste, mer enn noe morshjerte lengter etter å få frykten bort fra sitt skremte barn. Du skal ikke være redd, vær frimodig, sier han.

Hør dette, du urolige hjerte! Vær viss på at det han lover, det holder han! Han vil stille uroen hos alle som hviler på hans ord. «Frykt ikke, for jeg er med deg!» (Jes 41,10) sier Herren.

«Ingen av de våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med deg, skal du få domfelt. Dette er arven til Herrens tjenere, og deres rettferdighet er fra meg, sier Herren» (Jes 54,17).

Skjønt jeg ei kan tro det som jeg ville,
er dog saken derfor like sann.
Ei i tvil vil jeg min fred forspille,
for min Jesus aldri lyve kan.

20. juni

«Det er ingen som Gud, Jesurun! Han farer fram over himmelen med hjelp for deg, og i sin høyhet på skyene» (5 Mos 33,26).

Å gå gjennom et langt liv fører med seg skiftende kår, også for en kristen. Stundom ser det ut som om alt har sverget seg sammen for å gjøre livet til én eneste sår strid. Ofte har svien etter det ene slaget ikke gitt seg før en får et nytt, og når den ene stormen stilner, varsler det bare en ny.

Gud er langt, langt borte, ser det ut til. De beste venner svikter, og Satan får lov til å bryte inn over den stakkaren som syntes å ha mer enn nok fra før. Veien mellom Egypt og Kanaan blir stundom både tung og lang den dag i dag. Vannet vi skal drikke, er bittert, slangen får lov til å bite, og solen brenner den trette vandringsmannen.

Men likevel – etter hvert som årene går og vi kommer nærmere landet, begynner alt mer og mer å stå fram for oss som et nådeunder. Vi ser at en usynlig hånd alltid har fulgt oss, like kjærlig som den var sterk.

Slik Moses kunne si ved slutten av sitt liv: «Det er ingen som Gud», slik kan også vi stave det etter ham. Litt etter litt ser vi at han hadde sin hånd med i alt som hendte oss i livet.

Gikk vi vill, så lette han oss opp igjen. Syndet vi, så advarte han oss. Bekjente vi, så tilgav han. Var vi rådløse, så hvisket han et veiledende ord inn i sjelen. Var vi motløse og redde, så trøstet han. Når budet om å bryte opp kommer, vil han også stå ved vår side og bære oss over.

Det er ingen som Gud, hans navn være alltid lovet!

Han hersker over alle himler,
hans trone i det høye står,
så vidt som skapninger de vrimler,
hans herredom og rike når.
Hver elske hva hans hu står til,
jeg kun min Jesus elske vil!

21. juni

«Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!» (Sal 90,12).

Det er ikke rett å la de svunne dager gå oss av minne. Vi skal tvert imot huske de tider som ikke er mer, de veiene vi gikk, og det vi har gjennomlevd. Syndene vi

gjorde, og som Gud har tilgitt, skal vi ikke slepe på. Men vi skal huske de mange ganger Gud møtte oss med sin nåde, og hvordan han førte og fulgte oss mellom blinde skjær i storm og mørke.

Særlig tror jeg det er godt å se tilbake på livet når en kommer opp i årene. Ikke slik at de unge skal la det være, men den som er eldre, ser klarere og kan dømme riktigere om det han har møtt i livet. Om høsten er luften klarest og renest, ikke bare ute i naturen, men også i menneskelivet.

Og det lykkelige ved å se tilbake er at vi nå ser at mye av det vi møtte, og som vi der og da holdt for straff og ulykke, var fylt av Guds faderomsorg. Der vi trodde oss forkastet av Gud, der lyser nå hans kjærlighet og nåde for oss. Vi ser også at det som kostet oss mest kamp og tårer, også gav oss livets største rikdom.

Denne visdommen høster den kristne for sitt hjerte når Gud får lære ham å telle sine dager. Det er også slike mennesker som blir mer takknemlige jo lenger de lever. Men da er det også godt å være gammel.

Takk for rosene på veien,
takk for torner mellom dem,
takk for himmelstigen reist meg,
takk for trygt og evig hjem!
Takk for kors og takk for plage,
takk for himmelhjemmet blid,
takk for stridens lutringsluer,
takk for alt til evig tid.

22. juni

«Det er bedre å ta sin tilflukt til Herren enn å stole på mennesker» (Sal 118,8).

Selv det beste og lengste vennskap mellom mennesker kan briste. Der vi trodde vi var tryggest på hverandre, endte det så mang en gang med mistillit, brudd og dype sår. Får kjærligheten til oss selv og til verden makten, ryker ofte de fineste bånd mellom oss før vi vet ordet av det.

Når tankene går tilbake til svunne dager, må nok mange av oss minnes mye utroskap og mange brutte løfter, kanskje både hos oss selv og hos andre.

Å stole på seg selv eller på andre mennesker er som å bygge på sand. Jo mer vi lever oss inn i denne tunge sannheten, desto mindre dype sår får vi når vi møter utroskap og svikefulle ord.

Men så har livet også lært oss – i alle fall oss kristne – at Gud ikke bryter vennskap og ord. Han har aldri sveket oss, aller minst når det røynet på. Når alt så mørkt og umulig ut, da sto han trofast ved vår side og fikk så mange ganger det beste ut av det verste.

Da alle andre gikk sin vei, sto han oss nærmere enn noen gang før. Og da alt syntes å bære mot avgrunnen, førte han oss høyere opp.

Slik har Herren alltid handlet med oss, og slik vil han gjøre til vår siste dag. La oss da prøve å ha større tillit til ham! Den som stoler på Herren, skal aldri bli til skamme.

«Min Gud, til deg setter jeg min lit. La meg ikke bli til skamme. La ikke mine fiender triumfere over meg» (Sal 25,2).

Ingen er så trygg på ferden
som Guds barneflokk i verden,
ingen fugl så vel i vern,
ingen himmelsol og stjern.

23. juni

> «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg» (Gal 2,19–20).

Det første dette ordet sier oss, er at Kristi frelsesverk er vårt like helt som om vi hadde gjort det selv. Guds ord gir oss den usigelig store trøsten at når én døde for alle, da døde alle i ham. Slik er vi korsfestet med Kristus.

Men dette som så helt er vårt, er likevel utenfor oss. Det er i Kristus. Skal det som er vårt i Kristus, bli vår personlige eiendom, må vi gi oss helt til ham. Alt det han bar for oss av synd og skam, må vi overgi til ham til døden. Også på den måten må vi bli korsfestet med Kristus.

Det onde kan ennå pine, såre og seire over oss, men det kan ikke herske i oss så vi lever i de syndige lystene. Vi er kommet i den doble stillingen at samtidig som vi er døde, skal synden i oss dø. «Dere er døde, død derfor!» sier Guds ord.

Det som er dømt til døden, må holdes fast på korset med Kristus. Vårt liv er ikke lenger å følge synden så vi lyder dens lyster. Vårt liv er i Kristus, og i ham strider vi mot alt ondt og dør hver dag.

Det er ikke lenger «jeg» – det vil si det onde i oss – som har retten til livet og får leve i oss; det er Kristus. I troen holder vi fast ved at han er alt for oss, og denne retten har vi fått av Gud.

Nå har jeg funnet ankergrunnen
som aldri, aldri svikte vil,
den grunn ved Jesu kors er funnen,
den lå der før vår jord ble til.
Ja, denne grunn står evig fast
om både jord og himmel brast.

24. juni

> «Han kunngjorde oss sin viljes mysterium, etter sitt frie råd, som han forut fattet hos seg selv, om et frelseshushold i tidenes fylde: å samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden» (Ef 1,9–10).

Når jeg leser et ord som dette, er det noe som griper meg og gir meg lyst til å takke og tilbe. For en rikdom å få se inn i dette som Gud har satt seg fore: at han vil samle alt til ett i Kristus! Og så attpåtil få tro at en selv skal få være med i denne store samlingen!

Jo mer jeg prøver å trenge inn i Guds ord, desto mer aner jeg at det levende pulsslaget i Bibelen, i tid og evighet, er Kristus. Han har fulgt sitt folk gjennom alle tider. Han kom og ble som en av oss. Han løste alt ut med sitt blod.

Han tok boken av hånden til ham som sitter på tronen, og han skal åpne boken. Han har skapt alt, kjøpt alt, arvet alt, bærer alt, og alt skal samles i ham, både det som er i himmelen og det som er på jorden.

Dessverre makter jeg å si så lite om ham, men jeg kan da be alle om å ta imot ham som sin eneste redningsmann. Det tror jeg for visst, at den som stoler på ham, skal aldri bli til skamme.

Å, alle dere dårer som forkaster hans sonedød og tviler på om hans grav er tom! Hvor vil dere gjøre av dere når han gjennom alle evigheter er den sol som aldri går ned, og det midtpunkt som alt dreier seg om? Legg bort deres innbilte visdom og bøy dere for ham som bøyde seg i døden for oss, så vi skulle leve ved ham!

Takk, Fader, at du var så god
mot Adams falne ætt!
Du frelste oss ved Lammets blod
og gav oss barnerett.
Deg priser nå hvert åndedrag,
hvert hjertesukk og slag.
Guds Lam, for all din kjærlighets strid,
takk, takk til evig tid!

25. juni

> «Da Herren så henne, fikk han medynk med henne og sa til henne: Gråt ikke!» (Luk 7,13).

Vi mennesker kan aldri forsone oss med den tunge sannheten at vi en gang må dø. Vi stritter imot og gjør alt vi kan for å slippe unna, enda vi vet så godt at alt til slutt vil ende med en grav.

Sterk og seiersviss trer døden inn gjennom hver manns dør, uten å la seg røre verken av bønner eller tårer. Ubarmhjertig og kald tar den livet og byr oss å bære hverandre til graven.

Men en dag trådte en mann fram ved siden av døden og befalte den å gå bort, og moren fikk barnet sitt tilbake fra dødsriket.

Jesus gjorde ikke dette fordi han ville at ingen skulle dø fra den stunden av. Synden må først bort før døden kan miste sin makt. Å få døden bort før synden ville være å gjøre jorden til et helvete.

Men han ville vise oss hvem han er, hva han kan, og hva som en gang skal skje når synden ikke er mer. Derfor reiste han den døde fra båren og ropte Lasarus ut av graven.

Den veien livets høvding måtte gå, var å ta synden bort ved sitt offer og selv stå opp av graven, til tegn på at han er herre over døden. Den veien vi må gå, er å vende om og bli født på ny.

Da blir det evige livs frø lagt inn i vår ånd, og da lyder det i himmelen og på jorden: Den som tror på Kristus, skal leve om han enn dør. Og så vet vi at dagen en gang skal gry da døden ikke er mer, da alle graver åpnes og alle tårer tørkes bort.

Gråter du, han teller tårer,
klager du, han er deg nær,
han leger alt hva deg sårer,
stille, hva ønsker du mer?

26. juni

> «Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder» (Hebr 2,17).

Det ligger en stor trøst for oss i at Jesus er blitt lik oss i alle ting. Han har gått gjennom verden som et virkelig menneske. Som barn og ung hjalp han mor og far, og helt til han var omkring 30 år, var han kroppsarbeider.

Stundom synes jeg at jeg ser ham med åndens øye der han ferdes i Nasaret. Etter dagens strev tar han en tur utenfor den lille fjellbyen. Mens han sitter der på en stein, ser han solen synke. Han folder hendene til takk og bønn, og så går han hjem igjen til sin fattige seng og hviler til dagen gryr på ny.

Tenk om alle som sliter dagen lang, et helt liv igjennom, ville huske dette! Og tenk om alle som ringeakter kroppsarbeid, ville huske at Jesus har gjort alt ærlig arbeid til en gudstjeneste! Da ville i alle fall ikke kristne mennesker skamme seg over arbeidsklær og arbeidsnever. Slike klær og slike hender bærer Jesu adelsmerke.

Det friskeste blodet i verden renner i årene på kristne arbeidsfolk.

La oss da gå med takk og glede til hver ny arbeidsdag! Vi går til arbeidet sammen med vår Frelser. I den trøsten ligger det kraft, også til arbeid.

Så er min tjeneste stor for Gud,
og hjemmet er min kirke,
der arbeidstrøyen er presteskrud
i alt mitt ærlige virke.
Så er det hjemme i stuen fred,
til alt mitt arbeid stiger engler ned,
de har Guds rikes velsignelse med,
som dagen, så er min styrke.

27. juni

> «For hver den som opphøyer seg selv, skal fornedres. Men den som fornedrer seg selv, skal opphøyes» (Luk 18,14).

Et ydmykt sinn er den vakreste blomst som kan slå rot i vårt hjertes jord. Av alle kristne dyder er det den som bærer mest himmelsk duft med seg.

Men en kristen blir så ofte fristet til å gå til torgs med uekte varer. Denne kunstige blomsten kan være nesten utrolig lik den ekte å se til, men den har ingen duft – det er ingen ange av den.

Vi kjenner Jesu ord om å sette oss nederst. I det ytre kan vi ofte gjøre dette uten i sannhet å være ydmyke. Har vi håp om å få ros for flyttingen, går hovmodet og æresyken villig ned til den nederste bordenden. Å bytte plass er ikke det samme som å bytte sinnelag.

Et kjennetegn på den ydmyke er at han med glede kan tjene og lide der ingen ser ham. Han banker ikke på andres dør for å få medynk og ros. Han kan bli satt på det høyeste æressete og likevel være som om ikke noe stort hadde hendt ham. Han kan stige ned igjen til spott og vanære og fortsatt være den samme.

Har han gjort noen urett, ber han om tilgivelse, og han tilgir også dem som synder mot ham. Han har glede av å se innom hos den fattige og ringe, og han har mot til å frykte Gud blant de store og ugudelige.

Overalt hvor han går, minner han sine medmennesker, også uten ord, om en bedre verden enn den vi lever i. Han elsker det gode og gir Gud ære i ord og liv, og han er aldri uten Guds nåde.

Ja, får jeg kun være den minste kvist
på vintreet ditt, Herre Jesus Krist!
Ditt kors rankes inn av de vinkvister små,
og opp til ditt hjerte jeg gjerne vil nå.

28. juni

> «La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere lyder dets lyster» (Rom 6,12).

Den tanken at en kristen er fri for synd, er grunnfalsk. Bibelen og livet sier oss at læren om syndfrihet er vranglære tvers igjennom. Her på jorden har det bare levd én eneste som var syndfri, men han viste oss også at han i alle ting sto høyt over alle andre.

Det ville ikke være mye hellig ved Gud eller lokkende ved himmelen om ikke de frelste der sto høyere enn de frelste her.

Å tro seg fri for synd her i verden er å gjøre seg selv for stor og Gud for liten.

Forskjellen på en kristen og en ikke-kristen ligger ikke i at den ene er syndfri og den andre full av synd. Forskjellen ligger i at den ene ikke vet om noe annet til frelse enn Jesus Kristus og ham korsfestet, og han griper om ham som sin eneste redning. Slipper han Jesus, går det galt, hvor lenge han enn har holdt fast ved ham.

Men den ufrelste synderen vender seg bort fra Jesus. Derfor er han fortapt, ikke fordi han ellers er en større synder enn andre.

Når vi da holder fast ved Kristus og lever i nåden, gir Gud oss kraft mot synden, så vi slipper å lyde den. Vi blir sterke ved nåden i Kristus og seirer ved ham. Jo mer hjelpeløs og maktesløs en kristen kjenner seg, desto større rom får nåden i hjertet. Kristus er vår forløsning, Kristus er vår kraft.

Så lenge jeg er her på jorden,
jeg plages daglig av min synd,
jeg fattig var, er verre vorden,
ser mer og mer av hjertets dynd.
Dog får jeg være Jesu brud,
å, du forunderlige Gud!

29. juni

> «Hvordan skal den unge holde sin sti ren? Ved å holde seg etter ditt ord» (Sal 119,9).

Den som kommer gjennom ungdomstiden uten å bli tilsølt av synden, har vunnet en seier og en livslykke som han knapt kan sette høyt nok. Men får en synd makt over oss i ungdomsårene, har den en fryktelig evne til å følge oss senere i livet.

Ser vi etter, vil vi mang en gang finne at den synden som hersket over oss i ungdomsårene, kom igjen med sterk og fristende makt også til den kristne da han ble eldre. Mange ble overvunnet av sine ungdomssynder da de var både gamle og grå.

Det er ikke bare den gode sæden som slår dype røtter om våren; også det onde har den samme evnen. Den tanken som så mange unge bærer på, at det ikke er så farlig hvordan en lever i unge år, er en løgn fra Satan som har ført mange inn i evig ulykke.

Men den unge som holder seg etter Guds ord, vinner en rikdom som ingen kan uttrykke med ord. Han finner livets høyeste lykke. Med full visshet om at Gud er med, kan han gå ut i en ond og syndig verden. For det står skrevet: «Herrens øyne farer over hele jorden for kraftig å støtte dem som er helt med ham i sitt hjerte» (2 Krøn 16,9).

«Den som elsker hjertets renhet … han har kongen til venn» (Ordsp 22,11).

Så tro på Gud mens du er ung,
før du blir gammel, trett og tung
og sorger hjertet fyller!
For troen adler ungdoms år,
gir krone skjønn til hvite hår
og dem med rettferd gyller.

30. juni

> «Den dagen når han kommer for å vise seg herlig i sine hellige og underfull i alle som tror. For dere trodde vårt vitnesbyrd til dere» (2 Tess 1,10).

Hvor mange ganger gleder det ikke en kristen at han snart skal få se og eie alt det Gud har lovt dem som tror! Når håpet lar oss se gjennom tåken inn i det himmelske land, kjenner sjelen seg dratt dit opp. Å få møte Frelseren selv, høre hans røst, ta ham i hånden og takke ham – bare å tenke på det er en forløsning og en stor lykke.

Men når det står i dette ordet at han «den dagen» skal vise seg herlig i alle sine hellige og underfull i alle som tror, da svimler det nesten også for troen. Hvem kan det være som ser Kristus underfull og herlig i de frelste?

Kan det være noen annen enn Gud? Kristus har fullført det største under, et under som ikke engang Gud har sett maken til. Alle himler er fylt av fullkomne mennesker, og denne skaren som ingen kan telle, var alle fortapte og fordømte syndere. Og nå står de hellige og ulastelige for hans åsyn. Alt dette har Kristus gjort.

Hans usigelige rikdom har fått sitt uttrykk i dette mesterverket, og Gud ser hans herlighet i alt dette fullkomne livet – i oss. Når så også englene ser dette, aner de noe som de selv ikke eier. Og kanskje legger de harpene sine til side en stund og lytter til sangen fra dette frelste koret.

Hvor stort å ha løfte om å få være med der!

Og blant den skare der i himlens herlighet
ansikter klare lyser til meg ned,
der på Sions høyde ser jeg dem jeg har så kjær,
englesmil i øye, hver sin krone bær.

Juli

1. juli

«For skapningen venter og lengter etter at Guds barn skal åpenbares» (Rom 8,19).

Hvor vi enn vender oss – i folkeliv og dyreliv og all annen natur, i luft og jord, på hav og land – møter vi dødstrette skrik fra en skapning som ligger i krig med seg selv. Selv det sterkeste rovdyr skjelver som en spurv av redsel for sine fiender.

Men midt i all denne kampen, der den ene står den andre etter livet, finnes det likevel et samlingspunkt, et fredlyst sted der alle står sammen. Midt i all den skrikende mislyden er det én eneste samstemt tone: «Vi sukker sammen!» (Rom 8,22).

Fra fisken i det dypeste hav til ørnen som seiler høyt over alle fjell, fra gresstrået som bøyer seg blekt om høsten, og helt opp til den beste kristne – alt og alle venter og lengter … En underfull, en gripende tanke!

Er det da noe håp for dette samstemte sukket? Jesus sier ja. Og det må vel være denne lysende stjernen som gjør at sukkene aldri dør. I Bibelen står det så klart og greit: «Vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2 Pet 3,13).

Da skal skapningen aldri mer sukke, for da er trelldommen slutt. Når Guds folk i samlet flokk har nådd målet for sin tro, slår forløsningens time også for skapningen. Han som satt på tronen, sa: «Se, jeg gjør alle ting nye!» (Åp 21,5).

Som trekkfuglen alltid lengter mot nord når våren kommer, slik sukker hele skapningen etter den dagen da alt blir nytt. Og den dagen skal komme!

Da all trengsel er til ende,
da skal sorg ei trykke mer,
da skal hat og spott få ende,
vendes om til fryd og fred.
Ja, en salighet til bytte
for en trengselsbane her,
kjære sjel, vær tro i striden,
snart, ja snart du kommer der!

2. juli

«La broderkjærligheten vare ved!» (Hebr 13,1).

Kjærligheten kan ikke fødes og fostres ved bud, og likevel sier Jesus at vi skal elske hverandre. Guds rike i den gamle pakt var bygd på lovbud; i den nye pakt er det bygd på livets Ånds lov, på en ny natur som Gud har skapt i våre hjerter. Derfor er kristendommen kjærlighet, slik Gud er kjærlighet.

Men selv om kjærligheten vokser fram hos den kristne som en lov som springer ut av livet, er heller ikke dette livet utenfor fare.

Kjærlighetens oppgave er ikke bare å eie en god følelse og så ta imot den samme følelsen fra andre. Vil vi elske bare på den måten, er kjærligheten dømt til å dø hos oss. Skal den trives og vokse, må den tjene, ofre, lide og tilgi.

Det koster! Men det kostet også for Gud og for Jesus. Ingen har elsket som Gud, og ingen har ofret som han.

Hvordan skulle det gå mellom mann og hustru – om de elsket hverandre aldri så høyt og rent fra først av – dersom de ikke lærte kjærlighetens salige kunst: å tjene og tilgi?

Også du og jeg må som kristne inn i denne lidende, tjenende og tilgivende kjærligheten.

Det er mange kristne det koster mye å elske. De er så ulike oss i karakter og livssyn. Mange har også skarpe kanter, er upålitelige og vinglete. Også dem skal vi elske. Derfor lyder det til oss: «La broderkjærligheten vare ved!»

Det kan godt hende at det også i den kristne flokken der du hører hjemme, finnes noen som det faller tungt å elske. Be da Gud om å få eie den kjærligheten som tjener og tilgir!

Kom, la oss kjærlig vandre
og legge hånd i hånd
og holde av hverandre
i dette trengselsland!
Som barn vi være må,
på veien ikke stride,
Guds engler ved vår side
som våre brødre gå.

3. juli

> «Tidlig om morgenen, mens det ennå var ganske mørkt, sto han opp og gikk ut. Han dro bort til et øde sted og ba der» (Mark 1,35).

Guds dør og Guds hjerte står alltid åpne for dem som ber. Vår himmelske Far blir aldri trett av å høre på våre klager, sukk og bønner. Likevel er det tider som passer særlig godt for bønn. Morgenen er dagens beste tid for den som vil be.

Blad og blomster lukker seg om kvelden når natt og kulde kommer, men åpner seg igjen så snart det lysner av dag. Slik åpner også sjelen vår seg i den første morgentimen. Den som da først møter Gud i bønn, får mest av den kraften et menneske trenger for å gå gjennom dagen slik det sømmer seg en kristen.

Gud vil nok alltid gi oss det vi trenger; hos ham er det verken natt eller kulde. Men vi er ikke alltid like villige til å ta imot det han vil gi. Derfor skal vi bruke den tiden som passer best.

David visste at morgentimen skulle være hans bønnetime, og derfor forteller han oss: «Men til deg har jeg ropt, Herre, om morgenen kommer min bønn deg i møte» (Sal 88,14). «Om morgenen legger jeg min sak fram for deg og venter» (Sal 5,4).

Han som tok på seg å frelse oss, og som gikk gjennom verden som et sant og syndfritt menneske, visste også at morgentimen i bønn ga den største kraft i dagens strid.

Også på denne måten skal vi søke Guds rike først, og vi må prøve å overvinne alt som vil hindre oss i det.

Ta tid til å bede før døgnlivets støv
seg legger på sinnet og ånden blir sløv;
søk årle Guds åsyn, og du skal gå ut
så glad til ditt virke, velsignet av Gud!

4. juli

«La hoftene være ombundet og lampene brennende!» (Luk 12,35).

I Østen går folk i kjortler, helst side og vide. De vitner om rikdom og høy stilling i samfunnet.

I en slik drakt er det vanskelig både å arbeide og å gå. Den som skal ta fatt på et arbeid eller reise et stykke vei, må snøre kjortelen sammen med et belte om livet. Først da kan han arbeide og gå.

Dette med kjortelen og beltet bruker Jesus som et bilde på hvordan en kristen skal være her i verden. Han vil si oss at vi må arbeide og samtidig være ferdige til å reise herfra når som helst. Og skulle oppbruddsbudet komme om natten, må vi også holde lampen brennende.

Han som kjenner vår natur så godt og vet om den dragende makten verden har også over oss kristne, minner oss så nådig om faren og viser oss veien til redning.

La oss i dag ta oss i vare og holde øye med de mange tingene som vil slokke lampen og løse beltet fra hoftene våre! Den kristne som går inn i dagens strid i arbeidsklær og reiseklær, med brennende lys og med belte om livet, blir ikke overrasket, verken av døden eller av brudgommen.

Derfor sier også Jesus til oss: «Vær dere som folk som venter på sin herre når han vender hjem fra bryllupet, for at de kan åpne for ham straks han kommer og banker på. Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer!» (Luk 12,36–37).

Å, underbare nåde som meg er falt til!
Nå hjemad til arven jeg skynde meg vil;
jeg vil ikke stanse, min broder, hos deg,
for Jesus meg kaller – de venter på meg.

5. juli

«Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu» (Jes 43,25).

Det er for sin egen skyld Gud utsletter våre misgjerninger og glemmer de syndene vi har gjort. Det er ikke alltid lett for oss å holde fast på dette. Uten at vi helt forstår det, kommer vi inn i det vrangsynet at vi legger noe av frelsesgrunnen hos oss selv.

Derfor er det så mye lettere å tro seg frelst og være viss på barnekåret hos Gud når man kjenner det gode i seg, enn når man kjenner det onde. Når tankene og sinnet drar mot Gud, når følelsene er lyse og åndelige, og alt synes å hjelpe til å føre oss oppover mot Gud og det gode, da er det lett å tro seg frelst.

Men så kommer de tidene da det gode synes å være helt borte, og vi føler oss uåndelige og syndige. Den onde lysten og den stygge tanken lar oss ikke engang være i fred i bønnekammeret. Da kommer uroen, frykten og tvilen.

Hvorfor kommer alt dette? Fordi vi tror mer på det vi er eller ikke er i oss selv som kristne, enn vi tror på det Gud har gjort for oss. Vi tror mer på Guds nådeverk i oss enn på Kristus for oss.

Kom vi mer bort fra oss selv og ga oss over til det Kristus er, ville vi stå på «den grunn som evig står når jord og himmel selv forgår». La oss stå der!

Når sorger og synder vil røve min tro
og sier: Du eier ei barnerett, du!
Da roper det navnet så høyt i min sjel
at blodet, ja blodet, har alting gjort vel.

6. juli

> «Men han selv, vår Herre Jesus Kristus og Gud, vår Far, han som elsket oss og ga oss en evig trøst og et godt håp i nåde, må han trøste deres hjerter og styrke dere i all god gjerning og tale!» (2 Tess 2,16–17).

La oss prøve å vinne indre ro, så disse mektige ordene kan finne vei til hjertet!

Jesus Kristus og Gud, vår Far, elsker oss – deg og meg. Bare dette skulle være mer enn nok til å jage bort alt som er tungt og mørkt. Men i tillegg til at han elsker, har han også gitt oss en evig trøst og et godt håp i nåde.

Trøsten er evig! Som den var i går, er den i dag, og den kan ikke være annerledes i morgen heller.

Han som råder over alt, som eier dette endeløse havet av usigelig glede, og som ikke engang kjenner til skygge av forandring, han har av nåde gitt oss alt han eier. Han regner ikke med noe hos oss, bare med sin kjærlighet og nåde.

Skulle ikke denne trøsten kunne ta fra oss alle byrder og mørke tanker? Skulle det trenges mer for at vi kan gå vår korte livsvei lysende glade?

Motløse kristen, løft øyet ditt høyere opp! Grip ordet om Guds kjærlighet og nåde! Når du ser inn i Guds evige nåde og opp mot håpet om herlighet hos Gud, skal det løfte byrden av skuldrene dine og gi deg kraft til all god tale og gjerning. Denne nåden vil han gi deg i dag.

Å, hans kjærlighet er bunnløs,
og hans nåde er så stor,
og hans miskunnhet, den rike,
aldri tolkes kan med ord,
og den kraft han gir til svake,

den er mer enn nok for meg,
glad til himlen vil jeg drage.
Jesus banet *har* min vei.

7. juli

> «Den som er tro i smått, er også tro i stort. Og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort» (Luk 16,10).

Ordet om troskap og utroskap og den frukten som vokser fram av disse to egenskapene, går som en elv av liv og død gjennom hele Bibelen. Den samme elven renner også gjennom menneskelivet: i hus og hytte, i bank og børs, i kommune og stat. Fra troskap og utroskap går velsignelse og forbannelse som en jernhard lov gjennom hele livet vårt, både det menneskelige og det kristne.

Når arbeidsdagen er til ende og lønningsdagen kommer, lyder det fra Guds munn til den trofaste: «Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget. Gå inn til din herres glede!» Men til den utro sier han: «Du onde og late tjener! … kast den unyttige tjeneren ut i mørket utenfor. Der skal de gråte og skjære tenner» (Matt 25,21.26.30).

Utroskapen stenger veien både timelig og åndelig. «Dersom dere ikke er tro i den urettferdige mammon, hvem vil da betro dere de sanne skatter?» (Luk 16,11).

Vil vi nå fram til å eie noe selv, må vi først være tro i det vi skal gjøre for andre. Slurver vi med det andre eier, slurver vi også med det vi eier selv. Kunsten ligger først og fremst i å være tro i småting. Farer man stygt med lite mat, blir søppelbøtta snart full om man får mer.

Det er en høy livskunst å være flittig, tro, nøysom, sparsom og gavmild. Men den som lærer denne kunsten, har funnet veien til Guds velsignelse både over arbeid og eiendom.

Nå har du dagen – å, bruk den rett
og tjen med troskap der du er stedt!
For regnskap engang vi gjøre må,
og Herren skal se vårt dagsverk på.

8. juli

> «For skjønt dere etter tiden burde være lærere, trenger dere igjen at noen lærer dere de første grunnleggende ting i Guds ord. Dere er blitt slike som trenger til melk, ikke fast føde» (Hebr 5,12).

En kristen som alltid blir værende i den åndelige barnealderen, har stanset i veksten.

Får vi ikke smak på noe annet enn det Guds ord her kaller «melk», slutter det indre menneske i oss å vokse.

Men dette med «melk» må vi ikke misforstå. Å vokse fra barnemat til fast føde er ikke det samme som å miste den barnlige troen eller å slutte å leve med Gud slik vi gjorde fra først av.

Veien til «øvde sanser» (Hebr 5,14) går nettopp gjennom at vi fortsetter å leve i barnlig samfunn med Gud. Som vi tok imot Jesus, slik skal vi vandre i ham

(Kol 2,6). Den som vokser bort fra hatet mot synden, fra bønnekammeret og fra trangen etter nåden, stanser i sin kristne vekst.

Å ha smak for fast føde er heller ikke det samme som å kunne Bibelen utenat og ha greie på alle kristne læresetninger. Det er å eie åndelig visdom og klarsyn, så vi kan skjelne mellom ondt og godt, mellom sant og falskt, mellom det ekte kristne og det som gir seg ut for å være kristent, men ikke er det. Det er å være rotfestet i kjærlighet, så vi kan «kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap» (Ef 3,19).

Her skiller Guds ord mellom kunnskap og kjennskap. Vi kristne i dag har mye kunnskap om Kristus; måtte vi også eie like stor kjennskap til ham! Da ville vi vokse sunt som kristne og bli kyndige i rettferds ord (Hebr 5,13).

Da vokser vi i nåde og kjennskap til Kristus (2 Pet 3,18).

Gi at deg vi følger etter,
styrk de små, de svake krefter,
bøy vår vilje, smelt vår tross!
La ditt navn i hjertet brennes,
så ved deg vi her må kjennes,
og du hist må kjenne oss!

9. juli

> «Salig er du, Israel! Hvem er som du, et folk som har sin frelse i Herren. Han er ditt hjelpende skjold og ditt høye sverd» (5 Mos 33,29).

Ser en kristen livet sitt fra den rette synsvinkelen, vil han alltid ha grunn til å være frimodig, glad og takknemlig. Den Gud som det verdslige mennesket skjelver for, er den beste vennen en kristen har.

Når andre må bære sin sorg og sine sår under dom og frykt for det som skal komme, går Guds barn inn til Gud som sin Frelser og Far. Der blir sårene leget, synden tilgitt, dommen tatt bort og smerten stilnet.

I striden har den kristne Guds løfter omkring seg, sterkere enn stål, og kan bruke Guds ord som sverd mot sine fiender. Herren er vårt hjelpende skjold og vårt høye sverd. Alt som tynger oss, kan vi legge på ham, for det står: «Kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere» (1 Pet 5,7).

Ingenting som har med oss å gjøre, er for smått til at han tar seg av det. Hans allmakt og evige visdom bæres av den kjærligheten som er sterkere enn døden, og all denne kjærligheten har han viet oss.

Kan vi ikke da si: Salig er den som har sin frelse i Herren? Det må vel være et veldig skjold og et sterkt sverd.

La oss da trygt legge alt i hans hånd! I årene som gikk, har han holdt det han lovet, og det vil han gjøre heretter også.

Hvor lyst er dog livet fra klippeborgs tind,
hvor salig, o Jesus, at jeg fant derinn!
Om all ting forandres, om all ting forgår,
jeg hviler i klippen som evig består.
Hviler i deg, hviler i deg,
du evige klippe, jeg hviler i deg.

10. juli

> «For ved at han selv har lidd og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet» (Hebr 2,18).

Det er usigelig stort at Gud ga oss Jesus til soning for våre synder, og det er også usigelig stort at han går blant oss og vil frelse det som var fortapt.

Men er det mindre stort at han i sitt liv på jorden har erfart det samme som vi må erfare, og at han derfor kan hjelpe oss når vi lider og blir fristet?

Når vår Frelser ser tårene i øynene våre, husker han hvorfor han selv gråt. Og når Satan frister oss, så vi synes vi går som mellom odd og egg, ser vår Frelser på oss med et hjerte fullt av medfølelse.

Fra dypet av hans menneskenatur stiger det fram en kraft som han har vunnet i sin livskamp, og hjertet hans roper til oss: «Jeg forstår deg, du kjempende bror og søster! Også jeg har vært i den samme striden som du er i nå.»

Når sjelen vår skjelver for en stengt himmel og en Far som skjuler ansiktet sitt for oss, og vi frykter at det skal gå oss ille i all evighet, da når våre tunge sukk fram til ham.

Og på nytt roper han til oss: «Også for meg var himmelen stengt da svetten falt som blod på jorden, og korset sto svøpt i mørke!»

Å se vår Frelser også fra denne siden gir stor kraft til alle Guds barn som må lide. Slik passer han så underfullt godt for oss i det daglige liv. Prøv å se ham slik i dag!

Det aldri var noen som Jesus på jord,
så medynksfull, kjærlig og mild;
det finnes ei noen som Jesus så stor,
især for de får som fór vill.
Han hengav sitt liv, og han utgjøt sitt blod,
han ofrede all ting for meg.
Med ulven han stred til han seirende stod,
min Jesus ei sparede seg,
men ofrede all ting for meg.

11. juli

> «Herren er den evige Gud som skapte jordens ender. Han blir ikke trett, han blir ikke utmattet, hans forstand er uransakelig. Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke» (Jes 40,28–29).

For Gud finnes det ingen «dalende dag» og ingen skygge som varsler natt. Han blir ikke trett og trenger aldri hvile. Han våker når alle sover, og ser der alle andre er i mørke.

David sier om seg selv: «La mørket skjule meg, og lyset omkring meg bli natt», men om Gud sier han: «så gjør heller ikke mørket det mørkt for deg, natten lyser som dagen, og mørket er som lyset. Du har skapt mine nyrer, du formet meg i mors liv» (Sal 139,11–13).

Slik er Gud! Ingen vet hvor kraften hans kommer fra, og hans år får aldri ende. Han bor ikke bare i det høye og hellige, men også hos synderen som er

nedbøyd og knust i ånden (Jes 57,15). Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke.

Han skammer seg ikke ved å kalle seg vår bror, og gjennom lidelser ble han fullendt som vår frelses høvding (Hebr 2,10–11). Alt det han i sin kjærlighet råder over, bruker han til å lokke den bortkomne hjem igjen og til å holde sine oppe i striden.

Det er glede i himmelen over én synder som omvender seg.

Denne Gud er vår Gud, evig og alltid. Kom til ham, alle som strever og har tungt å bære! Hos ham er det hvile for våre sjeler.

Jeg frykter ei mere for helvedes makt,
min borg det er Israels Gud,
han skal meg bevare, for det har han sagt,
han kan ei forglemme sin brud.

12. juli

> «For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,12).

Etter dette ordet er himmelrommet et bosted for åndsmakter. Som Gud sender ut sine engler, sender Satan ut sine. Guds engler blir sendt ut for å kjempe for oss, og Satans åndehær for å kjempe mot oss.

Omkring oss og over oss lever og virker disse usynlige maktene. De strides om herredømmet over folkeslagene og over hvert enkelt menneske, men først og sist står kampen om Guds folk.

Den kampen en kristen må føre, er derfor ikke mann mot mann, med stål og bly. Kampen føres mellom åndsmakter. Der et Guds barn er, må det alltid være beredt på å møte ondskapens åndehær. De frister oss til hat og harme og onde ord. De setter lystene i brann og egger menneske mot menneske.

Det er ikke bare synden i oss som forfører. Visst er fienden inne i festningen farlig, men den fienden som sniker seg inn i sjelen vår utenfra, er enda farligere.

Guds ord sier oss at når Satan og hans hærmakt er bundet og kastet i avgrunnen, skal det gode seire på jorden, selv om menneskenaturen er den samme.

Den kristne som vil komme vel gjennom verden, må være på vakt mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Jeg går i fare hvor jeg går,
min sjel skal alltid tenke
at Satan allevegne står
i veien med sin lenke,
hans skjulte helvedbrann
meg lett forville kan
når jeg ei på min skanse står –
jeg går i fare hvor jeg går.

13. juli

> «… så skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å ta bort manges synder, annen gang vise seg, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham» (Hebr 9,28).

Jesus har sagt at han skal komme igjen til jorden og føre sitt folk inn i den himmelske herligheten, den han hadde hos Faderen før verden ble grunnlagt. Det er sagt oss minst like klart at han skal komme annen gang, som det var sagt at han skulle komme første gang.

Men det så smått ut også den gangen. Slekt etter slekt ventet i tusener av år, og han kom ikke. Mange ga opp, mange spottet dem som ventet. Likevel kom han i den fastsatte tid.

Guds folk har nå ventet lenge på at han skal komme igjen. Helt fra den dagen han dro, har de sett etter ham, men ennå er han ikke kommet. Også nå er det mange som slutter å vente, og mange spotter dem som tror at han kommer.

Men tross alt dette venter alle sanne kristne at Jesus skal komme igjen og hente sin brud. Selv om ikke alle eier den samme sterke lengselen, venter de likevel i tro, og det er hovedsaken. Derfor skal også hele hans folk få møte ham i skyene.

Som jernspon i en haug spretter opp når magneten kommer nær nok, slik skal alle som er født av Gud, løftes opp fra denne verden når Jesus kommer og henter sitt folk hjem.

La oss våke og vente! Det gir kraft mot synd og verdslighet og legger hellig glede inn i sjelen. Det våkne sinn er vinger for sjelen.

Min Jesus skal jeg skue,
han, han er håpets grunn;
la korset kun meg kue,
det er en liten stund.
Snart intet meg bedrøver,
snart ingen motgang mer
min glede fra meg røver;
for snart jeg Jesus ser.

14. juli

> «Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke» (Matt 23,37).

Nøkkelen til hjertet vårt ligger i vår egen hånd. Frelseren står utenfor og banker på. Det er vår sak å åpne eller la det være. Han legger øret tett inntil døren og venter på vårt ja.

Ennå har han ikke sprengt en eneste dør, og det kommer han aldri til å gjøre heller. Vi skal selv få velge vår framtid; ingen skal tvinges inn i himmelen. Det ble nok heller ingen himmel for oss om vi ble tvunget inn.

Tenk litt alvorlig over at det er den allmektige Gud som ber om lov til å frelse deg, og at du stolt svarer ham nei! Da finner du årsaken til ilden som aldri dør, og ormen som alltid gnager.

Snart kommer han som ikke banker på: døden. Han bryter døren opp og fører deg fram for ham som skal dømme levende og døde. Å møte ham på eget ansvar er det samme som å gå fortapt.

Men også du og jeg, som en gang åpnet døren for Frelseren, må komme i hu at det ennå er mange lønnkamre hos oss der Jesus ikke er kommet inn.

Klok er den som hører at han banker, og lukker opp. Han blir ikledd det nye mennesket, han blir helliget på sjel og ånd og legeme og fullender sin helliggjørelse i gudsfrykt. Da holder vi nattverd med ham, og han med oss (Åp 3,20).

Han står for døren nå og banker,
å dyre sjel, gi akt derpå!
Fornekt ham ei i dine tanker,
og la ham dog ei ute stå!
Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn!

15. juli

«Jeg er Herren, det er mitt navn. Jeg gir ikke noen annen min ære …» (Jes 42,8).

Guds mening og mål med skapningen er at alt skal ære ham. Han kan ikke gi noen annen sin ære, og alt som ikke når fram til dette livsmålet, glir inn i den evige død.

Da englene og himmelens ånder sang den nye tiden inn på jorden, sa de: «Ære være Gud i det høyeste!» (Luk 2,14). Der ligger lykken for oss, og der er herligheten i Gud. Når Kristus har ført sitt frelsesverk fram til det fullkomne målet, skal det lyde gjennom alle evigheter: Ære være Gud!

Vår ulykke ligger nettopp i å søke vår egen ære. Den som jager etter ære, blir liten og til skamme; men den som ærer Gud i alt, finner livets høyeste lykke og står som et lysende forbilde for alle som elsker det gode.

Men er ikke dette at Gud vil ha all ære, et utslag av herskesyke? Kan en person som krever all ære for seg selv alene, være den fullkomne? Ser han ikke heller ut til å være det motsatte, en som vil gjøre seg stor på vår armod?

At Gud krever all ære, er ikke et utslag av herskesyke. Han kan ikke annet, så sant han er Gud. Kravet springer ut av hans vesen; det er en fullkommen livslov, en lov for den høyeste lykke.

Som vanndråpen blir ett med havet når den faller i det, og som alle de mange kreftene og fargene samles i solen til én eneste livs- og lyskraft, slik skal alt gå opp i Gud. Slik skal han bli æret i alle ting, like naturlig som hjertet slår i brystet og fuglen synger i vårsolen.

Der ligger livet og herligheten for oss gjennom alle evigheter.

Vi blir æret i Gud ved at han får ære av oss. Alt skal si: Hans ære er stor!

Fordriv av hu og sinne
den gamle Adams lyst,
og bygg deg selv der inne
ditt tempel i mitt bryst,
at alt mitt liv må være

oppofret deg til ære
som dyrt meg har forløst.

16. juli

> «Fly fra ungdommens lyster! Og jag etter rettferdighet, tro, kjærlighet, fred med dem som påkaller Herren av et rent hjerte!» (2 Tim 2,22).

En av våre svakeste sider så lenge vi er unge, er at vi tenker så kort. Når far og mor ber barna ta seg i vare for farene, kommer svaret så selvgodt og stolt: «Jeg skal nok passe meg!»

Viker vi unna faren, ser det ut som om vi er feige. Og så blir vi stående der vi skulle ha flyktet, og blir liggende slått og såret.

Ofte skal det mer mot til å flykte enn til å bli stående. Jesus gikk mange ganger unna faren. Da de sto ham etter livet i Judea, dro han til Galilea.

Josef løp sin vei da en kvinne ville lokke ham til synd, og det mannsmotet han da viste, åpnet veien for ham til å bli en av de største menn i sin samtid. Hadde David gjort det samme, ville han ha spart seg for mange onde dager.

Mange, mange har mistet sin fred og ødelagt sin framtid fordi de ikke hadde mot til å løpe unna faren. Det er en klok ungdom som flykter fra ungdommens lyster. Den som smiler av dem som flykter på denne måten, må nok en gang gråte.

Til alle unge som disse ordene når fram til, vil jeg rope: Løp fra kortstokk og drikk, fra dårlig selskap, fra vanhellig og simpel tale og fra alt som fører bort fra Gud!

Hva gjør det om andre spotter og sier at du er feig? Vet du ikke at det nettopp er den feige som spotter?

Din vei bort fra det onde fører deg ikke ut i natten. Du går fram mot tro, rettferdighet og kjærlighet; du møter din Gud, din Frelser, det evige liv og Guds høye himmel.

Og bedre du ånder i høyden enn her
blant lystenes lenkebundne dverge,
løft, ungdom, ditt banner, høyt seiershåp bær,
fram fører han som selv deg gav ditt verge!

17. juli

> «Dere er jordens salt! … Dere er verdens lys!» (Matt 5,13–14).

Guds folk er den salte strømmen i folkehavet, den fornyende kraften i menneskelivet og fyrtårnet som sender sine lysstråler ut i verdens mørke natt. Uten dette lyset ville alle være i mørke, og uten dette saltet ville alt gå mot oppløsning og død.

La oss merke oss at Jesus sier at vi er salt og lys! Dette «er» har vi så lett for å skrive om til «skal være». Men slik sier ikke Jesus. Han sier at vi «er».

Og når vi så har skrevet «er» om til «skal være», bruker vi ordet til klage og dom over Guds folk fordi det ikke er salt og lys. Men Jesus har gitt oss ordet også til trøst.

Så sant som solen lyser og varmer, og saltet svir i åpne, friske sår, så sant er Herrens folk jordens salt og verdens lys. Jesus har sagt det, og livet ned gjennom tidene har vist at han talte sant.

Kristne blir som den salte strømmen i folkelivet og som en lysende sol for menneskene – gjennom den innflytelsen de har i hjem og nabolag, i arbeidsliv, forretninger og politikk, og ved at de kunngjør Guds vilje i lære og liv der de er.

Denne store æren skal gi oss den gleden at heller ikke vi lever forgjeves. Og den skal også lokke oss til større ansvarsfølelse og til å leve et mer hellig liv.

«Kast ditt brød på vannet, for i tidens løp skal du finne det igjen» (Fork 11,1).

Herre, jeg hjertelig ønsker å fremme din ære,
dertil du skapte meg at jeg din tjener skal være;
hvor er jeg sæl som kan med legem og sjel
tjene så nådig en Herre!

18. juli

«For det er godt at hjertet blir styrket ved nåden …» (Hebr 13,9).

Det er også godt å bære åk i sin ungdom, det er godt å vente i stillhet på Herrens time, det er godt at vi sitter alene og tier når det blir lagt byrder på oss, at vi trykker munnen i støvet og sier: «Kanskje det ennå er håp» (Klag 3,26–29).

Dette ser ikke ut til å være godt. Å få alt etter ønske, å leve i velstand og gode dager – det mener vi er godt. Når noen unge slipper å arbeide og får alt de vil ha av rike foreldre, tror de unge som må slite, bære og stri for livet, at de selv har det vondt og de andre godt.

Men Gud sier at det er godt å bære åk i ungdommen. Den beste arv et barn får med seg hjemmefra, er å ha lært å arbeide, være fornøyd med lite og tro på Gud. Fra slike hjem fikk verden sine beste menn og kvinner.

Se etter i Bibelen og i verdenshistorien, så skal du finne at dette er sant! Jesus tok ikke disiplene sine blant rikfolket i Israel, men blant fattige fiskere og strevsomme arbeidsfolk. Og der tar han dem helst den dag i dag.

Misunn aldri den ungdommen som får rosene lagt i hendene, men gled deg over å få lære kunsten å leve et liv fullt av arbeid, motgang og seier! La rosen spire mellom tornekratt, da skinner solen i et vått øye!

Der andre danser seg inn i dødens natt, der bærer Guds nåde deg inn til livet. Å få åpne hjertet for ham som selv kjempet seg gjennom livet, og få legge byrdene på ham, i taushet og tillit – det er godt.

Du skal ikke bare få smake lykken av strid og seier selv, men du skal også få hjelpe mange andre som kommer etter deg, på den samme veien som du gikk før dem.

Den smale veien er veien til livet.

Under nådens lys og stråle
led du meg på vei til målet
mens jeg vandrer her på jord!
Korsets korte tid skal svinne,
snart jeg skal din himmel finne,
love deg i englekor.

19. juli

«Se, hvor godt og hvor vakkert det er at brødre også bor sammen!» (Sal 133,1).

Det har aldri vært Guds mening at en kristen skulle leve sitt gudsliv alene her i verden. Derfor har han bygd et hjem for oss der vi skal bo sammen: de helliges samfunn. Det er der vi skal finne et av de klareste vitnesbyrd om at vi er Guds barn.

I dette samfunnet skal den ene hjelpe den andre, og der har vår Far og Frelser sagt at velsignelsen skal bo, ja, «liv til evig tid» (Sal 133,3). Der skal vi bygges opp til en Guds bolig i Ånden (Ef 2,22).

En kristen som stenger seg ute fra dette hellige hjemmet, vil lett ta skade på sin sjel. Han kan knapt holde seg varm alene; verden er så kald for oss. Vi har også fiender som vi bare kan overvinne når vi holder sammen.

Og går noen av oss bort fra dette hjemmet fordi vi finner så mange feil hos brødre og søstre, kan det godt hende at den største feilen ligger hos oss selv. På avstand fra de andre gror mistanken og det onde sinnelaget; men i de helliges samfunn vil kjærligheten skjule en mengde synder (1 Pet 4,8).

La oss takke Gud, som ga oss det hellige brorskap på jorden, og la oss ofre mye for å holde sammen der! Vi trenger hverandre så sårt.

Ei finnes et jordisk slektskap,
ei finnes et jordisk bånd
som binder så hjerte til hjerte
og knytter så ånd til ånd
som dette å eie sammen
én tro og én Frelser kjær,
som barn av den samme Fader
og født av den samme mor.

20. juli

«Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største» (1 Tim 1,15).

Det er på en måte underlig å tenke seg Paulus stå nesten på kanten av graven og si dette om seg selv. Hadde han sagt at han en gang var den største synderen, ville man synes det var rimeligere.

Men at han sier det nå, med et langt kristenliv bak seg, han som var en av de helligste menn på jorden – det høres rart ut for mange.

Men slik står det, og han har sagt det selv. Og hvorfor skulle det ikke være slik? Alle som i sannhet er hellige og ser seg selv ansikt til ansikt med Gud, kommer alltid mer og mer til samme resultat som Paulus.

I samfunnet med Gud får vi se dypere ned i den avgrunnen av synd som ligger i vår natur, men også lenger inn i det dypet av nåde som Gud har gitt oss i Jesus Kristus.

Den som ikke regner noe annet for synd i livet sitt enn det som nesten hvem som helst kan ta og føle på, tror for stort om seg selv og for lite om Gud. Men den

som legger Guds mål på livet sitt, på tanker, lyster og sinnelag – hvordan kan han annet enn bli en stor synder i egne øyne?

Men når vi samtidig får ta imot Kristus som vårt alt for Gud, da priser vi ham som gjør syndere salige.

Så vi sannere både på oss selv og på Kristus, ville vi være mer ydmyke, glade og takknemlige kristne.

Dyp av nåde, underlig,
er det ennå rom for meg?
Har min sjel du ennå kjær,
o, så ta meg som jeg er!

21. juli

> «Gi akt på deg selv og på læren, og fortsett med det! For når du det gjør, skal du frelse både deg selv og dem som hører deg» (1 Tim 4,16).

Vår natur har fått den store skaden at vi vanskelig kan se det onde hos oss selv. Bristene i karakteren vår og det syndige i livet vårt får vi ikke øye på. Men dårskap og brister hos andre ser vi utmerket godt. Vi er mestere i å se andres synder, men ser dårlig våre egne.

Dette forvrengte synet var det som ble rettet opp da vi som fortapte syndere fant fred med Gud. Da så vi oss selv som de ringeste og holdt de andre for bedre.

Men denne store nådegaven blir Satan aldri trett av å prøve å ta fra oss. For han vet at mister vi evnen til å se rett, er det snart ute med kristendommen vår.

Den som glemmer å gi akt på seg selv, mister syndefølelsen, det ydmyke sinnelaget og den kraften som nåden gir. Da er det lett å gli tilbake til det gamle: å se dårskapen hos andre, men ikke hos oss selv. Da får det onde igjen makt, i oss og mellom oss.

For en stor nåde det er å eie et rett syn, så vi ser våre egne karakterfeil og alltid kan være under nådens tukt for synder i hjerte og gjerning! Måtte vi ikke holde noe offer for stort, så vi alltid kunne eie dette synet – innover mot oss selv og oppover mot Gud!

«Derfor legger jeg selv vinn på alltid å ha en uskadd samvittighet for Gud og mennesker» (Apg 24,16).

Arven ei forspill, som deg hører til,
når du bedende og våken
tro igjennom verdenståken
Jesus følge vil, arven ei forspill!

22. juli

> «Apostlene samlet seg igjen hos Jesus og fortalte ham alt det de hadde gjort, og hva de hadde lært folket. Han sier da til dem: Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt!» (Mark 6,30–31).

Jesus har ikke bare bedt sitt folk gå med ham til arbeid; han har også sagt at vi skal være sammen med ham og hvile.

Det er nok slik at mange av oss er tunge på foten når vi skal følge Jesus til arbeid. Men er det en kristen kunst å arbeide for vår Frelser, så er det ikke mindre kunst å gå av sted med ham og hvile.

Det er slett ikke Guds mening at vi alltid skal arbeide. Den som glemmer å hvile, blir snart udugelig til arbeid.

Dette nervøse jaget i arbeidet for Guds rike sliter mer på oss enn vi selv tror. Vi får ikke være i ro, verken i hjemmet hos våre egne eller i bønnekammeret sammen med Gud. Det ville sikkert være til mye større nytte for det arbeidet Gud ga oss, om vi oftere fant veien til å hvile sammen med vår Frelser.

Vi skal merke oss at det var da apostlene kom og fortalte om alt de hadde gjort, at Jesus sa: Nå må dere av sted og hvile dere!

Det er sikkert på tide den dag i dag at vi kommer alene med Jesus når vi begynner å fortelle andre om det vi har gjort. Selv om det ser ut for oss som om vi ærer Gud med dette, vil vi alene med Jesus oppdage at det var oss selv vi priste mest.

Når han på nytt har renset hjertet, ser vi hvor mye slagg som hang ved gullet. Derfor: Husk å hvile sammen med Jesus, du som arbeider for ham!

Gjør meg stille, gjør meg stille,
gjem meg dypt i dine sår!
Da det aldri går meg ille,
hvor det enn i verden går.
Ved din nåde, ved din nåde
hjem til himlen duen når.

23. juli

> «Og han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» (Mark 16,15). «… Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20).

Mange som slett ikke vil gi slipp på kristennavnet, synes det er helt meningsløst å ofre ungdom og penger på misjonsarbeid blant hedningene.

Men et slikt syn er helt ukristelig. Jesu siste ord til sine her på jorden er like klare som de er sterke.

Han sier at vi skal gå ut i hele verden og forkynne ordet om ham for all skapningen. Han vil være med sine budbærere alle dager, han som har all makt i himmel og på jord. Det er i kraft av sin allmakt han kan gi både budet og løftet.

Den kristne som likevel er likegyldig til misjonsarbeidet, er kommet inn på en farlig avvei.

Det er blitt sagt at den kjærligheten har en brukket vinge som ikke bærer oss over verdenshavet. Det er også sagt at det er menneskelig å elske sine egne, men guddommelig å elske verden, og at det kristne samfunn som slutter å sende evangeliet til hedningene, snart vil slutte å være evangelisk.

Som en mor roper om hjelp når hun ser barnet sitt i livsfare, slik roper Jesus på oss at vi skal gå med livets ord til den døende slekt. Har du hørt Jesu rop til deg om å gå? Salig er du som hørte det og gikk! Med deg er Jesus alle dager.

Bær nå bud til hedningland,
bud om lys og glede
til de arme som i bånd
sukker i sin nød der nede!
Bud som sprenger fangebur,
som kan løse lenker,
bryte gjennom mørkets mur,
liv til døde skjenker!

24. juli

> «For fjellene kan vel vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, han som forbarmer seg over deg» (Jes 54,10).

Dette er sterke ord, store og sterke som Gud selv, og de står like fast som han er evig. Bare dette ene ordet skulle være mer enn nok til å løfte alle byrder av skuldrene til de kristne.

Vi ser ikke så ofte at fjellene viker og haugene rokkes; men om det skulle hende, har vi noe som er stødigere å stå på enn fjell. Det Gud har lovet, er tryggere enn fjell.

La oss da tro at dette er sant! Vi trenger det så sårt.

Livet er så fullt av makter som gir grunn til uro, motløshet, tvil og dom. Mor gråter fordi barna er uregjerlige og går bort fra Gud, og far anklager seg selv fordi han ikke gjorde sin plikt. Kristne ungdommer sitter nedtrykte og ser så mørkt på framtiden som om de var uten Gud og uten håp i verden.

De som mister troen på det Gud har lovet, driver inn i trelldom og maktesløshet, men de som våger livet på Guds ord, blir frigjorte og seirende kristne.

Så reis deg da, du motløse kristen, og sett foten din igjen på det ordet som skal stå når himmel og jord går under! Han som aldri sviktet deg i dager som gikk, makter også å bære dine byrder og løse dine gåter i dager som kommer. De som setter sin lit til Herren, blir aldri til skamme.

Løftene kan ikke svikte,
nei, de står evig fast!
Jesus hvert ord har beseglet
den gang hans hjerte brast.

Gjør du som Abraham gjorde,
sku blott mot himlen opp;
medens du stjernene teller,
vokser din tro, ditt håp.

25. juli

> «Derfor bøyde han deres hjerter ved lidelse, de snublet, det fantes ikke noen hjelper. Da ropte de til Herren i sin nød, av deres trengsler frelste han dem» (Sal 107,12–13).

Dette ordet åpner en dør for oss inn til noe av svaret på mye i livet som ser gåtefullt ut for de fleste.

Hvorfor skal det legges så tunge byrder på min svake rygg? Hvorfor skal synden ha så stor makt over meg? Dette er store spørsmål og tunge sukk fra mange mennesker som synd og lidelse har gitt dype sår.

I ordet her står det at Gud bruker lidelse til å bøye våre hjerter, og når vi snubler, lærer vi at verden ikke har noen hjelp for en synder. Ut fra erfaringen av lidelse og hjelpeløshet stiger ropet opp til Gud, og da er tiden kommet da han kan bli vår Frelser.

Vi kan si til folk så mye vi vil at nåden er fri som luften – det er ingen som vil ta imot nåden før de ser at de er hjelpeløse. Først når nøden banker på vår dør, banker vi på nådens dør.

Først når synd og lidelse har lagt oss under sin overmakt, kan Guds frelsermakt bli åpenbar på oss. «Når mine misgjerninger er blitt meg for tunge, da utsletter du våre overtredelser» (Sal 65,4).

Det er en stor nåde å få se seg selv som en hjelpeløs synder. Den som ser sin synd og roper om frelse, blir hjulpet.

«For du folk som bor på Sion, i Jerusalem, du skal ikke lenger gråte. Han vil være deg nådig når du roper. Når han hører det, svarer han deg» (Jes 30,19).

Av dypest nød jeg rope må:
O Herre, du meg høre!
Min bønn så mildt du lytte på
med nådens åpne øre!
For om du synder akte vil
og skyld vil legge merke til,
hvem kan for deg da stande?

26. juli

> «Alle er veket av, alle sammen er blitt udugelige. Det er ikke noen som gjør det gode, ikke en eneste» (Rom 3,12). «… Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7).

Denne attesten er tung for oss å ta imot. Vi må innrømme at det er hardt å skrive under på en så streng dom. Det er vondt for oss å gå med på at vi er så helt igjennom onde, men slik er det likevel.

I lyset fra Gud er livet vårt som en rykende branntomt, som en osende veke og et knekket strå. Vi er døde ved våre overtredelser og synder (Ef 2,1); det onde har trengt ned til den innerste livsgrunnen i oss. Vi kan verken tenke, tale eller gjøre noe uten at det onde legger sin skitne hånd over det.

Misunnelse, hat og egenkjærlighet er det som råder, fra den innerste livsgrunn hos det enkelte mennesket og helt opp til toppen av nasjonenes liv. Den høyeste kunnskap verden har vunnet, blir brukt til å lage mordvåpen, og kan vi bare trenge oss fram, tråkker vi andre ned.

Vi er fortapte og fordømte til den evige død. Det er Guds dom over oss.

Men han som vet hvordan vi er skapt, og så vår nød, ga oss også hjelpen. Den som kommer til Jesus Kristus som en fortapt synder, får sin synd tilgitt; for Jesu blod renser fra all synd. Alle himler skal fylles bare med frelste syndere, som i all evighet skal prise ham for frelsen.

Synder, tvil ikke! Jesus er kommet for å søke og frelse det som var fortapt (Luk 19,10).

Meg til frelse jeg intet vet
uten deg, Guds Lam;
ene i din rettferdighet
skjules all min skam.

27. juli

> «Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette? Hør på meg! Så skal dere ete det gode, og deres sjel skal glede seg over de fete retter» (Jes 55,2).

Den som med ærlig sinn søker fred og visshet i sin frelsessak, tror alltid at han må bli annerledes enn han er, før han tør tro seg frelst. I det arbeidet vi da tar fatt på for å bli annerledes, kjører vi oss alltid fast.

Det er dette strevet Gud ber oss slutte med. I stedet for å legge ut penger der vi ingenting får for dem, skal vi høre på ham, og det vi da hører, skal gi sjelen vår livskraft.

Lenger nede i kapitlet sier han at dersom vi hører, vil han gi oss den samme nåde som han ga David (Jes 55,3). La oss da høre et av de ordene David fikk, og la oss ta det som et ord fra Gud til oss!

Da David hadde syndet og bekjent sin synd, sa Gud til ham: «Så har også Herren tatt bort din synd. Du skal ikke dø» (2 Sam 12,13). Disse ordene trodde David, og så fikk han nåde og var frelst.

Når du og jeg har syndet og bekjent det for Gud, sier han de samme ordene til oss. Dem skal vi høre og ta imot, så får også vi nåde. Da er også vi frelst. Så likefram og fri har Gud laget veien for oss inn til fred og visshet om frelse.

La oss da gå denne veien hver dag!

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1,18).

Du kan ikke tro, akk, men kjære, så hør:
Gud har jo sin Sønn for oss givet,
kom hit, kom til korset, se Lammet som dør!
Dets blod har ervervet oss livet
og synden fra verden borttaget.

28. juli

> «Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!» (2 Kor 5,20).

Den frelsen som ligger ferdig for oss i Kristus, må føres over på oss om vi skal bli frelst. Det er ikke nok at frelsen ligger ferdig utenfor oss; vi må få den som vår personlige eiendom.

Vi kan være visse på at det Kristus har gjort, er nok til frelse; vi er forlikt med Gud ved Kristi død. Men vi som er forlikt, må la oss forlike. Det vil si: Vi må komme til Kristus og ta imot den frelsen som ligger ferdig for oss i ham.

Vil vi ikke det, blir vi aldri frelst. Derfor har Gud sendt oss sitt ord og sine vitner, som ber oss komme til Kristus. Han som kvitterte vårt skyldbrev med sitt eget blod i Guds helligdom, må også få kvittere i den boken vi bærer i vårt eget bryst, og få rense våre hjerter ved troen.

Den som ikke kommer til Kristus som en fortapt synder og erkjenner seg skyldig i Kristi død, og ved troen åpner hjertet for Frelseren, han må gå fortapt.

Ansvaret for synden vår overfor Gud har Kristus tatt på seg; men ansvaret for å ta imot Kristus bærer du og jeg. Vi må selv velge om vi vil bli frelst eller gå fortapt.

Kom da til ham og bli frelst, dere som til i dag har vendt dere bort fra ham! Den som kommer, vil han slett ikke støte ut (Joh 6,37).

«For jeg har ikke behag i at noen skal dø, sier Herren Herren. Så omvend dere da, så skal dere leve!» (Esek 18,32).

Å, fly til den fristaden skjønne,
til Frelserens vunder og sår,
barmhjertighet der du skal finne,
forløsning i blodet du får!

29. juli

«Herre, det er gjort som du bød, og det er ennå rom» (Luk 14,22).

På mange måter er det mørkt og tungt for oss mennesker nå. Mye arbeider på å føre oss inn i trange og tunge tider. Folkeslagene vender seg bort fra Gud og er i ferd med å gå inn i en hedensk visdomsnatt.

Men selv om mørke skyer siger inn over oss, kan vi likevel nå som før rope ut: «Det er ennå rom!»

Ennå har ikke Gud tatt sin Ånd fra oss; ennå arbeider denne livskraften i folket. Ennå vil folk høre ordet om synd og nåde, og ennå lengter mange etter fred med Gud. Ennå er Guds nåde over oss, så mange av dem som lengter og leter, finner fred.

Ennå er hjelp å få
for angerfulle hjerter,
ennå er Gud å nå,
og legedom for smerter.

Ingen angrende synder har grunn til å fortvile, og ingen Herrens tjener har rett til å gi opp arbeidet i Guds rike. Engelen med den skarpe sigden som skal høste det ville vintreet på jorden, er ennå bundet (Åp 14,18–19).

Alle som vil berge livet sitt, kan gjøre det, for døren inn til frelsen står ennå på vidt gap, og «herrenes Herre» kaller nå som før på «sjelen trett og tung». La oss prise ham som venter med dommen fordi han vil frelse det som kan frelses!

Det er ennå rom! Hør det og kom!

Men vi må heller ikke glemme at dette «ennå» forteller oss at den dagen gryr da det ikke lenger er rom.

Se, himlen er ennå ei full,
der er det rom for deg.

I Jesu navn, for Jesu skyld
skal porten åpne seg.

30. juli

> «Kom og se en mann som har sagt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?» (Joh 4,29).

Det er rett å tro og lære at Guds hellige og rettferdige krav skal drive oss til å erkjenne vår synd. Uten lov er synden død. Det var først da budet kom, at synden våknet til live (Rom 7,8–9).

Men hvor sant dette enn er, må vi heller ikke glemme at vi også kan se vår synd når vi står ansikt til ansikt med Jesus. I ham er lovens krav levende preget inn i et fullkomment liv.

Den åndelig blinde kvinnen fra Samaria som møtte ham ved brønnen, ropte ut: «Kom og se en mann som har sagt meg alt det jeg har gjort!» Den mannen var ikke Moses. Det var Jesus.

Da Peter møtte ham ved stranden, fikk han mer enn noen gang før se sin synd. Det er som om man hører Peter si: «Jeg arme stakkar, som løper min vei når det gjelder, bry deg ikke om meg, la meg fare, det blir ikke folk av meg likevel! Gå! Herre Jesus, gå fra meg! Gå!» (Luk 5,8).

Slikt kan ennå hende med en Jesu disippel når han ser sin synd og sin utroskap i lyset fra Jesu Kristi kjærlighet. Men da går ikke Frelseren fra synderen. Da er det nettopp den rette tiden til å arbeide for ham som kom for å kalle syndere til omvendelse (Luk 5,32).

Hvor vanskelig er det ikke også for en kristen å huske at det er syndere Jesus frelser! Vi glir stadig tilbake til den falske meningen at det er «skikkelige» folk han frelser.

Han gjør syndere salige! Syndere!

Jesus, jeg er en syndig mann,
kan uten deg ikke leve.
Forgjeves søkte jeg, ingen fant
som kunne livet meg give.
Da kom du, Jesus, til meg inn,
besøkte meg med nåden din,
lyste din fred i mitt hjerte.

31. juli

> «For han skal frelse den fattige som roper, den elendige som ingen hjelper har» (Sal 72,12).

Guds ord gir tunge og harde slag til de stolte og selvgode, men det er mildt og trøsterikt mot de hjelpeløse og forkomne.

Jeg tror knapt det finnes et eneste hardt ord i hele Bibelen til dem som ser seg selv små og arme. Som en evig sildrende kilde strømmer nåde og trøst ut fra Guds farshjerte og frelserhjerte til alle som ser seg hjelpeløse og bortkomne.

Da Saul var liten i egne øyne, satte Gud ham til høvding over sitt folk; men da han trodde at han var stor, ble han liggende på sitt eget sverd (1 Sam 15,17; 31,4).

Rikfolk sender Gud tomhendte bort, men den fattige fyller han med gode gaver (Luk 1,53). Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. Han frelser elendige folk og tvinger høye øyne ned.

«Juble, dere himler! Fryd deg, du jord! Dere fjell, bryt ut i frydesang! For Herren trøster sitt folk, han forbarmer seg over sine elendige» (Jes 49,13).

Dette er Herrens ord. Det er ingen lykke for oss – som vi ofte er fristet til å tro – å få det slik vi vil og bli fornøyd med oss selv. Vår lykke er å kjenne oss hjelpeløse, fattige og maktesløse, og så i all vår armod gå til ham som er kommet for å hjelpe den hjelpeløse.

«Jeg vet at Herren gir den elendige rett, og fører saken for den fattige» (Sal 140,13). «For du frelser elendige folk, og du tvinger høye øyne ned» (Sal 18,28).

Deg jeg eie må, min Jesus!
Det er bare synd i meg,
hjertet mitt er armt og øde,
å, så kaldt og dødt i seg.
I ditt dyre blod alene
rent og godt det blive kan;
ja, mitt hjerte vil jeg bade
i det blod som for meg rant.

August

1. august

«Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye!» (Åp 21,5).

Den skaden mennesket fikk da det falt, var stor – større enn noen av oss forstår. Hele grunnlaget for livet sank i grus, og synd, sykdom og død ble vår arv.

Men foran denne stengte døren åpner Gud en ny vei for oss inn til livet. Og så roper han ut over verden disse store ordene: «Se, jeg gjør alle ting nye!»

Det som stengte døren for oss, ble tatt bort ved Jesus Kristus, og gjennom ham ble også den nye og levende veien åpnet. Han er selv veien. Hver synder som griper Jesus i tro, blir ført over fra døden til livet og er kommet inn i det riket der alt blir nytt.

I døden blir hvert troende menneske helt utfridd, også fra selve synden.

Og når gravene en gang åpnes, og Guds bolig i full mening er hos oss på en ny jord, da er løftet helt oppfylt. Da er skaden fullkomment leget. Ånd, sjel og legeme er ett eneste harmonisk liv. Som vanndråpen blir ett med havet når den faller i det, slik går alt i det evige nye sammen i en uutsigelig og forherliget glede.

Måtte dette høye målet bli helt levende for oss! Da ville alt her bli småting mot det som skal åpenbares på oss.

«Natt skal ikke være mer, og de trenger ikke lys av lampe og lys av sol, for Gud Herren skal lyse over dem. Og de skal være konger i all evighet» (Åp 22,5).

Hvor herlig dog å smake
den Herrens salighet!
Å slippe se tilbake
på synd og sorger ned!
Å skue Gud og gå omkring
blant himlens underfulle ting!
Hvor herlig dog å smake
den Herrens salighet!
O herlighet, som ingen kan
uttale her i støvets land!
Hvor herlig dog å smake
den Herrens salighet!

2. august

> «Da gikk Peter til ham og sa: Herre, hvor mange ganger skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham – inntil sju ganger? Jesus sa til ham: Ikke sju ganger, sier jeg deg, men sytti ganger sju!» (Matt 18,21–22).

Den kristne som ikke kan tilgi dem som har gjort ham urett, bærer på et ondt sinnelag. Og makter han ikke å seire over det, vil han miste den tilgivelsen han selv har fått av Gud.

Det er ikke alltid lett å tilgi. Aller tyngst er det når det er en av våre medkristne eller en som står oss særlig nær, som har gjort oss urett. Men hvem det enn er, og hvor tungt det enn faller: Skal vi berge våre sjeler, må vi seire over det onde sinnelaget.

Hvor fælt det enn høres, er det likevel sant at det finnes kristne som ikke synes å makte å tilgi. Noen sier at de ikke kan. Andre kjemper med seg selv og lider mye vondt, men kommer ikke lenger. Det er sårt.

Mye vondt ville vært borte fra hjem og slekt og nabolag og fra den kristne forsamling om vi kristne hadde mer av Jesu milde sinn, han som alltid tilga.

Hvordan skal vi da gå fram for å få kraft til å tilgi?

Først må du se sannheten i øynene: Den som ikke vil tilgi andre, mister tilgivelsen hos Gud. Det har Jesus sagt klart. Du skal også huske at du må få tilgivelse hos Gud hver eneste dag.

Så skal du ta den du har noe imot, med deg fram for Gud i bønn. Nevn ham ved navn, og si rett ut til Gud at du ikke makter å tilgi det mennesket. Da skal Gud gi deg kraft.

La hjertet komme inn i bot
og smelte hen i Jesu blod,
da blir nok Kristi milde sinn
i sjelen deilig preget inn.

3. august

> «Men gled dere ikke over dette at åndene er dere lydige! Gled dere heller over at navnene deres er innskrevet i himmelen!» (Luk 10,20).

Er det ikke rett for en kristen å glede seg over å få føre en synder over fra Satans makt til Gud? Kan også den gleden bli uren?

Han som kjenner den dype avgrunnen av synd i oss, svarer ja. Alt vi tar i med fingrene våre, ser ut til å bli skjemt. Også når Gud lar oss gå ærend for ham, står vi ferdige til å ta æren selv og juble over våre store gjerninger.

Som kongen i Sodoma ville lokke Abraham til å ta det han ikke eide, slik lokker Satan og vår onde natur oss til å rane æren fra Gud for det han lar oss få gjøre. Og når vi så på en eller annen måte har fått opphøyet oss selv, har vi ingenting imot å legge til at Gud skal ha all æren. Under dette vakre skjoldet raner vi æren fra Gud.

Det eneste trygge for oss er å holde fast ved korset og ha vår glede i Gud. Da skriver han vårt navn i himmelen. Den gleden som da griper sjelen, er helt ren. Den kan ikke tilsmusses av oss, og den kan aldri bli for stor.

Tenk et øyeblikk over dette salige under at Guds egen hånd har skrevet ditt og mitt navn i himmelen! Kanskje de frelste som har nådd fram, får se navnene våre der? Mange av dem kjenner oss fra samværet på jorden, og de venter sikkert at vi skal komme etter. En herlig tanke!

Jeg priser deg, min Gud, som skrev også mitt navn i himmelen!

Å hvilken ære
for tanken altfor stor,
hans barn å være
som i det høye bor.
Når man er blevet
til Herren rett omvendt,
fra verden revet,
med Jesus rett bekjent;
i himlen skrevet
med Lammets røde prent!

4. august

> «For jeg er overbevist om at den nåværende tids lidelser ikke er for noe å regne mot den herlighet som skal åpenbares på oss» (Rom 8,18).

Det er en falsk tanke at vi skal få det særlig godt her i verden framfor andre fordi vi er kristne. Ingen får kjøpe rikdom og gode dager med kristendom. Så visst som gudsfrykten er nyttig til alt, så lite gjør den oss fri for livets tunge byrder.

Syndens frukt må en kristen bære her i verden sammen med alle andre. Derfor banker sorg og sykdom og død også på døren hos dem som frykter Gud.

Men en kristen må ta imot mer enn dette. Han får også en egen lidelsesvei å gå, nettopp fordi han er kristen. Kampen mot synden, Satan og det onde i en selv, frykt og angst for egen og andres frelse – alt dette er en kristen alene om.

Den dypeste grunnen til at en kristen lider, ligger utenfor den veien den verdslige går. Alle Guds barn må gå i skole og lære å kjenne seg selv og Gud, og bli utdannet til å hjelpe andre. I denne skolen er lidelsen læremester. Det må vi kristne regne med.

Men så har Gud også sagt oss at vi skal regne med målet: at vi om en liten stund står der all lidelse er byttet ut med evig herlighet, en herlighet så stor at alt vi led, ikke er for noe å regne. Når vi da ser nytten av det vi måtte lide, skal vi så mye mer prise ham som unte oss å få følge i hans fotspor inn til det evige liv.

Dess mer vi da må stride
å komme Jesus nær,
dess mere vi må lide
fordi vi har ham kjær,
dess mere kors å tåle,
dess større demantglans
og perler skal der stråle
av sjelens brudekrans.

5. august

> «Men Kristus var tro som Sønn over hans hus. Og hans hus er vi, så sant vi like til enden holder fast ved frimodigheten og det håpet vi roser oss av» (Hebr 3,6).

Dette ordet sier oss blant annet to ting som vi vil prøve å huske.

Den ene er at alle frelste mennesker er Guds hus. Gud bor i sitt folk. Som han bor i sin himmel og i sitt ord, slik bor han også i en frelst synder.

«Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?» (1 Kor 3,16). «Jeg er i min Far, og dere i meg, og jeg i dere» (Joh 14,20). Han som bor i et lys som ingen kan komme til, og som eier alle himler, han bor hos dem som tror på Jesu navn. «Å, hvilken ære, for tanken altfor stor!»

La oss tro dette og takke Gud for en så stor ære!

Men så må vi også huske at her står det: «så sant vi like til enden holder fast ved frimodigheten og det håpet vi roser oss av».

Av dette ser vi at det er mulig å komme bort fra Gud. Slutter vi å tro på Gud og ha tillit til ham, er vi ikke lenger hans bolig. Går vi bort fra ham, må han også gå bort fra oss.

Dette burde de ta til hjertet, de som svøper seg inn i den falske tanken at en kristen aldri kan komme bort fra Gud. Å jo, vi kan komme bort! Vi kan komme bort i dag.

Mangen ligger evig fangen
som på veien var – –.

Den som er tro inntil døden, skal få livets krone. Den som seirer, skal arve alle ting.

Den som seirer! Den som er tro!

Min Gud, la meg ei bli tilbake
når andre skal få komme inn!
Å, la meg da din nåde smake
og la meg evig være din!
Jeg gir meg, Herre, i din hand,
før hjem ditt barn til livets land.

6. august

> «Like til deres alderdom er jeg den samme, og til dere får grå hår, vil jeg bære dere. Jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles løfte dere, jeg vil bære og redde dere» (Jes 46,4).

Dette er et stort og trøsterikt ord, som vi burde prøve å gi rom i hjertet. Gjorde vi det, ville vi få oppleve mer av Guds hjelp i vår strid.

Ordet kommer til den som nettopp har satt foten på Herrens vei, og lover ham hjelp gjennom hele livet. Og det kommer til den som står gammel og trett ved slutten av sin arbeidsdag. Men kanskje har Gud særlig tenkt på de gamle da han ga oss dette ordet.

Som oftest går det slik at vi blir mer og mer ensomme med årene, hjelpeløse og glemt. Tiden og ungdommen farer fra oss, og så sitter den gamle igjen og ser

hvordan alt drar bort. Mange av dem vi levde sammen med, sover under mold, og dem som er igjen, ser man så lite til. Bildet har skiftet, og vennskapet er slutt.

Men midt i alt dette som glir bort og gir oss skuffelse på skuffelse, stiger Gud fram og lover at han aldri går fra oss. Når livskraften dør tomme for tomme, når tanken blir trett, synet sløres og knærne skjelver, når venner og våre nærmeste glemmer oss, da er Herren den samme.

Han vil løfte, bære og redde til alderdom og grå hår. Ja, også gjennom dødsskyggens dal leder han oss, og når vi ikke lenger kan gå, bærer han oss over.

Hjelp meg da å hvile trygt i stille,
frimodig ved ditt løfte, Herre kjær,
og ei troens dyre trøst forspille
som i Ordet gjemt for meg nå er!
Hjelp du meg i gleden og i trangen
å ta av din dyre faderhand
bare en dag, et øyeblikk om gangen,
til jeg når ditt gode land!

7. august

> «Han så omkring på dem alle og sa til mannen: Rekk hånden ut! Han gjorde det, og hånden hans ble frisk» (Luk 6,10).

Mannen med den lamme hånden ba Jesus om å gjøre hånden hans frisk igjen. Jesus svarte med å be ham rekke hånden ut. Mannen gjorde det, og hånden var frisk.

Det er tro.

Mange av oss ville nok ha svart Jesus omtrent slik: «Jeg kan da ikke rekke ut den hånden som er lam. Hadde jeg kunnet det, hadde jeg ikke trengt å komme til deg med den. Men vil du gjøre hånden frisk, så skal jeg rekke den ut.» Slik ville mange av oss ha svart.

Men det er ikke tro. Det er å oppleve før man tror.

Det finnes mange søkende og bedende mennesker blant oss som ikke får det de ber om, fordi de vil oppleve svar på bønnen før de tror. De lengter etter fred med Gud og ber om å bli frelst. Men freden og frelsen kommer ikke, fordi de vil eie freden og være visse på at de er frelst, før de tror seg frelst.

Men i Guds ord står det at den som tror syndenes forlatelse i Jesu navn, han er frelst. Den som tror på Sønnen, har evig liv. Det skal du tro – da er du frelst!

«For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3,16).

«Til deg, Herre, tar jeg min tilflukt, la meg aldri i evighet bli til skamme. Frels meg ved din rettferdighet. Vend ditt øre til meg! Skynd deg og fri meg ut! Vær du mitt klippevern, en borg til min frelse» (Sal 31,2–3).

Har du prøvd, tross alt det du føler,
deg å klynge i tro til hans ord?
Har du smakt av den himmelske glede
som han skjenker til alle som tror?

8. august

> «Den yngste av dem sa til faren: Far, gi meg den delen av boet som faller på meg! Han skiftet da sin eiendom mellom dem. Ikke mange dager senere samlet den yngste sønnen sammen alt sitt og dro til et land langt borte, og der sløste han bort alt han eide i et utsvevende liv» (Luk 15,12–13).

Størsteparten av menneskeslekten har levd seg inn i den falske troen at det er best å komme så langt bort fra Gud som mulig. Med store, stolte ord roser de seg av sin frihet og maler ut en lysende framtid, fordi de mener å være ferdige med Gud. Menneskevett og kultur blir gjort til frelser i stedet for Jesus Kristus.

Men mens de roser seg av det paradiset de skal bygge på jorden uten Gud, frykter de den ulykken de ser komme nærmere for hver dag.

Som skjøgen ødelegger sitt eget liv og tærer på mannens kraft, slik eter det gudløse livet opp sjelefred, moral, livskraft og folkets lykke. Der råder armod og sult, der tar døden tak i livet, der åpnes veien til «mørket utenfor», der ormen aldri dør og ilden aldri slukner.

Tenk om slekten var på vei til Gud med den farten den nå går bort fra ham! Da ville alle landegrenser være uten kanoner, mistro og hat ville drukne i fred, og folkets lykke ville blomstre om kapp med gudsfrykt og gode gjerninger. Ikke et eneste ærlig menneske kan tvile på det.

Du som var borte og har funnet hjem igjen til Gud som Far og Frelser, du bør takke og tilbe ham for denne livets største lykke!

Så kom da, o synder, til Frelserens fot
og motta forløsning og fred i hans blod.
«Han har deg kjær.»
Han vil deg ta imot
og all synd forlate
og frelse deg just som du er!

9. august

> «De førte til ham en mann som var døv og hadde vanskelig for å tale, og de ba ham legge hånden på ham. Han tok ham da med seg avsides, bort fra folket. Han stakk fingrene i ørene hans, spyttet og rørte ved tungen hans» (Mark 7,32–33).

Mange som aldri så Herrens vei eller hørte hans røst, kom både til å høre og se da de ble tatt bort fra folkemengden. I livsjaget så de ikke annet enn mat, penger, stas og moro.

Men så kom det en ny tid for noen av dem, mørk og tung. Rikdommen fikk vinger, og fattigdommen steg inn og ryddet bort venner og glade lag sammen med velvære og verdslighet.

Sykdom kom og la det lettlivete og livsglade mennesket på kanten av en grav. Døden kom og tok det beste livet ga. Du som var så stor og så ut til å være så elsket, du ligger nå bundet til en seng, uten venner, borte fra mengden.

Men der møtte du din Frelser. Litt etter litt fikk du ører å høre med og øyne å se med. Nå ser du din synd, du hører ordet om frelse for syndere, og du priser ham som tok deg bort fra folkemengden.

Du som nettopp er tatt avsides og undrer deg over at det skulle gå deg slik: La ham som i nåde førte deg dit du nå er, få røre også ved deg! Da finner du en bedre venn og en større rikdom enn den du mistet.

Når han også tar sine egne avsides, gjør han det for at vi skal se vårt rette fedreland bedre og høre tonene fra det himmelske kor klarere.

En liten stund med Jesus
når synden gjør meg gru,
og tvilen vil meg hindre
på Ordet fast å tro,
en liten stund med Jesus,
og byrden løftes av
og faller fra min skulder
i Kristi åpne grav.

10. august

«Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!» (Jes 55,6).

Så lenge nådetiden varer, er Herren å finne. Den døren han åpnet for oss i Kristus, står åpen for alle. Ingen andre enn han kan åpne den, og ingen andre kan lukke den. Han har nøklene til døden og dødsriket. Bare han åpner og lukker.

Men så har han også sagt oss at den dagen kommer da han lukker. Og så legger han oss på hjertet at den som vil bli frelst, må søke ham mens han er å finne. Ingen kan selv fastsette tiden for sin omvendelse. Den som har tenkt seg til himmelen, må kjøpe den beleilige tiden.

Ikke et eneste menneske ville ha den minste tanke om å søke Gud hvis han ikke søkte oss først. Vi fikk nok gå i fred i våre synder hvis ikke Guds Ånd uroet oss. Først når han banker på, kan vi lukke opp, om vi vil.

Du som nok vil til himmelen, men selv vil bestemme når du skal vende om: Du glemmer at dette er et narrespill fra Satan. Mange, mange som tenkte akkurat som du, ble aldri frelst. Det er når Herren søker deg, at du kan søke ham. I dag er vår dag; morgendagen eier Gud alene.

Også du og jeg som fant fram til frelsen, også vi har fått vårt «mens». Også vi må kjøpe den beleilige tiden. Trekker vi oss unna Guds nåde, står faren også for vår dør.

Det er ennå et rom innved Frelserens bryst,
det er ennå et skjul i hans sår,
hver en synder som nå vender om fra sin lyst,
salig tilflukt hos Frelseren får.

11. august

«Seks dager etter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv» (Matt 17,1).

Det finnes tider og hendelser som setter så dype spor i livet vårt at vi aldri kan glemme dem. En slik tid var det Johannes husket da han skrev om den dagen han fant Jesus. Det hadde satt seg så fast i sjelen at han til og med på sine gamle dager kunne huske timen da det hendte.

Noe av det samme gjelder Matteus da han skrev: «Seks dager etter.»

Leser vi det 16. kapitlet i Matteusevangeliet, får vi vite litt om det som hendte før disse seks dagene. Jesus hadde talt tunge ord til Peter, og også til de andre, om å ta korset opp hver dag og om å miste livet hvis de ville berge det. Dette ga dem nok noe å tenke på.

Men nå skal sårene de fikk disse tunge dagene, leges, og mørket skal vike for en strålende sol. Nå er stunden kommet da Jesus skal forklares for øynene deres. Han som gir den trette kraft og gir den kraftløse stor styrke, han vet den rette tiden for trøst. Og nå bærer det oppover, bort fra sorg og bekymring.

Den som vil lære Jesus å kjenne, må først lære seg selv å kjenne. Å kjenne oss selv fører oss inn i kamp, motløshet og tvil, men å kjenne Kristus gir oss en uutsigelig og forherliget glede. Det er i slike tider en kristen får nåde til å glemme seg selv og se «Jesus alene».

Når du vil løfte oss, vi må
først ned til marken sige.
Når vi skal nådens solskinn få,
du mørke sky lar stige.
Du lar det regne, stormer gny,
når du vil luften klare, stille båre.
Så lyser sol i sky
og smil igjennom tåre.

12. august

> «Og han sa: Med Guds rike er det som når en mann kaster såkornet i jorden. Han sover og står opp, natt og dag, og kornet spirer og vokser seg høyt – hvordan det går til, vet han ikke» (Mark 4,26–27).

I dette ordet ligger en stor trøst for oss, både som kristne og som arbeidere i Guds rike. Vi er så snare til å klage når vi ikke ser frukt den dagen vi har sådd. Og så tror vi at det bare er det onde som vokser, mens det gode visner og blir borte.

Men Jesus ser det annerledes. Han sier at Guds rike vokser både i oss og ved oss. Under hans nådes sol og regn vokser også Guds såkorn fra spirende strå til moden frukt.

La så ordet fra Gud, som Ånden la i vårt hjerte ved troen, få ligge der i fred!

Slutter en kristen å tro fordi han ikke ser gudslivet i seg vokse, og fordi han ikke får smake livets frukt, da ligner han den lille gutten som gang på gang grov opp igjen erten han hadde plantet, for å se om den hadde slått rot. Mye gudsliv mister på den måten sin kraft og stanser i veksten.

«Den late skal gå til mauren og bli vis», sier ordtaket. Den kristne burde gå ut på åkeren for å lære å stole på Guds ord. Der skal han si til seg selv: Med Guds rike er det som når en mann har sådd kornet i jorden. Da får det ligge i fred, og da vokser det.

«De er plantet i Herrens hus, de blomstrer i vår Guds forgårder. Ennå i høy alder skyter de friske skudd, de er frodige og grønne, for at de skal forkynne at Herren er rettvis, han, min klippe. Det er ingen urett i ham» (Sal 92,14–16).

Dugg fra lysets riker,
markene de skriker
etter vårens regn!
La nå nådens strømme
sæden overflømme
i hver himmelegn!
Gi den rot og trivsel god,
la med frukt din have smykkes,
og la Guds ord lykkes!

13. august

> «Ikke så at jeg alt har nådd dette eller allerede er fullkommen. Men jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus» (Fil 3,12).

Å være grepet av Kristus og kjenne seg frelst og frigjort i dette grepet, er livets største lykke. Lyset som da strømmer inn i hjertet, viser oss et stort mål. Og målet er å gripe ham som grep oss først.

Å være frelst i tro er ikke det samme som å ha nådd målet for troen, men det er å ha funnet veien til målet. Vi er frelst for å bli frelst.

Som skøyteløperen trener for å vinne premien, slik trener også den kristne for å vinne kransen som ligger ferdig til ham i himmelen. Den kristne som mister denne hellige driften oppover, blir liggende etter.

«La oss da, så mange som er fullkomne, ha dette sinn» (Fil 3,15). Ikke fullkomne i den mening at vi er utenfor fare eller fri for det onde, men fullkomne i ham som har grepet oss: Kristus. Da finner vi den rette meningen i ordene om at vi er fullkomne, og at vi ikke er fullkomne, men jager etter det. Ser vi på Kristus, er alt fullkomment. Men ser vi på oss selv, er alt ufullkomment.

Derfor lengter, lider og ber den kristne, så han kan vinne seierskransen. Som regndråpen først kommer til ro når den når havet, slik eier en kristen den fullkomne frelsen først når han går «gjennom portene inn i byen» og ser Jesus som han er.

Mer hellighet gi meg, mer mildhet, o Gud,
mer sorg over synden, mer frykt for ditt bud,
mer makt til å tjene, mer styrke i bønn,
mer tålmod i smerte, mer tro på Guds Sønn!

14. august

> «Herren din Gud vil litt etter litt drive disse folkene ut for deg. Du skal ikke makte å gjøre ende på dem på kort tid, for da kom villdyrene til å bli for mange for deg» (5 Mos 7,22).

Israels folk eide hele Kanaans land i tro, og det var deres da de sto innenfor grensen. Likevel måtte de vinne landet tomme for tomme gjennom kamp.

Guds folk i den nye pakt lever under de samme kår.

Mange kristne trodde at alle fiender var slått til jorden den dagen de fant fred med Gud, og at synden for alltid var ute av sinn og tanker. Men før de var ferdige

med å drømme sin falske drøm, falt fienden over dem på ny. Det landet vi eier i tro, må vi kjempe for å vinne.

Her skal du være i daglig kamp og strid,
hist skal du bære din krans til evig tid.

Vi er ikke blitt Guds utvalgte folk for å ligge i en solskinnsbakke og drømme i gode følelser. Vi er frelst for å nå målet gjennom kamp. Vi vinner ingen seier uten at Gud er vår styrke. Men Gud vinner heller ingen seier for oss hvis vi ikke går i striden. «Gå! Og jeg vil være med deg» – slik lyder Herrens bud og løfte.

Når vi så står midt i striden mot fiender som er sterkere enn vi, fører vi striden etter de lovene Gud har gitt i sitt rike. Og da gir Herren oss seier.

«Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag!» (2 Mos 14,13).

La drømmene dø
og håpene visne som blomster og høy,
når bare min sjel kunne vinne sitt slag
og stå på sin vakt til min døende dag,
da får jeg min krone og skinnende skrud
av Herren, min Gud!

15. august

> «Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle. For alle de andre ga av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom – alt det hun hadde å leve av» (Luk 21,3–4).

Templet var Guds hus i den gamle pakt og et bilde på Guds folk i den nye. Slik er også tempelkisten og de gavene som ble lagt i den, et bilde på det vi skal gi Gud. Det er ved dette offeret vi skal bygge Guds hus og være en Guds bolig i Ånden.

Jesus ba sikkert disiplene stanse ved tempelkisten for å lære dem det rette offersinnet: De skulle se på dem som ga av sin overflod, og på henne som ga alt, også det hun skulle leve av.

Hvor mye skal så en kristen ofre til Gud?

Han skal gi alt det han eier og er.

Men betyr dette at en kristen ikke må eie noe? Må han i bokstavelig mening alltid gjøre som denne enken og gi bort også det han trenger til livsopphold?

Nei, det er ikke Guds mening. Men han må opptre som en tjener, ikke som selveier. Han må styre og bruke alt han eier med ansvar for Gud, til nytte for seg selv og andre og til ære for Herren.

Den som er husholder, er ikke selveier. En kristen er satt til husholder over Guds mangfoldige nåde og skal gjøre regnskap for alt han fikk av Gud. Både naturgaver og nådegaver, jordisk eiendom og sin stilling i samfunnet skal han svare for. Lykkelig den som gir Herren alt!

Legg deg selv i mine hender,
veien, målet alt jeg kjenner,
følg meg villig, følg meg fritt!
Frykt ei offerets bitre skåler,

kronen over korset stråler –
gi meg alt, og alt er ditt!

16. august

> «Men de svarte: Du har ikke gjort urett mot oss og ikke undertrykt oss og ikke tatt imot gave fra noen» (1 Sam 12,4).

Det er sårt for gamle Samuel å gå ned fra lederplassen, men han bøyer seg tålmodig og mandig for folkets krav. Før han forlater kommandobroen, kaller han likevel Israel sammen og spør dem om han noen gang har misbrukt sin makt. Da svarer folket: «Du har ikke gjort urett mot oss og ikke undertrykt oss og ikke tatt imot gave fra noen.»

Da sa Samuel: «Herren er vitne mot dere, og hans salvede er vitne på denne dagen at dere ikke har funnet noe hos meg.» Og folket svarte ja. Glad og rolig setter han så en annen inn i sitt sted og går villig til side for ham.

Samuel var en stor mann!

Mange som har evne til å styre, misbruker sin makt. Og når de blir for gamle til å holde roret, vil de nødig gå til side for yngre som bedre kan fylle plassen.

Samuel hadde mot til å stå i striden og vett til å gå av i rett tid. Han satte seg ikke imot, og han surmulte heller ikke da folket krevde en annen leder. Han salvet sin etterfølger og ba om Guds velsignelse over ham og folket.

Måtte hver Herrens tjener, ikke minst de som står i høye stillinger, ligne Samuel både da han sto i arbeidet og da han la det ned! Da slutter arbeidsdagen med fred og velsignelse også for kommende slekter, og de gamle lærer ungdommen visdom.

Ifra hovmod, egenvilje,
Herre, vil du meg befri!
Kun din ære vil jeg søke,
at av deg jeg brukt kan bli!
Bruk meg, bruk meg,
som det her behager deg!

17. august

> «Hun spurte om hun kunne få plukke og sanke aks mellom kornbåndene etter høstfolkene. Så kom hun og har holdt på fra tidlig i dag like til nå og ikke hvilt det minste» (Rut 2,7).[1]

Fortellingen om Rut har mye å lære oss, men her vil vi bare minne om to egenskaper hos denne edle kvinnen.

Det ene store ved henne er at hun glemte seg selv og var trofast mot sin gamle svigermor. Av kjærlighet til henne gikk hun over grensen fra sitt eget land og slo seg ned blant fremmede. Hun som var en hedning, viste i dette et større og finere hjertelag enn mange som bærer det kristne navnet.

Ungdommen har så lett for å ringeakte de gamle; ja, noen glemmer sine egne foreldre! La oss lære av Rut å være trofaste og hjelpsomme mot de gamle, særlig

[1] NB: «Hun sa: La meg få sanke aks mellom kornbåndene etter høstfolkene! Så kom hun og har stått her fra i morges like til nå. Hun har bare sittet en liten stund i huset.»

dem som står oss nær! De som glemmer dette, snur ryggen til det løftet Gud har lagt inn i det fjerde budet.

Den andre store dyden hun viser, er at hun trofast og tålmodig plukker aks for aks av det de andre har mistet, og slik skaffer livsopphold for seg selv og den gamle moren. Fra soloppgang til sen kveld er ryggen bøyd og hånden rakt ut etter aks, ett for ett, og ingen hvile.

Et slikt arbeidsliv passer ikke for vår slekt. Får vi ikke full hånd med en gang, lar vi heller være å arbeide og krever attpå at andre skal hjelpe oss.

La oss alle gå bort fra denne villveien og sammen med Rut gjøre alt vi kan for å skaffe oss livsopphold selv! Da skal de ordene Boas sa til Rut, også bli ord fra Gud til oss:

«Må Herren gjengjelde deg hva du har gjort!» (Rut 2,12).

Styr alt mitt liv, og helg du meg
til lys og hjelp for andre,
så først og sist til lov for deg
jeg mine veier vandre!

18. august

> «Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem … Og Herren åpnet guttens øyne, og han fikk se at fjellet var fullt av hester og vogner av ild rundt omkring Elisja» (2 Kong 6,16–17).

Som Satan sender sin hær av ånder ut for å friste folk til synd og fall, slik har Gud sine tjenende ånder her nede som skal hjelpe hans barn. Vi kan ikke se disse vennene og trofaste tjenerne, men Gud har sagt oss at de er her, og den kristnes livserfaring vitner om det samme.

Hvor godt er det ikke å huske at hvor ensomme vi enn går gjennom verden, er vi likevel aldri alene! Og hvor mange fiender som enn lurer på oss, sender Herren hjelp som er større enn faren.

Også i dag kan en av Jesu disipler si med profeten: «De som er med oss, er flere enn de som er med dem.» Selv om vi ikke ser disse hjelperne, er det likevel Guds mening at vi skal tro at de er her, og i glad tillit stole på den hjelpen han sender oss.

Hvor rolige og fredfylte skulle vi ikke møte faren og de tunge tidene om vi i barnlig tro også holdt oss til disse løftene og satte vår lit til hans hjelp!

Gudskjelov går Herrens tjenere omkring og hjelper og strider for oss selv om vi glemmer dette. Men den takken vi skulle bære fram for Gud, og den gleden hjertet skulle vinne, går tapt for oss når vi glemmer hans vernende nåde.

Guds folk! Minn dere selv om dette igjen og igjen! Det kommer så godt med å eie denne trøsten, festet i hjertet ved en levende tro.

Verden er full av farer for oss alle, men himmelen har øye med en Jesu Kristi stridsmann. Når vi roper som Elisjas tjenergutt: «Hva skal vi gjøre?», kommer svaret: «Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem.»

Herrens engler leirer seg
rundt omkring oss alle,
frir oss av farer ut,

så vi ikke falle.
Frykt dog ei, stol på meg,
jeg kan deg bevare
til du står på himlens strand
blant den frelste skare.

19. august

> «Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes» (Rom 12,2).

Verdens vis er å leve som man selv synes. Det som ligger et menneske nærmest, det man har mest lyst til og ser sin fordel i, det gjør man, enten det er syndig og simpelt eller godt og fint. Et menneske som ikke er født av Gud, kan ikke nå lenger.

Men en kristen kan nå lenger, fordi han er blitt en ny skapning. Et verdslig menneske har seg selv som midtpunkt, men en kristen skal ha Kristi kjærlighet som utgangspunkt for alt han gjør. Vi skal aldri spørre etter egen fordel, ære og ros, men etter Guds vilje. Som offerprester i den nye pakt skal vi fremstille oss selv som et levende og hellig offer for Gud.

Skal vi ha kraft til å holde ut i denne offertjenesten, må vi stadig fornyes i vår ånd. Vi skal ikke gjemme oss bort fra våre medmennesker, men vi skal leve annerledes enn dem. Til det er vi kalt og frelst, og derfor er vi her i verden.

Men her er det så lett å gjøre seg lik verden, og så blir hele livet mislykket.

Lykkelig den kristne som er på vakt her, og som seirer! Han vil hjelpe andre inn på den rette veien og leve til Guds ære. La oss be Gud om å hjelpe oss til dette hver dag!

Jeg vil ikke annet, jeg vet ikke mer,
deg, Jesus, jeg ånder og smaker og ser;
o la meg få vitne om hva du meg ga,
din kjærlighets rikdom fra vugge til grav!

20. august

> «Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre! Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød» (Rom 7,25).

Hvis en kristen ikke er syndfri, hva er han da? Han er en frelst synder som fremdeles har synd.

Men er det slik, må vi også regne med at synden i oss ikke bare er en drøm, eller noe halvt ondt og halvt godt, men en levende makt, like fæl hos oss som hos Satan. Gud og det livet vi fikk av ham, kan umulig skifte natur – og like lite kan synden det.

Vi kristne strever mye mer enn vi selv vet med å gjøre det onde godt. Men det er nettopp det vi aldri kan. Det hadde Paulus lært, og han hadde gitt det helt opp. Han lot det onde være ondt og regnet ikke med det som noe annet enn det var.

Han skjuler heller ikke det onde i seg for seg selv, og han trekker seg ikke unna ansvaret for sin synd. Hans dype klage: «Jeg elendige menneske!» sier oss at han

kjenner ansvaret for synden. Men han ser det slik at han tjener Guds lov med sinnet, men syndens lov med kjødet.

«I meg», sier han, «er det to atskilte liv som aldri kan forenes; de tjener hver sin herre. Men gjør jeg det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg.» Og så takker han Gud for det nye livet han har fått i Jesus Kristus, og tjener så Gud «i Åndens nye vesen».

Slik er det å være en kristen her i nåderiket. Lykkelig den som har borgerrett der og vet veien til tilfluktsbyen!

Nå får jeg hvile ved hans hjerte
og klage der all sorg og nød,
her er så meget som gjør smerte,
så titt i lønn min tåre fløt,
men dette sier jeg min venn,
og så blir allting godt igjen.

21. august

> «Men du, når du ber, da gå inn i lønnkammeret ditt og lukk din dør, og be til din Far som er i lønndom. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare» (Matt 6,6).

All sann bønn blir født og fostret i hjertet, og derfra stiger den opp til Gud. Er ordene våre tolk for et bedende hjerte, da ber vi også rett med munnen.

Men ofte vet ikke en kristen hva han skal be om slik han trenger det. «Men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord. Men han som gransker hjertene, vet hva Ånden trakter etter. For det er etter Guds vilje han går i forbønn for de hellige» (Rom 8,26–27).

Det finnes tider da en kristen kjenner sin nød så tung at han ikke orker å bruke ord, selv om han ser hva han trenger. Et eksempel på dette er ordet om Hanna i Første Samuelsbok: «Slik ba hun lenge for Herrens åsyn, og Eli la merke til munnen hennes. For det var i sitt hjerte Hanna ba. Hun rørte bare leppene, men stemmen hørtes ikke» (1 Sam 1,12–13). Den dagen gikk Hanna hjem igjen med svar på sin bønn.

Det som kjennetegner et sant kristenliv, er en bedende ånd. Der hjertet ikke trenger noe og ånden ikke ber, men bare munnen rører seg, der ber en fariseer.

En bedende ånd verner en kristen mot den verdslige ånd; den er som murene rundt Jerusalem. En bedende ånd bærer oss opp mot Gud og hjelper oss til å bli der; den er som vinger for en kristen. Uten den synker vi mot jorden.

«Be til enhver tid i Ånden» (Ef 6,18)!

Så be ei bare med din munn,
men av ditt hele hjertes grunn,
og tvil så ingenlunde på
at hva du ber om, skal du få!

22. august

> «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1).

Det er ingen fordømmelse – det er det evangeliet Satan forkynner for folk, og som han får så mange til å tro, leve og dø på. Men hvis noen av dem han har dåret, våkner, da snur løgnånden om og sier til den dømte synderen at det er helt umulig for en slik som ham å bli frelst.

Så lenge man lever tankeløst i synden, er alt i orden; da er himmelen åpen og Gud full av nåde. Men vil man for alvor finne Gud, da gjør Satan alt håpløst.

Slik er han som har gått ut for å dåre alle folk på jorden.

Men det er ingen fordømmelse for den som er i Kristus! Hvorfor ikke gå den veien? Er ikke det enkelt og klart nok?

Jo, men det er nettopp dette med Kristus som det verdslige mennesket ikke vil vite av. Du vil leve i synden og komme til himmelen når du dør. I Kristus blir vi løst ut fra synden allerede her. Der ligger anstøtsstenen for alle som vil leve for seg selv og bli frelst når de dør.

Men du som vil bli fri fra synden og dommen her, lukk hjertet opp for Kristus og bli i ham, så er du berget! Han er som det åpne rommet inne i fjellet, der den forsvarsløse kan gå inn og bo. La så de aller sværeste kanoner bli rettet mot fjellet – du som er innenfor, er trygg!

Den enkle, men sikre løsningen for oss alle ligger i å være i Kristus. Kan du si med sannhet: Fra ham kan jeg aldri gå, hvordan livet enn snur seg; hos ham må jeg være i lys og mørke, når jeg tror og når jeg tviler, ja, også når alt synes å være forbi – da er du trygg. Da er det ingen fordømmelse for deg.

Hvem vil nå meg klage
og til doms meg drage
fram til Sinai?
Sårt min synd jeg kjenner,
men til Jesus renner,
og han gjør meg fri.
Kom med krav ved Jesu grav!
Han vil meg et fristed lage –
hvem vil der meg klage?

23. august

«Det er godt å prise Herren og lovsynge ditt navn, du Høyeste» (Sal 92,2).

Det er store ting som er hendt oss: at vi får komme til Gud og klage all vår nød, og attpå vite at vi alltid er velkomne. Han som bøyer sitt øre til den stakkaren som roper på ham, vil også mer enn gjerne gjøre ånden levende hos den nedbøyde.

Men likevel er det nok sant at det er lettere å klage enn å takke. Mange ser livet som én eneste kullsvart natt, og så fyller de dagene med motløshet og klage, både for seg selv og andre.

Mange kristne har også gått seg vill i denne mørke dalen. Og har man først falt ned i dette svarte dypet, er det ikke lett å komme opp igjen.

Hvor tungt det er, og hvordan det tapper en for kraft, når man møter folk som ikke synes å ha lært noe annet i livet enn å klage! Uutsigelig mye lykkeligere er den som gjennom hele livets arbeidsdag ser Guds velgjerninger og med barnlig tillit sier Gud og Faderen takk for alle ting.

Det onde får ikke makt over den som har lært å takke. Hos ham står hjertet åpent for Guds kjærlighet og nåde. Den som alltid klager, blir lett grepet av tvil. Men den takknemlige stiger opp på nådens høyder og ser derfra at Herren gjør alle ting vel. Klage gjør en kristen svak, men den takknemlige blir sterk i Herren.

Takk, min Gud, for alt som hendte,
takk for alt du gjør og er,
takk for dag som tok sin ende,
takk for dag som ennå er,
takk for vårens fagre strømmer,
takk for høsten grå og arm,
takk for tårer glemt som drømmer,
takk for hjertefred i barm.

24. august

> «Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom» (Ef 3,8).

Det er ikke som det skal være når vårt arbeid i Guds rike blir en tung plikt. Men enda verre er det når vi arbeider i Guds rike for å ha et levebrød, eller for å vinne ære og makt.

Den såre klagen Paulus fører mot noen av de kristne i hans tid: «de søker alle sitt eget» (Fil 2,21), passer dessverre også på mange den dag i dag. Når livsverket vårt skal gjennom dommens ild, vil nok mye av det vi holdt for ekte, brenne som halm.

Men hvor gripende og hellige kommer ikke disse ordene til oss: «Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom!»

Mannen som sier dette om seg selv, var den største og beste arbeideren Gud noen gang har hatt. Han aktet seg selv ikke et ord verd, bare han kunne fullføre den tjenesten han fikk av Herren.

Å være den minste av Herrens tjenere i egne øyne, og holde det for en nåde å få bære bud om ham til andre – det sinnelaget burde vi ha i all vår gjerning.

Hvis vi så – slik vi burde – hva vi selv er, og hva Gud har gjort oss til, ville vi bli små i egne øyne, og Guds nåde ville bli uutsigelig stor. La oss da be Gud om et slikt syn og et slikt sinn!

Så vil jeg deg tjene så langt jeg formår,
til skjelvende hender, til grånende hår;
er synden meg besk, faller veien meg tung,
mett du meg så sjelen som ørnen blir ung!

25. august

> «Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje» (Ef 6,14).

Den kledningen en synder får ved tro på Jesus, må bindes fast om livet vårt med sannhet. Mister en kristen dette beltet, mister han også drakten, Kristi rettferdighet.

Usannhet i hjertet, i liv og i ord, mot Gud eller mennesker, er en av de store farene som alltid lurer på oss. Mange ble liggende etter og måtte stå nakne for Gud fordi de mistet sannhetens belte.

Å synde er ikke det samme som å leve i usannhet. David syndet, Peter syndet, men de mistet ikke beltet. De bekjente sine synder for Gud og berget sannhetens belte. Saul syndet, Judas syndet, Ananias og Saffira syndet, men de kastet beltet fra seg og kom bort fra Gud.

Nåden frelser og renser fra all synd, men den kan ikke bo i et hjerte som lever i usannhet. Så visst som vi kan tre fram for nådens trone med frimodighet, så visst må vi komme med et sannferdig hjerte.

«Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet» (Ordsp 28,13). «Hver den som er av sannheten, hører min røst», sier Jesus (Joh 18,37).

Han som er løgnens far, går omkring og vil stjele dette dyrebare beltet fra oss. Salig er den som våker, kjemper og ofrer for å leve i sannheten! Han skal aldri miste verken sannhetens belte eller rettferdighetens brynje.

Opp, opp og spenn nå Guds sannhetsbelte fast
om deres lender mot fiendens harde kast!
Sank dine sanser i Jesu blodige sved,
ta som ditt panser Guds Sønns rettferdighet,
og Satans skanser skal revne for deg ned.

26. august

> «Hvem av dere som er far, vil gi sønnen sin en stein når han ber om et brød? Eller når han ber om en fisk, gi ham en orm i stedet for fisken? Eller når han ber om et egg, gi ham en skorpion? Hvis da dere som er onde, vet å gi barna deres gode gaver, hvor mye mer skal da den himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham» (Luk 11,11–13).

Den faren som ga sitt sultne og bedende barn stein og orm i stedet for brød og fisk, ville ligne mer på en djevel enn på et menneske. Jesus kan heller ikke tenke seg en slik far. Tvert imot går han ut fra at vi som er onde, vil gi barna våre gode gaver.

Så fører han oss fra de onde som gir, opp til ham som er god, med disse trøsterike ordene: «Hvor mye mer skal da den himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham.» La oss merke oss disse Jesu ord.

Den Hellige Ånd er den største gaven vi kan be om. Den som eier denne herlige skatten, har fått nøkkelen til alt det andre han trenger. Guds Ånd fører oss til hele sannheten, tolker Kristus for hjertet, lyser for oss gjennom verden, er seglet på vår barnerett og pantet på vår arv. Han er oljen som holder oss lysende og levende i midnattstimen når brudgommen kommer.

La bønnen om Den Hellige Ånd være vår første og siste bønn dag for dag – for oss selv, for hele Guds folk, for alle mennesker! Jesus har lovt oss at Faderen vil høre den bønnen.

Himmellys, la dages!
Nådebrønn, la drages
vann for tørstig sinn!
Nådesalve, leg meg!
Himmelmakt, beveg meg,
drag til Gud meg inn!
Meg omskygg, Guds tempel bygg,
at din alterild den brenner
når jeg Gud bekjenner!

27. august

> «Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra» (Åp 3,12).

En støtte – en pilar – er en bærende kraft. Pilarene holder et hus sammen og gjør det sterkt. De blir også brukt til å pryde en bygning.

Jesus sier i dette ordet at han vil gjøre den som seirer, til en støtte i sin Guds tempel. Dette er sikkert ikke bare et løfte om at den som seirer, skal få en ærefull plass i templet hjemme hos Gud. Allerede her i Guds tempel på jorden skal den seirende kristne få være en pilar.

Guds folk er Guds tempel. «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?» (1 Kor 3,16).

Og er det noe sted Guds tempel trenger bærende krefter, så er det her nede på jorden. Skal Guds byggverk blant oss stå og holdes sammen, må det bæres av seirende kristne.

Og Gud være takk, vi har dem ennå blant oss! År etter år, for mange et helt liv, bærer de i bønn, i ansvar og arbeid, enda de ofte bare får kritikk og utakk til lønn. Noen steder er det mange som bærer sammen, andre steder få, av og til bare én.

La oss sette pris på pilarene Gud ga oss, og be om at Guds rike hos oss alltid må eie slike kristne! Da skal det lykkes også for dem som kommer etter oss.

Og du som bærer nå: Hør hva Gud sier til deg, og gled deg over det som venter deg hjemme hos Gud!

Er ditt liv innviet til Jesus?
Er du tynget av ufrelstes nød?
Har du sagt dem de eier en Frelser
som for dem led forsmedelsens død?

28. august

> «Se derfor til hvordan dere kan vandre varlig, ikke som uvise, men som vise, så dere kjøper den laglige tid, for dagene er onde» (Ef 5,15–16).

Den store nåden at vi har fått syndenes forlatelse og barnerett hos Gud, må alltid være vår høyeste glede. Alt dette er av Gud, så den som vil rose seg, må rose seg i Herren.

Men vi må ikke glemme at denne herlige arven også har lagt ansvar på oss. Heller ikke i Guds rike finnes det adel og ære uten ansvar.

Så sant vi roser oss av håpet om herlighet hos Gud og bekjenner oss som arvinger til det evige liv, må vi også vandre som lysets barn. Det er fars og mors ære at barna er snille; det er Guds ære at barna hans lever som det sømmer seg for de hellige. Jesus sa til sine disipler: «I dette er min Far herliggjort at dere bærer mye frukt» (Joh 15,8).

Gud er nok alltid herliggjort i seg selv; ingen kan gjøre ham større enn han er. Men en kristen kan gjøre ham liten eller stor her nede på jorden gjennom sin livsførsel.

Hva skulle være viktigere for oss kristne enn å vandre varlig, så vi med livet vårt kunne takke og ære ham som ga oss rett til å være hans barn? Han kalte oss ikke til urenhet, men til helliggjørelse.

Dagene er onde, det er sant. Men Guds nåde er også stor, og den er stor nok til at vi i dag kan ære Gud med livet vårt.

Jesus, det er mer enn meget
at jeg deg til gave fikk,
ta mitt hjerte som ditt eget,
sett det i den rette skikk,
så jeg alltid frisk og mild
roper: Herre, som du vil!

29. august

«Kast derfor ikke bort deres frimodighet, som har stor lønn!» (Hebr 10,35).

Særlig på ett sted i livet ligger det nær for mange kristne å miste frimodigheten. Det er i hjemmet og på arbeidsplassen.

Ikke minst setter det far og mor på prøve. Å være prest i sitt eget hus, der alle kjenner en ut og inn, er ikke alltid så lett.

Og så kommer fristelsen: Bare legg Bibelen og andaktsboka bort; de andre er lei av det for lenge siden. De ser dine mange feil og venter at du skulle ha vært mye annerledes enn du er. Ikke snakk om din Frelser, verken i hjemmet eller blant naboene, men strid så godt du kan for deg selv.

Mor strever med barneflokken. Hun er sliten, trett og nervøs, og derfor oppfører hun seg kanskje ikke alltid som hun skulle. Og så vil frimodigheten svikte. Det faller ofte tungt å bøye kne ved barnesengen.

Men, kristen, du må ikke miste frimodigheten din! Gud har lovt å lønne dem som ikke kaster den bort. For det første er frimodigheten et vern for oss selv. Den vekker oss til å vandre varsomt, og den lokker oss til å be Gud om hjelp.

Dessuten har vi Guds ord for at den skal bli til velsignelse også for andre. Når barnet ditt er ute i den store, kalde verden, om ikke før, skal det huske det far og mor vitnet om Gud.

Det har hendt med så mange, og det skal hende med dine også. Han som lovte å lønne dem som holder frimodigheten oppe, han skal holde sitt ord.

Ingen kan vente å vinne og eie noe godt i denne verden uten kamp.

Hittil har Herren meg hjulpet så vel,
inntil i dag, til i dag.
Trofast han sørget for legeme og sjel,
inntil i dag, til i dag.
Enda jeg syndet i stort og i smått,
har jeg av Herren mottatt alt godt,
smakt av hans kjærlighet – det har jeg fått,
inntil i dag, til i dag.

30. august

> «Min Gud skal etter sin rikdom fylle all deres trang i herlighet i Kristus Jesus» (Fil 4,19).

Er det noe vi mennesker vet, så er det at vi bærer i oss en sterk trang etter noe vi aner, men ikke eier – noe som lokker og drar, og som vi må få.

Helt fra de yngste år fylte denne trangen våre tanker og vårt sinn. Og så la vi av sted for å finne den skatten som vi trodde skulle gi oss det sinnet lengtet etter.

Vi er som den lille gutten nede i dalen som tror at han kan nå himmelen bare han kommer opp på fjelltoppen. Bare vi kan nå høyt opp og langt fram, så skal livslykken komme, tenker folk flest.

Hvordan går det da? Å, det går oss som den lille gutten: Da han en dag sto på fjelltoppen, hadde himmelen aldri vært så langt borte som da. Denne verden med alt den eier, kan aldri fylle vår trang. Det er umulig.

Men så kommer Guds ord og sier oss at det finnes en vei til målet: Gud kan fylle all vår trang. All! Så rik er han. En mektig tanke! Tenk etter! Prøv og tro! Gud skal fylle all vår trang i Kristus.

«Bare i håp til Gud er min sjel stille» (Sal 62,2), sier han som hadde gått veien fra gjetergutt til kongetronen. Bare hos Gud!

Den som tar imot Jesus, finner den skatten som stiller all vår trang.

Kun i Gud har min sjel sin ro,
frelse jeg nå har fått,
ei ved min kjærlighet, bønn og tro,
men i Jesus blott;
kun ved hans blødende, dype sår
nåde og fred jeg får,
kraft til å bli fra lenkene fri,
løpe hans budords sti.

31. august

> «Og den som kjemper på idrettsbanen, får ikke seierskransen uten at han følger reglene» (2 Tim 2,5).

Én ting er å være stridsmann, men noe helt annet er det å stride rett. Også på en skøytebane og i en boksering er det regler man må følge hvis man skal ha håp

om å vinne premien. Å komme først over mål eller å slå motstanderen i gulvet er ikke alltid det samme som å vinne. Den som fusker seg fram, blir diskvalifisert, hvor flink han enn er.

Mye var vunnet for oss kristne om vi alltid regnet med at ingen er strengere på dette punktet enn Jesus. Skal vår strid være god, og skal vi ha håp om å vinne kransen i striden, må vi være Jesu Kristi stridsmenn.

Det må være hans sak, hans navn og ære vi strider for. Er det vår person, vår sak og vår ære vi strider for, regner hærføreren ikke med oss.

Dommeren, som ser til hjertet, stryker alle selvkjære stridsmenn. Ingen av dem vinner kransen, hvor åndelig og kristelig striden ellers ser ut.

Måtte dette stå for oss med levende ildskrift i all vår strid! Vi får ikke kransen hvis vi ikke strider rett!

Et kjennetegn på en god stridsmann i Guds rike er at han tåler ondt. Den som strider under korsets merke for seg og sitt, kan vanskelig tåle ondt. Men hos den som strider for Kristus, taler det så trøsterikt i sjelen under de tyngste slag: Han som sendte meg i striden, vil lege sårene og finne den som slo.

Mange søker vel å løpe på sin egen vis,
vil med lempe fram seg kjempe,
vinner ingen pris;
må med skam tilbake gå
uten målet å oppnå;
ingensinne fram de vinne til klenodiet.

September

1. september

> «Jødene trettet nå seg imellom og sa: Hvordan kan han gi oss sitt kjød å ete? …
> Og han helbredet all sykdom og alle plager» (Joh 6,52 og Matt 9,35).

Det som det fornuftskloke mennesket harmes over, roper livet etter. Blant de vise i denne verden er Jesus blitt til spott; de hater ham og står ham etter livet.

Men knapt har han gått bort fra disse uttørkede sjelene før livets nakne nød roper på ham om hjelp. Og der Frelseren møter den hjelpeløse med hjelp, der drukner ordstrid og innbilt klokskap i kjensgjerninger.

Like håpløst som det er å forstå Jesus med tanken, like godt passer han der nøden roper etter hjelp. Og der mennesker ser ulykken som en straff for særlig store synder, der ser han en vei for hjelp og nåde.

Mang en gang har Guds Ånd fått føre den som sykdommen la i sengen, til Jesus. Når barnet lå i kisten, lå mor ofte ved korset. Når ugudelighet og synd vokste i hjem og bygd, når ungdommen spottet mens far og mor ba, da kom ofte en stor lykke, lagt inn i det vi kaller ulykke.

Far og nabo langs vår lange kyst fikk ikke en våt grav som straff for synd. Det skjedde fordi den tunge hendelsen skulle være Guds røst til de uomvendte i nabolag og bygd.

I den høyeste klassen i Guds skole er samfunnet med Jesu lidelser og kraften i hans oppstandelse flettet sammen til en salig hemmelighet, til redning for oss selv og andre.

La da nypekrattet stikke en liten stund – rosen dufter evig!

Hvordan min lodd enn er på jord,
jeg vet nå alt er nåde;
for Herrens Ånd og Herrens ord
har løst meg livets gåte.

2. september

> «Men Gud sa til ham: Du dåre! I denne natt kreves din sjel av deg. Hvem skal så ha det du har samlet?» (Luk 12,20).

Ordet om den rike bonden er ikke satt inn i Bibelen for å rose armod og latskap. Det skal heller ikke gjøre oss likegyldige for det vi har fått å stelle med her i verden.

Samfunnet og folkelykken ville ha stått høyere hos oss om vi hadde vært mindre snille med latskapen. Det er ukristelig å tro at arbeidet er noe vondt som en må slepe på. Kristus har selv vært arbeidsmann.

Hva gjorde så den rike bonden galt?

Han hadde ikke noe annet å leve og dø på enn hus fulle av mat. Å spise og drikke var den eneste rikdom og glede han eide. Det sier Jesus er dårskap.

I den samme dårskapen lever og dør de fleste den dag i dag. Den rikdom og lykke de har, rekker ikke lenger enn til forretning, bankbok, mat og moro. Utenfor dette eier de ingenting.

Når den første skyggen av graven siger inn over livet, er alt evig armod. Tenk, å være menneske og ikke ha noe annet å leve og dø på enn dette! Det er dårskap!

Men han som ble fattig for vår skyld og er arving til all himmelens rikdom, han kan gjøre oss evig rike. Måtte vi alle være så vise at vi søkte Guds rike først!

Faren for å bli glad i denne verden og glemme rikdommen i Gud lurer på alle, også på de kristne. «Vær ikke overmodig, men frykt!» (Rom 11,20).

Samme arv der oppe i det høye,
samme himmel, samme Gud og Far.
Herre, Herre, åpne du mitt øye
for de skatter jeg i sannhet har!

3. september

> «Send ut din skarpe sigd og høst drueklasene av jordens vintre! For druene er modne» (Åp 14,18).

Vi vet at Guds folk har i vente en full forløsning fra alt ondt. Men Satan, synden og døden, ja, alt og alle som hører dem til, går også mot sitt mål. Slik englene skal samle alle Guds hellige inn til det evige liv, skal også alle ugudelige samles inn til den evige død.

Det skal ikke alltid være som nå, at ondt og godt bor side om side. En gang skal det onde og det gode bli skilt, så ingen lenger kan komme over grensen.

Når engelen har høstet jordens vintre, skal alle som elsker og lever i synd og vantro, bli kastet i Guds vredes vinperse. Bermen av denne syndefrukten er den eneste drikk i det landet der livets elv ikke når fram, og der døden alltid er konge.

Himmelen har samlet inn alt som er av Gud, i det riket der livet og lyset bor. Satan og alt som hører ham til, er kastet ut «i mørket utenfor» (Matt 25,30).

Der er det ikke tid lenger. Ingen klokke varsler en kommende dag, og ingen lyd høres som gir den minste skygge av håp.

Slik er livets og dødens vei staket opp for oss, og det finnes ikke andre veier.

«Se, han kommer med skyene, og hvert øye skal se ham» (Åp 1,7). Lykkelig den som da er en grein på det sanne vintreet! For ham er denne høsten livets evige vår.

Til sist han og skal komme
og gi enhver sin del,
de onde dødens domme,
de gode himlen hel.

Ja, kom, vår sol, du klare,
og hent fra støvets dal
din frelste barneskare
til himlens lyse sal.

4. september

> «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1,18).

En skulle tro det var avgjort på forhånd at vi ville tape om vi mennesker skulle møte Gud i retten og gå i rette med ham. Likevel lover Gud oss at vi skal vinne. Om vi møter opp med synder så røde som skarlagen og purpur, skal vi gå bort igjen rene og hvite som snø og ull.

Hvordan kan det gå til?

Det går slik til: «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2 Kor 5,21). Den som da møter fram i retten i Jesu navn og står der på hans regning, er allerede frikjent i høyesterett.

Slik skjer det store under at den som ikke har gjerninger å vise fram, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, blir rettferdig ved sin tro.

Det er stort for en lovbryter å få nåde. Men den som er rettferdiggjort, står for Gud som om han aldri hadde syndet. Slik blir en synder frelst for Jesu skyld. Skulle ikke dette være nok til å lokke hver eneste synder inn til Gud?

«For likesom de mange ble stilt fram som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange stilles fram som rettferdige ved den enes lydighet» (Rom 5,19).

Hvem vil meg fordømme?
Jesu rettferds drakt har skjult min synd, den er forbi.
Klageren må tie,
dommeren vil si: Du er frelst og fri.
Jesu blod er soning god,
så må synd og Satan rømme,
hvem vil meg fordømme?

5. september

> «Vi vet jo at om det teltet vi lever i på jorden blir brutt ned, så har vi en bygning som er av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himmelen» (2 Kor 5,1).

Guds ord sammenligner legemet vårt med et hus, en hytte og et telt som en gang må rives. Men med dette har Gud også sagt oss at det indre, virkelige mennesket er helt selvstendig og kan være til selv om det ikke har noe jordisk hus å bo i.

Visst er det vemodig at et så vakkert byggverk må legges i jorden. Men vi har ingen grunn til å miste motet. Gud har sørget for å lage et nytt hus til oss, og vi kan være visse på at ingen skal angre på byttet.

Paulus tvilte ikke på dette. Denne grunnfaste overbevisningen er årsaken til at han alltid er frimodig, ja, at han lengter etter å slippe bort fra legemet. For da får han være hjemme hos Herren, overkledd med den himmelske boligen.

Det fineste og dypeste ønsket hos en kristen er å komme til himmelen, hjem til Gud, og møte sin Frelser. Det har Gud lovet sine, og i den trøsten skulle enhver kristen leve med full tillit hver eneste dag. Den gir håpet en fast ankergrunn og troen mot til å holde ut i striden.

Det er en fattig kristendom som ikke eier den trøst at en skal få komme hjem til Jesus i himmelen når en dør. Men for den som tror det, er det godt å leve og enda bedre å dø.

Så sovner jeg trygt i ditt hellige navn,
du våker til natten ender;
når morgenen stiger, jeg er i havn
og fedrelandet gjenkjenner,
da kysser jeg med usigelig fryd
de naglemerkede hender.

6. september

«Men han sa til kvinnen: Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!» (Luk 7,50).

Å få høre de store ordene fra Jesu egen munn: «Dine synder er deg forlatt» (Luk 7,48), er vel den største lykke vi kan nå her på jorden. Det er også denne lykken mange lengter og leter etter og ber om, men ikke kan nå.

Hva var grunnen til at Jesus kunne si disse store, forløsende ordene til denne arme kvinnen? Hva var det hun gjorde, og hva var det ved troen hennes som kunne løse henne ut?

Hun trosset alle «om» og «men» som ville stenge henne ute fra Jesus. Hennes store synder og usle liv, Simons harme og alt annet som sto i veien – hun brydde seg ikke om det, men trengte seg fram og la seg arm og syndig ved Jesu føtter.

Der lå hun, badet i tårer. Det var det hun gjorde. Da var det Jesus sa: «Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!»

Dette synes vi er greit og lett å forstå når det gjelder kvinnen, men ikke når det gjelder oss. Og likevel er det like enkelt for oss. Alle som bryter gjennom hvert stengsel fram til Jesus og legger seg der med seg selv og sin synd – til alle disse sier Frelseren det samme som til kvinnen.

Du som er kommet til Jesus og ligger der, hør hva han sier til deg: Dine synder er forlatt, din tro har frelst deg! Tro ikke på det du kjenner i hjertet ditt, men tro Guds ord – da er du frelst!

Jeg tror, jeg selv har erfart det,
for Jesu ord og røst
har lært meg, åpenbart det,
at jeg er kjøpt og løst.

7. september

«Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen» (2 Tim 4,7).

Paulus står ved enden av sin livsvei. Han har hatt en slitsom arbeidsdag og mange tunge kamper. Nå lider det mot slutten av striden, og han ser «den dalende dag».

Det er stort å få stå ved enden av livet med en slik visshet, slik sjelero og seierskraft. Det er som å se kveldssolen i havbrynet og himmelen oversådd med lysende, gylne skyer.

Det Paulus synes å glede seg mest over, er at han har berget sin tro gjennom livets strid. Dette sier oss at han var en av dem som ikke bare måtte kjempe i tro, men også for sin tro. Alle som har vært inne i den striden, vet at den er den tyngste av alle.

Når troen på Gud, på Kristus, på himmelen og livet etter døden vil svikte, da blir alt natt, da ser en ingen utvei. Mange av Jesu Kristi stridsmenn må inn i en slik natt. Ikke engang en tur inn i «den tredje himmel» gir oss rett til å slippe.

For en stor ting å være kommet vel berget også gjennom dette! Hvor usigelig godt å eie en tro som ser landet, hjemmet, hvilen og den evige dag – når foten ikke orker å bære oss lenger, og øyet stirrer inn i mørke midt på lyse dagen!

En tro som kan få en til å juble over at en snart er framme! Med en slik tro er det godt å få slutte striden. Da er høsten vakrere enn våren, og kvelden mer fylt av liv enn den fagreste morgen.

Meg tykkes at jeg ser hvor Gud seg fryder
når Jesu stridsmenn mer igjennom bryder,
at det kan ende få med deres plage
og hver sin krone må av Jesus tage.

8. september

> «Men en av de eldste sier til meg: Gråt ikke! Se, løven av Judas stamme, Davids rot, har seiret. Han kan åpne boken og de sju seglene på den» (Åp 5,5).

Vår jord er full av lidelse, lengsel og tårer. Den ene slekten gir den andre denne tunge arven, og det ser ut til at alt skal bli som det var.

Men midt i denne mørke natten roper det til oss fra en annen verden at snart kommer det bedre tider. Han som kom til oss i armod og gjorde oss rike ved sin fattigdom, og som dro hjem igjen med all makt i himmel og på jord, han ber oss stagge gråten.

Det som nå ligger forseglet i nød og natt, skal snart bli løst ut til dag og liv. Skapningens tunge sukk og såre verk skal forsvinne for alltid når Guds barn har nådd målet for sin tro.

Han som stjernen lyste over julenatten, og som de himmelske ånder sang lovsang for på Betlehemsmarkene, han som ved lidelse ble fullendt som vår frelses høvding og har nøklene til døden og dødsriket – han skal snart komme i makt og herlighet og med sin egen milde frelserhånd tørke den siste tåren.

Den trøsten skulle være mer enn nok til å få alle gråtende Guds folk til å smile gjennom tårer.

Gud skal da tørke av mitt kinn
hver tåre min, ei død skal være mere,
ei heller sorg, ei heller skrik,

ei pine slik som her Guds barn må bære.
Det første fort er svunnet bort,
og gleden ny i himlens by,
eia, hvor godt å være!

9. september

«Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep» (Ef 6,11).

Guds ord legger oss tungt på hjertet at vi må regne med Satan som en virkelig person. Han er en falt høvding som brenner av harme over at han tapte kampen mot Kristus, og som nå ikke sparer noe for å gjøre ende på Guds folk.

Han er løgnens far og bruker alt han kan for å føre Guds folk til fall. Han kan møte oss som en brølende løve, som en slu slange og som en Guds engel.

Alle dere som mener at Satan bare er en figur som troskyldige kristne har laget: Velg Jesus og korset som deres eneste frelsesgrunn, og følg i Jesu fotspor, så skal dere få oppleve at Satan finnes.

Ingen kan møte Gud i sin egen rettferdighets kledning, og ingen kan heller vinne over Satan i sine egne klær. Vi må ha Guds rustning på. Stoler vi på oss selv på ett eller annet punkt i livet vårt, vil vi tape.

Så mang en gang har vi derfor måttet bite i det sure eplet: Der vi trodde oss sterkest, der fikk vi de dypeste sårene.

Satan tør ikke komme nær Kristus og korset, og derfor prøver han å få oss bort derfra. Ved korset får vi den hvite rettferdighetskjortelen som vi kan møte Gud i. Der får vi også den sterke stålbrynjen som ingen av Satans piler kan trenge igjennom.

Når Jesu kjærlighet kun rett betraktes,
og verdens herlighet for intet aktes,
når himlen er oss kjær og lys og yndig,
da blir nok Herrens hær i striden myndig.

10. september

«Og han førte ham til Jesus» (Joh 1,42).

Et særmerke ved alt sant kristenliv er en dyp trang til at også andre må bli frelst. Når det lykkes for en kristen å føre andre til Kristus, opplever han en av sine høyeste og reneste gleder.

Men så er det også vår sorg når det lykkes lite. Vår trøst skal likevel være at Gud ser annerledes på dette enn vi. Derfor kan den som kjenner byrden og sorgen mest, en dag få se det han aldri kunne tro. Det står skrevet: «De som sår med gråt, skal høste med fryderop» (Sal 126,5).

Den som sår med gråt, han skal høste!

Hovedsaken er at vi eier så mye av Jesu Kristi Ånd at vi virker dragende på de verdslige menneskene med livet vårt. Ordene våre når aldri inn til sjelene om ikke Guds kjærlighet er utøst i hjertene våre.

Først må vi være det vi sier at vi er. Vi må vise med livet vårt at vi eier ham som vi vil at andre skal gi livet sitt til. Det drar alltid sterkest på dem som står utenfor.

Frimodige ord uten kjærlighetens varme i hjertet kan såre, men ikke lege, skremme, men ikke lokke. En mild, ydmyk og tillitsfull framferd er som sol om våren og som regn på tørr jord.

Den som har dette sinnelaget, vil heller ikke glemme å komme med et godt ord i rette tid. Og det skal også dra andre til ham som du selv har funnet.

«For vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett» (Gal 6,9).

Tusen, tusen arme sjeler
sukker tungt i synd og strid,
si dem noen ord om Jesus
mens det ennå her er tid!

Si dem det du selv har vunnet,
vitne om hva selv du så:
om hans kjærlighet uten like,
da du ved hans hjerte lå!

11. september

> «Du vår Gud, vil du ikke holde dom over dem? For vi har ikke styrke nok til å stå imot denne store hæren som kommer mot oss, og vi vet ikke hva vi skal gjøre. Men til deg er våre øyne vendt» (2 Krøn 20,12).

Da Josjafat sto framfor Gud, rådvill og hjelpeløs, og innrømmet at han på ingen måte maktet å vinne over fienden, da ga Gud ham seier.

Og den dag i dag ligger kunsten å vinne over det onde i nettopp dette: å kjenne seg selv helt hjelpeløs, og så, midt i hjelpeløsheten, gå mot fienden i tro på Gud.

Da Saul var liten i egne øyne, snudde han aldri ryggen til fiendene sine. Men da han tenkte stort om seg selv, led han nederlag. Da David talte folket og holdt på å stole på sin egen makt, var han på nippen til å falle. Og da Peter stolte på seg selv, lå han like etter slått ned i synd og skam.

Føler en kristen seg sterk i egen kraft, går han alltid mot nederlag. Setter vi den minste lit til vår vilje, vår karakter, vår erfaring eller kristendom i kampen mot synden, går vi sårede og blødende ut av striden.

Men å kjenne sin egen hjelpeløshet og så legge seg i nådens armer, det er veien til seier. Da sier Herren til oss som til Josjafat: «Denne krigen er ikke deres, men Guds» (2 Krøn 20,15).

Intet godt fra oss du får,
fattig til ditt kors jeg går;
naken ber jeg deg om klær,
dømt jeg kneler nåden nær;
uren må jeg kilden nå:
Rens meg, eller dø jeg må!

12. september

> «For Herrens del er hans folk, Jakob er hans arvedel. Han fant ham i et øde land, i villmarken, blant hyl fra villdyr i ørkenen. Han vernet om ham, han våket over ham, han voktet ham som sin øyesten» (5 Mos 32,9–10).

Herren har en særskilt kjærlighet til sitt folk. Han kjøpte oss med sitt blod. Han lette oss opp ute i det øde landet der vi ferdes uten håp og uten Gud i verden, og han bar oss inn i sitt nåderike, varsommere enn en mor bærer barnet sitt som er berget fra døden.

Slik øyelokket legger seg over øyet og verner det mot fare, slik gjemmer Herren sine i sitt hjerte.

Herrens folk er hans barn, hans ære og pris. På Kristi dag skal han vise seg herlig i sine hellige og underfull i alle dem som tror (2 Tess 1,10). Det blir en stor dag, ikke bare for Gud, men også for hans folk.

Av alt som er til utenfor Gud, er ikke noe så stort som å være et frelst menneske. Alt annet er skapt av Gud, men en kristen er født av Gud. Slik barnet er en del av foreldrene, slik er et gjenfødt menneske av Gud.

Herrens folk er hans del og arv. Som ørnen svever over ungene sine, slik breder han ut sine slagfjær og bærer oss oppe på sine vinger. Den som sitter på disse vingene, blir båret mot himmelen. De er sterke nok til å bære oss alle.

Å, hvilken lykke å deg tilhøre!
Takk, takk at jeg fikk også være med!
Din gode gjerning du selv fullføre
til jeg står fri og frelst i evighet!

13. september

> «Jeg vil stå opp og gå til min far, og jeg vil si til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg» (Luk 15,18).

Mange av dem som gikk bort fra Gud, ser at de har gjort urett, og lengter sårt etter å komme hjem igjen. Men det ser så rådløst ut. Synden, Satan og verden har bundet både sjel og kropp, og lysten drar mer og mer nedover.

Om disse ordene skulle nå deg der du sitter i dette fangehuset, vil jeg gjerne gi deg et råd: Gjør som den bortkomne sønnen gjorde! Han innrømmet for seg selv at han hadde syndet, og han satte seg fore å gå hjem igjen til sin far og bekjenne sin synd. Slik ble han berget.

Og dette er veien hjem igjen til Gud den dag i dag. Den som går til Frelseren med et ærlig sinn og bekjenner sine overtredelser, blir berget, hvor stor en synder han enn er. Men den som ikke gjør det, kan aldri bli frelst.

Kom hjem, kom hjem, kom i Frelserens favn!
Å, han venter så sårt og deg kaller ved navn!

«Den som kommer, vil han slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Også for oss kristne er dette den smale vei. Å se seg selv som en synder og bekjenne synden for Gud, det er å dø hver dag.

Vi prøver så ofte å skjule for oss selv og for ham hva vi i bunn og grunn er, og så kommer vi bort fra nåden. Å bekjenne sin synd og ikke gå bort fra nåden, det er veien for en kristen helt fram til livets kveld.

Og se, han lengter hjertelig
å ta deg til sin barm!
Han møter deg så langt på vei.
Han kaller deg med barnenavn
og fører deg tilbake,
og i hans favn
får du hans salighet smake.

14. september

> «Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever for å gå i forbønn for dem» (Hebr 7,25).

Det er ved Jesus Kristus en synder kan tre fram for Gud, fordi vi i ham blir regnet som om vi aldri hadde syndet.

Men like visst som vi i kraft av Jesu soning kan gå inn i helligdommen og få miskunn og nåde, like visst trer også Jesus fram for Gud og ber for oss. Og denne forbønnen bærer i seg vår fullkomne frelse, står det her i Ordet.

Ikke slik at det mangler noe i Kristi soningsverk. Men hans forbønn hjelper oss til å vinne i den striden vi har for å nå målet for troen.

Han som kjenner oss ut og inn, og derfor best forstår hva vi trenger, ber alltid den rette bønnen for oss. Og han som kan vise fram seiersmerket han vant i striden, ber den bønnen som alltid blir hørt. Og den bønnen gjelder oss.

Det er trøsterikt å vite at Jesus alltid lever for å gå i forbønn for oss. Du som så ofte er redd og synes at bønnen din er så svak og vissen: Grip fast i denne trøsten at Frelseren ber for deg – ber for deg i dag!

Hvor trygt og tillitsfullt kan vi ikke da gå ut til vår kamp og vårt arbeid, i full visshet om at det som skjer med oss også i dag, er et svar fra vår himmelske Far på Jesu bønn for oss! Han er trofast som ga løftet, han skal gjøre det.

Jeg har en Frelser i himlen, han beder,
han taler min sak, og jeg vet han er min,
og nå ved sin Ånd han så kjærlig meg leder,
min Frelser er Jesus, å, gid han var din!

15. september

> «Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd» (Jes 41,10).

Når Gud ser noen av sine motløse, hjelpeløse og redde, med små tanker om seg selv, kommer han alltid som en mild mor til sitt syke barn. Hver tåre han ser, og hvert sukk han hører hos sine, setter hjertet hans i en kjærlighetens flamme som er sterkere enn noen kan fatte.

«Herren trøster sitt folk, han forbarmer seg over sine elendige» (Jes 49,13). Du arme, stormdrevne, trøstesløse: «Se, jeg legger dine byggesteiner i spydglans,

og bygger grunnmuren din med safirer» (Jes 54,11). «Som en mor trøster sitt barn, slik vil jeg trøste dere. I Jerusalem skal dere få trøst» (Jes 66,13).

Dette er bare noen få ord av de mange fra ham som elsker sitt folk. De som har telt etter, forteller oss at ordene «frykt ikke» står i Bibelen 365 ganger. Kanskje Gud også på den måten vil si oss at han vil trøste sine hver dag.

Det som burde være viktig for oss, er å få øye på dette, så vi med full tillit åpner hjertet for Guds kjærlighet og stoler på ham alene. Når Gud er med oss, hvem kan da være imot oss? Den som blir holdt oppe i nåde av Guds rettferds hånd, går aldri under.

Hvi skulle jeg sørge, jeg har jo en venn
som bær på sitt hjerte min nød,
den vennen er Jesus, han elsker meg enn,
han elsker i liv og i død.

16. september

> «Når det er en fattig hos deg, blant dine brødre i noen av byene i det landet som Herren din Gud gir deg, da skal du ikke være hardhjertet og lukke din hånd for din fattige bror» (5 Mos 15,7).

Mange er fattige fordi de ikke vil arbeide. De setter sin ære i å leve i armod og latskap og holder det for helt selvsagt at andre skal fø dem. Til slike mennesker sier Guds ord: «Den som ikke vil arbeide, skal heller ikke ete» (2 Tess 3,10).

Dersom latskapen ikke fikk noen hjelp, ville vi leve under bedre kår enn vi gjør. De som syr puter under armene på den late, gjør ingen kjærlighetsgjerning og går ikke Guds veier.

Men blant de fattige er det også mange som strever og sliter tungt og likevel ikke makter å få nok til seg og sine. Lukker vi hjerte og hånd for slike mennesker, kommer vi under Guds tunge dom.

Det er kanskje ikke riktig å si at det er Gud som lar slike folk være blant oss. Men det står da i Guds bok: «Herren gjør fattig og han gjør rik» (1 Sam 2,7).

Når den fattige banker på døren vår og får hjelp, blir han glad. Og den som ga, blir ikke bare glad, men også velsignet av Gud.

«Den som forbarmer seg over den fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning» (Ordsp 19,17).

La oss prøve å tro også dette ordet, så skal det lykkes bedre for oss å gi Herren lån ved å hjelpe de fattige! Han som gjør miskunn mot oss hver dag og gir oss nåde over nåde, han vil at vi skal hjelpe den som er i nød.

Tenk på det om du skulle møte en fattig i dag!

Å, at jeg kunne i gjerning så gjerne jeg ville
prise deg, Fader, all miskunns og kjærlighets kilde!
Til alt ditt verk gjør meg lærvillig og sterk,
la meg ditt vennskap ei spille!

17. september

> «Men Jesus tok igjen til orde og sa: Barn, hvor vanskelig det er for dem som setter sin lit til sin rikdom, å komme inn i Guds rike!» (Mark 10,24).

Det ser ut til å være vanskelig for oss mennesker å forene kristendom og rikdom. De jordiske ting synes ofte å ha like stor makt over oss som synden. Mange som bærer på stor uro og en brennende trang etter å eie det evige liv, vinner det aldri, fordi jordisk rikdom har stengt hjertet for Guds rike.

Det er lett å se at den «grove» syndeslaven går mot undergang både i tid og evighet. Men det er ikke så lett å se at et fint, verdslig menneske er på samme vei.

Mammons trell blir ofte rost opp som et mønster, æret og aktet, ikke nettopp for det han er i seg selv, men fordi han er rik.

Rikdom gjør oss lett selvsikre og stolte, ofte uten at vi vet det. Har vi vært så heldige å samle oss rikdom, synes vi at vi er gjævere enn den som har lite. Da er det lett å forstå at et slikt menneske ikke kan ha stor plass for ham som er mild og ydmyk av hjertet.

Mannen som ba slik: «Gi meg ikke armod, og heller ikke rikdom! La meg ete mitt tilmålte brød» (Ordsp 30,8) – han var vis. Det er det beste for oss her i verden.

Måtte vi alle lære å ha hjertet løst fra det vi eier her på jorden, og bundet til ham som gir oss den evige rikdom!

En mann må dø, og alt sitt gull
må han en gang forlate.
Om han da satt med låven full,
den kan ham ikke mate.
Når Herren sier: «Nå i natt
må du ditt liv gi fra deg»,
og verden da er all din skatt,
hva kan da alt det gagne deg?

18. september

> «Den som hemmelig baktaler sin neste, ham vil jeg utrydde. Den som har stolte øyne og et oppblåst hjerte, ham vil jeg ikke tåle» (Sal 101,5).

Av alle de synder som har satt sine røtter dypt i oss, er det å misunne, mistenke og baktale andre noe av det verste. Som kristne kan vi vinne over mye av vår dårskap. Men å få bukt med lysten til å tale ondt om andre, det synes å være svært vanskelig.

Sterke karakterer, som er kloke og viljefaste, kan nok holde tungen i tømme. Men hjertet kan være like ondt hos dem som hos andre som ikke har vett nok til å styre tungen eller skjule ærgjerrigheten.

Noen av de største vanskene som oppstår, også blant kristne, kommer av mistanke og onde tunger. Hjertet er svikefullt mer enn noe annet (Jer 17,9), og «tungen er en ild. Som en verden av urettferdighet står tungen blant våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livshjulet i brann, og selv blir den satt i brann av helvete» (Jak 3,6).

Det har skjedd store ting, også med en kristen, når han ikke lenger baktaler sin neste i det skjulte, men tror bedre om andre enn om seg selv.

Måtte vi som kristne få en dyp trang til et slikt sinnelag, og så i Jesu Kristi kraft makte å tale vel om hverandre! Da ville mye ondt bli borte blant oss.

Styr hjertet mitt å tenke godt
og minnes vel din vilje!
Hver syndig trang i stort og smått
fra sinnet mitt du skille!

Styr tungen min å tale godt,
din ære alltid minnes,
la aldri ondskap eller spott
i mine ord å finnes!

19. september

> «Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himlenes rike er deres» (Matt 5,10).

Når en kristen møter spott og forfølgelse, må han alltid spørre seg selv om det har sin grunn i utroskap og slurv hos ham, eller om han får det fordi han lever gudfryktig og rettferdig.

Det viser seg dessverre så mang en gang at kristne tror de lider for Kristi skyld, mens sannheten er at de lider for sin egen slurvete livsførsel.

Det er sårt når vi får rettferdige slag av urettferdige hender. Men herlig er det når løgn, sladder, spott og forfølgelse møter oss fordi vi lever som sanne kristne. I slike tider stiger Guds engler ned til oss med en lykke som bare himmelen eier og kan gi.

Om vi tok mindre hensyn til mennesker, om vi talte folk mindre etter munnen, om sannhet og rettferd i ord og gjerning strømmet mer gjennom livet vårt, da ville vi nok få mer både av forfølgelse og salighet, av spott og trøst.

Fordi tidsånden så fort sliper odd og egg av oss, får vi gå så lett gjennom verden – uten slag, men også uten å oppleve Guds hjelp.

Det er stort om vi slipper slag for dårlig kristendom, men det er større å møte spott fordi vi ligner vår Frelser. Lykkelig i sannhet er den kristne som eier vilje og kraft til å leve så hellig at han egger de verdslige til motstand og spott.

Guds vilje er at vi skal leve slik. Da er himlenes rike vårt.

Lev for Jesus! Verdens eie,
ære, rikdom, makt og glans
aldri kan det gi ditt hjerte
slik en varig fred som hans.

20. september

> «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus» (Joh 17,3).

Ordet om evig liv er morgenstjernen som lyser over gravhaugene på jorden. Om denne stjernen skulle slokne, og vi fikk visshet for at med døden var alt slutt, ville menneskelivet bli en stor, vill meningsløshet.

Det ville ikke bare slukke vårt håp. All lidelse ville øke, og kraften til å bære de byrdene som livet legger på oss, ville tæres bort.

Men nå er det ikke slik. Vi har håp om evig liv. Det gir et menneske kraft til å bære alt som møter det, selv det tyngste, og det gjør at døden blir en dør inn til livet.

Motløse menneske, du som går og svever i ring rundt deg selv: Løft øynene mot landet som Jesus har fortalt oss om, det landet der solen aldri går ned, der graven aldri fantes, og der all lidelse som jorden ga, er byttet ut med evig fred!

Prøv å gripe med hjertet ditt at en slik framtid venter også deg, så sant du tror på Jesus! Da har du funnet nøkkelen til livets gåte.

Bruk denne nøkkelen! Da blir det stort å være menneske. Den striden som før ville ta livsmotet fra deg, skal da lære deg tonen og sangen om ham som er veien, sannheten og livet. Han som sto på sin grav påskemorgen, gir evig liv til alle som tror på hans navn.

Jesus, du er den himmelvei
som til Gud Fader oss leder.
Frelsen, det er å finne deg,
liv og uvisnende heder.
Du er all skapnings lys og liv,
verden enn i mørket driv,
vinglende vilt blant graver.

21. september

«For de søker alle sitt eget, ikke det som hører Kristus Jesus til» (Fil 2,21).

Det ligger en tung dom over kristne mennesker i dette ordet. Fristende makter er alltid ute og vil fange de kristne i denne snaren, kanskje mer nå enn noen gang før.

Først har vi den faren som til alle tider mer eller mindre lurer på Guds folk: at en arbeider i Guds rike for å ha et levebrød eller for å få ære og makt.

Det ville sikkert bli mange tomme prekestoler både i kirken og på bedehuset, og mange tomme plasser i styrer og arbeidslag, om alle som er der for å ha et levebrød eller vinne makt og ære, ble tatt bort.

Til dette kommer de særlige farene som følger av at de kristne nå er så splittet i mange arbeidslag og samfunn. Da ligger det så mye nærmere å arbeide for «meg» og «mitt». Når jeg vil gjøre noe til gagn for meg og min flokk, kan jeg så lett komme til å skade det andre gjør for Gud.

Ingen som vil være ærlig, kan lukke øynene for at denne stygge skaden har ett seg inn blant oss.

Den kristne som skal seire her, får mye å våke over, stride imot og gi avkall på. Får ikke Guds kjærlighet makt i hjertet, går det oss ille. Men lykkelig er den kristne som vinner, og som har Guds vilje og ære som mål for alt han gjør!

Hjelp meg, o søteste Jesus, å vinne!
Gjør dog min kristendom renset og ren,
la alt som hedensk er hos meg forsvinne,
ta bort av veien forargelsens sten;
rens i sin grunn hjerte og munn,
gjør meg i troen rettsindig og sunn!

22. september

> «For vi må alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt» (2 Kor 5,10).

En kristen skal ikke fram for Kristi domstol for å bli dømt i sin frelsessak. Den har han fått ordnet ved nådestolen, og det som er gjort der, står seg for den retten som skal dømme levende og døde.

Den samme Gud som ba oss komme til nådestolen, og som tok imot oss da vi kom, sitter også på domstolen. Og frihetsbrevet han ga oss ved nådestolen, gjelder også i dommen.

Dommeren vil si: Du er frelst og fri!

Men hva har da en kristen å gjøre ved domstolen? Det er vårt livsverk, vårt arbeid i Guds rike, som skal inn i dommens ild. Hos mange av oss er det så mye som ikke er gjort i Gud, så mye høy og halm som ilden vil brenne opp.

Også et verdslig menneske kan gjøre mye godt, men ingen av de gjerningene det gjør, holder prøve for Gud. De vokste alle opp av menneskenaturen og har derfor en uekte rot. Fra en slik rot kan også gjerningene hos en kristen vokse opp, og da får de samme dom som hos andre.

Det er bare det som er av Gud, som er gjort i Gud og har sin rot i Kristi kjærlighet, som står i dommen. Den dagen blir nok mangt annerledes enn vi tenkte.

Vår trøst er at det Jesus har gjort, holder prøve. Om så alt annet går med i ilden, det står, og det er vår frelsesgrunn.

Er ditt liv innviet til Jesus?
Er du fylt av hans kjærlighets ånd?
Går velsignelsens strømmer til andre
gjennom både din munn og din hånd?

23. september

> «Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok lampene sine og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke» (Matt 25,1–2).

Slik skal det se ut i Guds rike på jorden ved slutten av vår tidsalder. Alle sovner, både de sanne kristne og de som har mistet livet i Gud, eller som kanskje aldri har eid det.

Sammen går de for å møte brudgommen, og alle som en sovner de. Slik sett var alle så like at ingen kunne skille dem fra hverandre. Først da lyset fra brudgommen stråler mot dem i den mørke natten, ser de fem at de er blitt narret.

For et rystende alvor det ligger i disse ordene av Jesus!

Å gå sammen med sanne kristne og tro om seg selv at en er kristen, og så i siste øyeblikk, når alt er for sent, få høre at Herren ikke kjenner en – det er forferdelig å tenke på.

Etter hvert som det lider mot den dagen da Jesus skal komme igjen, blir vi ført mot en slik tid. Guds folk vil mer og mer blande seg med den religiøse verden og rive ned grensesteinene som Gud har satt mellom omvendte og uomvendte. Denne sammenblandingen vil stjele kraften fra Guds folk og binde dem i vanmakt og søvn.

For en våken kristen skulle det være lett å se hvordan alt nå arbeider på å føre oss inn i denne tiden.

En trøst og et lys i denne mørke natten er det at søvn ikke trenger å være det samme som død. Har vi ikke mistet Den Hellige Ånd, eier vi ennå pantet på vår arv, og Herren kjenner oss som sine. Gud være takk for denne trøsten!

Opp, opp på vakt av all din makt
og våk med alle fromme!
Våk og be, har Jesus sagt,
til dere ser ham komme.

24. september

> «Men også dere skal vitne, for dere har vært med meg fra begynnelsen» (Joh 15,27).

Å vitne er ikke det samme som å holde en tale. Det er heller ikke det samme som å si noen gode ord om Kristus eller å forkynne ordet om Guds rike.

Når vi skal vitne, må vi ikke fare med snakk etter andre, og heller ikke si det vi tenker og mener er sant. Å vitne er å si det vi har sett og opplevd. «Og jeg har sett det, og jeg har vitnet», sier Johannes (Joh 1,34). Ja, slik er det å være vitne: se, og så vitne.

Den som vil være et fullt troverdig vitne, må framfor alt ikke si mer enn han har sett. Det er kravet i en jordisk rett, og det skulle vi alltid huske også når vi trer fram som Jesu Kristi vitner.

En kristen bør også huske at livsførselen hans aldri må tale imot det han sier om Kristus. Et hellig liv er det klareste og sterkeste vitnesbyrd en kristen kan bære fram om sin Frelser.

Å leve, arbeide, tjene, styre og være slik, hvor vi enn er, at folk har grunn til å si: Der er en kristen – det er å vitne om Kristus.

Måtte det med sannhet kunne sies om oss at vi lever som kristne! Snille barn er fars og mors ære. Dårlige barn er deres sorg og vanære.

Guds ære på jorden er gode kristne.

Er ditt liv innviet til Jesus?
Kan det kjennes du vandrer med ham?
Har du ropt til den døende verden:
Der er liv, der er lys hos Guds Lam?

25. september

> «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, og bestemt dere til å gå ut og bære frukt. Og deres frukt skal vare, for at Faderen skal gi dere alt det dere ber ham om i mitt navn» (Joh 15,16).

Ikke noe menneske vil fullt ut forstå det dypeste innholdet i ordet om å være utvalgt av Gud før alt er fullendt.

Men noen av ordene om å være utvalgt er klare og bærer i seg en stor trøst for hele Guds folk.

Først og fremst må en nevne ordet i Ef 1,4 om at Gud utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt. Før liv åndet på jorden, var vår frelse ordnet av Gud i Kristus. Tenk litt på dette!

Nei, før ved skapelsen ble verdens grunnvoll lagt,
du unte meg i Kristus barnekåret.

Det var for å fullføre denne frelsesutvelgelsen at Kristus ble menneske og måtte gå veien over Golgata og gjennom graven. Av samme grunn fikk vi Den Hellige Ånd til å føre oss fram til denne frelsen.

Vi ba ikke Gud om dette; han ga oss alt av fri vilje. Det var heller ikke vi som først søkte denne frelsen; det var Frelseren som søkte oss først.

Og om alle som lar seg frelse, sier Gud: «Dere er en utvalgt ætt» (1 Pet 2,9). «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere.» Den som tar imot denne frelsesutvelgelsen i Kristus, er utvalgt til å være Guds barn og Jesu Kristi medarbeider i Guds rike.

Måtte hele Guds folk finne noe av den trøst som ligger i dette!

Slik som jeg var
kom jeg til Gud og fant hjem til min Far.
Skyldig til døden for syndene mange,
bundet i lenker på syndeveier lange.
Å, for et under, hvor kjær han meg har,
slik som jeg var!

26. september

> «Marta hadde det så travelt med å stelle i stand mye for ham at hun ikke hadde tanker for annet. … Men Maria satte seg ved Herrens føtter og lyttet til hans ord» (Luk 10,39–40).[1]

Marta og Maria elsket begge Jesus. Marta hadde sin styrke i å arbeide for Jesus, og Maria i å lytte til hans ord. Marta går opp i arbeidet for Jesus, Maria går opp i Jesus selv. Maria er grepet av Jesus og det han sier, Marta er grepet av arbeidet for ham. Hun hadde ikke tanker for annet.

Hvis Jesus ikke hadde sagt oss det han sa om disse to søstrene, ville vi sikkert ha holdt Marta for den mest gudfryktige. Tenk, ikke ha tanke for annet enn å tjene Jesus! Kan en tenke seg en bedre kristen?

Men Jesus ser det ikke slik. Å komme til ro i ham og hans ord og ofre alt på Jesus selv, det sier han er størst.

Mange av oss kristne i dag ligner mer på Marta enn på Maria. Vår tid drar så sterkt den veien, fordi det er så mye å gjøre i Guds rike. Så får vi det så travelt for Jesus at vi glemmer å leve med ham.

Og så går det med oss som med Marta: Vi blir slitne og misfornøyde og begynner å klage. Etter hvert som vi lider indre nederlag, blir vi mer og mer kravstore og kritiske mot andre kristne og synes at de gjør altfor lite.

Det er urett av en kristen å stille større krav til andre enn til seg selv.

[1] NB: «Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand» (v. 40) og «Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord» (v. 39).

Måtte ingen av oss noen gang få det så travelt for Jesus at vi glemmer å leve med ham!

Nærmere, o Jesus Krist, til deg!
Nærmere hva enn det koster meg!
Nærmere i morgen enn i går,
nærmere, o Herre, år for år!

27. september

> «Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kampen vi har foran oss» (Hebr 12,1).

Når en skal fram en tung og farefull vei, er det alltid en fordel å vite at noen har gått den før og er kommet fram. Hver klok reisende spør seg for hos dem som har reist den veien han selv skal fare og ikke kjenner.

En av hemmelighetene bak Roald Amundsens seiersferd over is og hav var at han alltid gransket så nøye beretningene til dem som hadde prøvd å komme fram før ham. En kristen vil alltid ha nytte av å lytte til dem som har gått veien hjem til Gud før ham.

Den første lærdommen vi må ta med oss fra dem som allerede har vunnet seiersprisen, er å legge av alt som tynger. Den som fyller sinnet sitt med kjærlighet til denne verden, med penger, stas, ære og makt, blir liggende etter. Den israelitten som ønsker seg tilbake til Egypt, når ikke fram til Kanaan.

Vitneskaren vi leser om i Hebr 11 så det himmelske fedreland foran seg og lengtet etter byen som Gud hadde bygd ferdig til dem – og de nådde fram.

La oss prøve å eie det samme sinnelaget, så skal også vi vinne prisen. Tror vi på Jesus og lengter etter den himmelske staden, skal vi aldri bli liggende etter.

Tonene bærer bud og hilsen til meg frem,
at disse kjære venter snart meg hjem.
Og de glade stemmer lukker til hvert hjertesår,
sorg og nød jeg glemmer, snart jeg blant dem står.

28. september

> «Hvem har syndet, han eller foreldrene hans, siden han ble født blind?» (Joh 9,2).

Kommer det en særlig ulykke over noen, holder folk det for straff for en særlig stor synd. Denne tankegangen er så fast inngrodd i vår natur at det synes nesten umulig for oss å tenke annerledes.

Gå inn til folk og se hvordan de har det, og hør hva de sier! Ett sted vil du finne at barnet som far og mor satte sitt håp til, er blitt hjelpeløst for livet. Et annet sted får du vite at faren som skulle skaffe mat til mange munner, ikke er mer, og mor går helseløs.

Mange som la barnet sitt til Jesu hjerte før det var født, sitter nå, når det er voksent, og venter dag og natt på at det skal komme hjem. De vet at det ligger i synd og skam, og de vet at det ikke kommer, men likevel venter de. Dette og mye annet vil du få se og høre.

Og så kommer spørsmålet: Er jeg verre enn andre, siden Gud må slå så hardt? Ja, sier hjertet, og ja, sier nabo og kjenning. Men Jesus sier nei.

For en underlig mann! Kjenner han ikke Moseloven og arveloven? Å jo, men han kjenner også Guds kjærlighet og nåde.

Det var mange, mange som tankeløst og stolt sa nei til Kristus i de gode dagene, men som kom da Gud slo. Da barnet lå i kisten, lå også far og mor ved korset. Det Gud ikke fikk gi sine barn i gode dager, det tok vi imot da han tuktet oss.

Når Herren da ser at han kan få gi oss evig lykke gjennom en ulykke som varer et øyeblikk, lar han ulykken komme.

Det kommer fra Guds hjerte
og drager oss derhen,
da blir jo korsets smerte
til idel fryd igjen.
Hvor mange aldri kjente
den sanne ro i Gud,
om Gud dem ei lot hente
ved korsets visse bud.

29. september

«For i håpet er vi frelst» (Rom 8,24).

Aldri er en kristen mer hellig glad enn når han ser opp og inn dit hvor solen aldri går ned, hvor tåren aldri renner, og hvor døden aldri banker på livets dør.

Med dette landet foran seg, i full visshet om at det snart er vunnet, kan ingen motgang få en kristen til å klage, og ingen storm kan løsne ankeret som er kastet «bak forhenget» (Hebr 6,19).

Det underlige og trøsterike er at håpet er mest levende og sterkt hos de kristne som har det tyngst i verden. Velvære og gode dager legger seg som bly på håpets vinger, men Guds tuktende nåde løfter oss på nytt. Du vil sjelden møte mer hellige og glade kristne enn dem som har det tyngst her i livet.

Det levende håpet eier også denne undermakten: Det gjør tiden her nede kort for oss. Etter hvert som håpet bærer oss oppover mot vårt hjemland, glemmer vi tiden og striden.

En dag møtte du en kristen med hendene fulle av alle verdens ting; han klaget og var misfornøyd med alt. En annen dag møter du ham igjen ved en grav der han har lagt det kjæreste Gud ga, og der ved graven sier han: Snart er også jeg hjemme.

Håpet er blitt levende på ny, og tiden er blitt så kort for hans indre syn.

«Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde» (1 Pet 1,3).

Når mitt øye, trett av møye,
mørkt og vått av tåreregn,
ser med lengsel fra sitt fengsel
opp mot Salems blide egn,

å, hvor svinner da min ve
bare ved der opp å se!

30. september

> «Det skjedde at han på en sabbat var kommet inn i huset til en av de øverste fariseerne for å holde måltid. Og de voktet nøye på ham» (Luk 14,1).

Jesu fiender var alltid på utkikk etter noe som kunne brukes mot ham. Slik er også mange verdslige mennesker i dag på vakt og på jakt etter feil hos de kristne. Vi blir fulgt med langt mer enn vi selv tror, av dem som finner sin glede i våre feil.

De leter etter trøst for sine egne synder og sier til seg selv: «Vi er like gode, vi, som disse som gir seg ut for å være bedre enn alle andre.» De husker ikke at det er usselt å trøste seg med dårskapen hos andre.

Men om det er slik, kan en likevel ikke nekte for at vi kristne ofte gir grunn både til kritikk og spott. Vi glemmer så lett vårt ansvar, og at vi «går i fare hvor vi går». Og så glemmer vi også å våke og be. Det er da vi snubler og faller.

Guds ord advarer derfor Guds folk både mot skjulte og åpenbare fiender. Vi må regne med at hvor vi enn ferdes blant folk, er det alltid noen som holder øye med oss.

Vi skal vandre varlig, ikke som uvise, men som vise (Ef 5,15). Og vi skal også være Kristi vellukt for Gud, både blant dem som blir frelst, og blant dem som går fortapt (2 Kor 2,15).

«I dette er min Far herliggjort at dere bærer mye frukt, og dere skal bli mine disipler», sier Jesus (Joh 15,8).

Leve for Jesus ydmyk hver dag,
fylt av hans fylde, er mitt behag;
hele mitt liv jeg leve vil glad,
kun for min Jesus leve!

Oktober

1. oktober

> «For så sa Herren Herren, Israels Hellige: Dersom dere vender om og holder dere i ro, skal dere bli frelst. I stillhet og i tillit skal deres styrke være» (Jes 30,15).

Å vende om er å skifte sinn og retning i livet. Den som før har vendt seg bort fra Gud og gått sine egne veier i vantro, synd og verdslighet, vender seg nå til Gud med livet sitt slik det er, og innrømmer sin dårskap for ham.

Å vende om er ikke å overvinne det onde og så komme til Gud ved egen hjelp. Det er å la seg frelse av en annen når en ser at en ikke makter det selv.

Å vende om er å legge ned motstanden mot Gud, å stanse flukten bort fra ham og si: «Her er jeg. Vil du, skal du nå få lov til å frelse meg.» Den som da hører Frelserens ord: «Jeg vil!» og legger seg tillitsfullt i hans armer, er frelst.

Den store kunsten, også for en kristen senere i livet, er å eie en barnlig tillit til Gud.

Ingen makt kan vinne over den som bygger livet sitt, i smått og stort, på det Jesus har gjort og det Gud har lovt i sitt ord. Han kan få sår i striden, men slipper han ikke sin Frelser, er han uovervinnelig.

Hos Jesus kan den hjelpeløse være trygg. I ham er helvete stengt og himmelen åpen, men utenfor Jesus er helvete åpent og himmelen stengt.

Alle som vil seire og nå himmelen, må komme til Jesus og bli hos ham i liv og i død! Da fører han oss gjennom striden og døden til livets land.

Kom tillitsfullt, lille, til Jesus i bønn!
Han trøster så stille, er kjærlig og øm;
ei åpnes din leppe, ei sukk du får frem
før hjelpen han sender, din Frelser og venn.

2. oktober

> «Hold øye med hundene! Hold øye med de onde arbeidere! Hold øye med de skamskårne!» (Fil 3,2).

Det som kjennetegner de onde arbeiderne, er at de ikke viser noen særlig trang til å føre verdslige mennesker til Kristus. Det ene store målet de har, er å «omvende» dem som allerede er omvendt.

De tror om seg selv at de har funnet den eneste rette mening om Gud, om Guds ord og om de kommende ting. Alle andre er på avveier.

Vil vi som har funnet Kristus, berge sjelen vår, må vi komme til dem. Ellers blir vi i alle fall stående igjen her nede når Jesus henter sin brud.

Bare når vi er med dem, har vi visshet om full frelse. Hos dem er det rette lyset og den rette troen. Hos dem er Ånden og pantet på å få være med inn i bryllupssalen.

Og mange lar seg forføre. Når så dette høyrøstede åndelige skrytet ikke lenger kan bære dem oppe, ligger de igjen på ruinene, sønderrevet og forkomne. Der det før blomstret et vakkert kristenliv, er det nå bare tørre kvister.

Klok er den kristne som vender seg bort fra alle som vil uroe sjelene når de har funnet fred og frelse i Jesus alene.

De som roper synderen bort fra frelsen i Jesus med ropet: «Her er det rett! Her er Kristus!» – de er ikke fra Gud, og Jesus har sagt at vi ikke skal tro dem.

Bli blott i sårene, Frelserens brud,
så skal du havne der hjemme!
Herren, din trofaste Fader og Gud,
kan ei og skal ei deg glemme.
Bli i hans vunder, så går det deg vel,
sønn får du være og ingen trell;
bli blott i sårene, Frelserens brud,
så skal du havne der hjemme.

3. oktober

> «Ved denne viljen er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle. … For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget» (Hebr 10,10.14).

Det Kristus har gjort for oss, er fullkomment gjort. Ved hans vilje og i hans legeme er vi helliget. Da han døde for våre synder og stod opp for at vi skulle bli rettferdige, da helliget han oss i seg selv for Gud.

Den som griper Kristus i tro, står i ham hellig og uten lyte for Guds åsyn. Dere er hellige i Kristus og kalt hellige, sier Guds ord.

Men når han for alltid har gjort dem fullkomne som er i Kristus, hvordan kan det da ha seg at de likevel skal helliges? Fordi det som ligger ferdig for oss i ham, og som vi eier i tro, skal legges inn i vår person. Det skal ikke bare være slik at vi tror det, men også slik at det får rom i oss.

Vi skal vokse i nåde og kjennskap til Kristus, og vi skal helliges i sjel, ånd og legeme og fullende vår helliggjørelse i gudsfrykt.

«Hellige Kristus som Herre i deres hjerter» og by «lemmene deres fram til tjeneste for rettferdigheten – det fører til helliggjørelse». «For uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (1 Pet 3,15; Rom 6,19; Hebr 12,14).

Fører ikke troen på Jesus oss inn i vekst og helliggjørelse, blir vi snart blinde igjen og mister synet av Herren. Den hellige skal helliges.

Så se meg i mitt hjerte inn,
o Frelser, ransak meg,

om noe er i hjertets sinn
som ikke er av deg.
Du tanker, ord og liv må snu
mot deg, så jeg blir mer som du.
Hvor salig, Gud, jeg er!

4. oktober

«Hvorfor vil du si, Jakob, og tale slik, Israel: Min vei er skjult for Herren, og min Gud bryr seg ikke om min rett?» (Jes 40,27).

Mange tror at da Gud satte naturlovene inn i tilværelsen, trådte han selv til side og gav allmakten fra seg til livløse, blinde naturkrefter. Alt som hender, i naturen og i menneskelivet, er bud fra denne harde, kalde kongen: naturlovene. Ikke engang Gud kan gjøre noe mot denne naturens vilje. Slik tror mange!

Om dette var sant, ville det sannelig være tungt å være menneske. Tenk etter! Kjenner du ikke at det klemmer om hjerterøttene når du tenker deg at skjebnen din lå i hendene på en blind, livløs, jernhard og nådeløs kraft, uten vilje og uten hjerte?

Da er det noe annet å åpne Bibelen og se der at Gud står over alle de lovene han har lagt inn i naturen. Han styrer og rår, han gjør som han vil. Som allherskeren, som loven over alle lover, går han iblant oss som en far og som en mor blant barna sine.

Dette synet på Gud og på tilværelsen åpner for oss en verden av ansvar, av rett til å avgjøre sin egen skjebne, og et hav av nåde. Da trenger ingen å tro at vår vei er skjult for Herren.

Nei, han tar oss i hånden og leder oss på den smale stien og fører oss på rettferdighets stier for sitt navns skyld. Og finner vi ikke veien, er han lys for vår fot og lykt på vår sti. Han leder oss ved sitt råd, og deretter tar han oss opp i sin herlighet.

Så engst deg ikke, min sjel; hvil trygt
som barn i faderens armer,
og kast på Herren din sorg og frykt,
la så det bruse og larme!
Når alle ting deg til gode skjer,
hva kan i grunnen du ønske mer?
På barnets beste han ene ser,
din rike, elskende Fader.

5. oktober

«Men Jesus truet den og sa: Ti stille, og far ut av ham! Og den urene ånden rev og slet i ham, skrek med høy røst og for ut av ham» (Mark 1,25–26).

Onde ånder har mer makt over mange mennesker enn vi både tror og forstår. Det verste og mest sataniske folk finner på, er drevet fram av onde ånder.

Selv om vi av naturen er onde, er det grunn til å tro at det meste av det onde som blir gjort, ville vært ugjort om Satan og hans hær var borte fra jorden.

Guds ord forteller om en tid da det onde skal miste sin makt over mennesket. Det er den tiden da Satan er bundet.

Når fiendskap, krig, misunnelse, råskap og hat får makt over folk, da er det onde ånder som styrer sjelene.

Når hjemmene er fylt av ufred og lykken blir ødelagt mellom ektefolk, foreldre og barn, når slekter legger hverandre for hat og nabo ligger i krig med nabo, da kan en av og til kjenne at onde ånder går på tunet og bor i hjemmene.

Og hva skal vi si når så mange unge, eldre og gamle er vakt og lengter etter fred med Gud, men ikke kommer lenger? Hva er det annet enn onde ånder som binder dem?

Hvorfor er ikke du en kristen? Vet du ikke at det er best? Vil du ikke ha fred? Jo, du vil, men … ja, hva er det? Du er bundet av en ond åndsmakt.

Vær så klok at du innrømmer det for deg selv, og gå til ham som kan løse deg fra Satans makt og gjøre deg til et fritt og lykkelig menneske. Han kan det, om du gir ham lov.

Men når så den sterke breder
all sin mørke makt på jord,
kommer Sterkere og treder
ham i støvet med sitt ord.
Jesus Krist, vår frelsermann,
du hans fanger løse kan,
stumme lar du stemmen finne,
syndere lar du frelse vinne!

6. oktober

> «På dine murer, Jerusalem, setter jeg vektere. Aldri skal de tie, ikke hele dagen og ikke hele natten. Dere som minner Herren, unn dere ingen ro!» (Jes 62,6).

De vekterne vi her hører om, har fått den store oppgaven å føre folket fram for Gud i bønn. De skal stå for Herrens åsyn dag og natt og aldri unne verken seg selv eller ham ro.

Slike vektere har Gud også gitt oss. Rundt om i landet har vi menn og kvinner som står på sin vakt uten å bli trette. De bærer folket fram for Herren i bygd og by: naboer, slekt, venner, kjente og ukjente, omvendte og verdslige.

De roper om nåde for misjonæren, for hedningen og for dem som blir vunnet for Gud. De følger forkynnerne her hjemme med forbønn natt og dag og kjenner ofte på seg om den ene eller den andre er i særlig fare.

Jeg har av og til funnet noen som i mange år har holdt slik vakttjeneste også for meg. Etter at jeg fikk se litt inn i vakttårnet deres, har jeg fått mer lys over mye av det som hendte meg i livet.

For en nåde som er gitt oss, at det finnes slike kvinner og menn som gir Herren ingen ro natt og dag – for oss!

La også oss være blant dem som tjener Herren med forbønn! Den uroen som da legger seg på vårt hjerte, skal også gripe Herren – en uro som han gjerne vil ha. Og en dag skal også vi finne svaret på våre bønner.

Våk og bed, og strid
enn en liten tid!
Snart ditt Kanaan skal finnes,
kronen rekkes, palmen vinnes
i en evig fred.
Våk og strid og bed!

7. oktober

> «Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?» (Matt 7,3).

Det er like lett å se andres feil som det er vanskelig å få øye på sine egne. Fra de yngste år og fram til livets sene kveld plager denne onde makten oss og skaper ufred, i land og rike, i hus og hjem.

Jeg har så ofte tenkt på dette, hvorfor det skal være så lett å se andres feil og ikke sine egne. Selv om vi prøver å være ærlige, synes det nesten umulig å få seg selv fram i det rette lyset.

Vi kan ha store evner til å granske sjelelivet hos andre, men å lære å kjenne oss selv, nei, det makter vi lite. Også dette ser en best når en ser på andre.

Det er en avgjort sak at den kristne som kan få sin egen person og sine egne karakterfeil fram for sitt indre syn, har nådd noe stort og vunnet en høy livsvisdom. En er kommet et langt steg fram på visdommens vei når en har lært å kjenne sin egen dårskap.

Hvordan skal vi lære å ta dette steget?

Vi skal si til oss selv: «Husk at du ser andres feil mye bedre enn dine egne! Husk at noe av det vanskeligste for et menneske er å finne bjelken i sitt eget øye!»

Prøver en å vekke seg selv på denne måten, skal det bli til hjelp for den som vil ha sannheten.

Kan vi så være ydmyke nok til å ta imot det lyset og den tukten som kommer fra Guds ord og Ånd, får vi så mye å gjøre med oss selv og våre egne feil at vi tenker mildere om andre. Men da er vi også på den veien der en kristen skal gå.

Måtte dette lykkes bedre for oss heretter!

Jesus, styr du mine tanker,
Jesus, la meg leve så
at hvor jeg i verden vanker,
et Guds barn jeg være må!
At hver stund jeg ånde drager
Gud til ære, meg til gavn,
og så dør når ham behager,
i det søte Jesu navn!

8. oktober

> «Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere» (Joh 8,31–32).

Vårt gudsliv kan ikke holdes oppe uten at vi blir i Guds ord. Den som legger Bibelen bort og likevel tror at han er en kristen, lever på en løgn.

Men å være i Guds ord er ikke bare å lese i Bibelen. Det er først og sist å gi ordet rom i hjertet og leve etter det. Dernest er det å være i *hele* Guds ord.

Noen av Jesu disipler vil helst gruble over, granske og ta innover seg bare de ordene som krever og dømmer og viser veien, men ordene om nåde og forlatelse lar de ligge. Andre vil ikke vite av andre ord enn dem som trøster og løfter og gjør glad.

Begge disse synene er ensidige, og begge bærer en fare i seg. Skal sannheten gjøre oss frie, må både krav og dom og trøst få rom i hjertet. Blir sannheten om oss selv skjøvet til side, blir hjertet også stengt for den sannheten som frigjør.

Grunnloven som alltid må råde i et kristenliv, er ordene om synd og nåde. Der all erkjennelse av synden er borte, kan nåden ikke lenger virke. Men når synderen banker på nådens dør, gir Gud «nåde over nåde» (Joh 1,16). Slik gjør sannheten oss frie.

Er vi Jesu sanne disipler på dette punktet, skal sannheten både gjøre oss frie og være vår kraft til å leve et hellig og lykkelig kristenliv.

Kom, ord fra Gud og hellig sæd,
og søk deg her et stille sted
i hjertebunnen tårevætt
og renset for å vokse rett!

9. oktober

«Salige er de som sørger, for de skal trøstes» (Matt 5,4).

Sorg og bekymring for mat og klær og det som ellers hører til «det daglige brød», er like vanlig som det er ukristelig og nytteløst. All den uro og angst som bekymringen for utkommet fører med seg, stjeler livsmotet og arbeidskraften fra oss.

Gud har derfor vært så god mot oss at vi skal slippe å bekymre oss for slike ting.

Jesus sa til disiplene sine: «Vær derfor ikke bekymret og si: Hva skal vi ete? eller: Hva skal vi drikke? eller: Hva skal vi kle oss med? For alt slikt søker hedningene etter. Men deres himmelske Far vet at dere trenger alt dette» (Matt 6,31–32).

Men hvilken sorg hos de kristne er det da Jesus priser salig? Det er sorg over synden, over vår skrale kristendom, over at vi gjør så lite for ham som gjorde alt for oss.

Det er trangen til å få mer av Guds Ånd og kraft over vårt liv, så vi kan være levende brev om Kristus for våre medmennesker. Det er sorg over alle dem som lever uten Gud og uten håp i verden. Dette er den rette kristne sorgen.

De tårene vi gråter av slike grunner, vil vår Frelser gjerne tørke bort. Og det hjertet som kjenner seg trykket av sorg over synden og av medfølelse med andre, det trøster han.

Ja, bøy meg, bøy meg ned for deg,
og sett meg ved din fot!
Alt stort og stolt som er i meg,
det riv du opp med rot!

Her vil jeg bo og aldri snu,
så blir jeg mer som du, som du.
Hvor salig, Gud, jeg er!

10. oktober

«I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, da hadde jeg sagt dere det. For jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere» (Joh 14,2).

Hvor blir det av meg når jeg dør? Slik kan også en kristen spørre i livets mørke timer.

Jesus har sagt hvor det blir av en kristen når han dør: Den kristne går til Jesu Kristi Far, til himmelen, til Gud.

Når det teltet vi lever i på jorden, blir brutt ned, har vi en bygning som er av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himmelen. Vi er da frimodige og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren (2 Kor 5,1.8).

Det ser ut til at vi kristne i dag har svært vanskelig for å holde fast på ordet om den himmelen som venter oss, og gripe det med en levende tro. Vi tror det nok på et vis, men det er så løst, så grått og så uvirkelig.

Om det stod urokkelig fast for oss at vi skal komme til et virkelig hjem når vi går herfra, et sted der vi lever et fullt bevisst liv, uten synd og sorg og død, da ville vi sikkert være mindre jordbundne og lengte mer etter himmelen.

Da ville vi også forstå mer av det som ligger i disse ordene: Vi «vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren».

«Pris skje Herren, som vel har gjort! Dem som gikk bort, han favner innen himlens port.»

Gud gi alle oss kristne en mer levende tro på himmelen!

«Solen skal ikke mer være ditt lys om dagen, og månen skal ikke skinne og lyse for deg. Men Herren skal være et evig lys for deg, og din Gud skal være din herlighet» (Jes 60,19).

Hva under om jeg lengter da til deg, du Herrens stad,
der jeg en gang skal hvile ut, fullkommen fri og glad,
der ingen gråt skal være mer og ingen sorg som her,
og intet mørke, ingen natt; for Lammet solen er.

11. oktober

«For trang er den porten, og smal er den veien som fører til livet, og få er de som finner den» (Matt 7,14).

I Kristus er døren inn til det evige liv åpnet for oss. I ham er det ingen trang dør og ingen smal vei. Der er det tvert imot så god plass at den verste og største synderen kan bli frelst ved tro på hans navn, og veien er så rett og grei at ikke engang dåren farer vill.

Det er ikke det Jesus har gjort for oss, som er trangt og smalt. Det trange og smale ligger hos oss og i den verden vi må igjennom.

Vil vi komme gjennom døren inn til livet og gå veien hjem til Gud, møter vi ingen stengsler hos Kristus. Stengslene ligger i vår onde natur, i ondskapens åndehær i himmelrommet og i den ånd som rår i verden.

Å være en kristen er å ro mot strømmen. Det er mange sterke stryk å komme forbi, men oppover går det mot livet. Den som driver nedover, går mot døden.

Å berge livet er å miste det, sier Jesus, men den som mister livet, vinner det. Sjelen vil oppover, men vår onde natur vil la det drive; derfor må alle som vil berge livet, miste det.

Der er porten trang og veien smal, men alle som trenger seg inn i Guds rike med makt, river det til seg.

Og så sier Jesus at det er få som finner porten og veien inn til livet. Er du og jeg blant de få?

«Den som seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna. Og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er et nytt navn skrevet som ingen kjenner uten den som får det» (Åp 2,17).

Herlighetens krone er verd all din flid,
verd all din bønn og din lengsel,
ingen angrer seg som er vel kommen dit,
kronen fortjener din trengsel.
Derfor våkn nå opp, i bønn til Jesus kom,
gjør deg rede nå til Herrens store dom!
Bryllupsklæder kreves av hver og en sjel
som inn i staden vil komme.

12. oktober

> «Salig er den som har Jakobs Gud til sin hjelp, og som setter sitt håp til Herren, sin Gud» (Sal 146,5).

Salig er ikke alltid det samme som å kjenne seg løftet ut over denne verden og opp mot himmelen. Det er heller ikke alltid det samme som å kjenne seg frigjort og viss i sin frelsessak.

Salig – det har i Guds ord en stigende skala, fra dypt der nede til høyt der oppe, fra det første tunge sukket i sjelen etter forløsning og fred, til vi en gang står frelst i det evige liv.

Salig – det er å gråte over seg selv og lengte etter forløsning fra synden og fred med Gud. Det er å ligge ved nådestolen og få miskunn og barnerett og fred.

Salig – det er også å leve under Guds tukt. Når vi i livets tunge strid får sår og slag – av synden, av Satan, av verden, av kristne og av oss selv – og vi så midt i alt dette får smyge oss inn til Gud som Frelser og Far og gjemme oss i hans hytte på den onde dag, da er vi salige.

Salig – det er å få sårene legt og få takke for alle ting i Jesu navn, og så gå ut i striden igjen med nyvasket ansikt, med rolig sinn, med mot til å leve, med kraft til å elske og tjene og med et smil mot døden.

Men salige er vi først og sist og størst når vi har gått over dødselven og stiger inn i den himmelske stad, når englene «står på den himmelske strand og synger velkomstsang», når all trengsel er til ende og sorg og sukk ikke lenger finnes.

«Salig er du, Israel! Hvem er som du, et folk som har sin frelse i Herren. Han er ditt hjelpende skjold og ditt høye sverd. Dine fiender kryper for deg, mens du skrider fram over deres høyder» (5 Mos 33,29).

Å, hvor salig! Å, hvor salig
å få tro på Jesus her,
men dog enda mere salig
å få se ham som han er,
være hjemme, være hjemme,
fri fra sorger og besvær.

13. oktober

«Så sa han: Hva er Guds rike likt, og hva skal jeg ligne det med?» (Luk 13,18).

Guds rike er noten som blir kastet ut i folkehavet, så den kan dra folk inn på nådens strand. Det er frøet som blir lagt i folkejorden og vokser til et stort tre. Det er surdeigen som eter seg inn i folkelivet.

Det er bryllupet i kongsgården, det er skatten som gjør oss evig rike, det er perlen som pryder oss i liv og død og i all evighet. Det er nåde, det er rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd.

Vidunderligst av alt på jord er Jesu Kristi rike,
dets herlighet er og så stor at det har ingen like.

Men Guds rike er ikke bare en gave, det er også en oppgave.

Vi blir ikke bare kalt til barnerett og evig rikdom, men også til arbeid og ansvar. Det Gud gav oss, vil han at vi skal bruke til hjelp for andre, til lykke for oss selv og til ære for ham.

Vi må svare for alt det Gud gav oss, og legger vi det bort eller graver det ned i jorden, går det oss ille. For Guds rike er også kongen som krever oss til regnskap.

En sann kristen må leve både i gaven og i oppgaven: i full frihet som barn i farshjemmet og i fullt ansvar som Guds medarbeider. Og ansvaret og oppgaven rekker fra hjemmet og arbeidsplassen vår og ut til jordens ender.

Gud vil at barna hans skal tjene ham, og når kvelden kommer, deler han ut lønnen og kaller oss inn i sitt himmelske rike, til evig hvile.

La høres kun det rop som går
at riket er lagt øde,
Gud kroner like fullt sitt år
med fruktbarhet og grøde!

14. oktober

«Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg, send meg!» (Jes 6,8).

Det var fordi syndene hans var tatt bort, at Jesaja lyttet til Guds kall og sa seg villig til å gå. Når vi får øye på våre egne synder, ser vi også at andre er i fare. Og finner vi frelse selv, vil vi også at andre skal bli berget.

Dette er etter Herrens vilje; han vil at barna hans skal tjene ham. «Også dere skal vitne,» sa Jesus til disiplene, «for dere har vært med meg fra begynnelsen» (Joh 15,27).

De kristne som aldri kjenner trang til å rope ut et nådens år fra Herren og be folk vende om, burde på nytt be om at gløden fra Herrens alter må røre ved munnen deres.

Hvor stort det er å se at evnerik ungdom stadig lar seg kalle, ikke bare til å bære fram Guds budskap i hjemlandet, men også ut på misjonsmarken!

De sier farvel til foreldre, hjem og fedreland og svarer Herren med salig og stille glede: «Se, her er jeg, send meg!» Et slikt svar elsker han som gav livet for alle.

Måtte vi da, hver på vår plass, være blant dem som gjerne går Herrens ærend til dem som ferdes langt borte fra ham!

Vi vil sikkert møte mennesker som ikke bare trenger en hjelpende hånd for å nå fram til Gud, men som også venter og lengter etter hjelp. Det finnes flere slike enn vi tror.

Dypt på hver hjertebunn finnes det strenger,
slappet ved synden, dog stemmes de kan;
rør dem med vennlighet, snart vil du finne:
kjærlighets hånd kan slå tonene an.

15. oktober

> «Salig er den mann som … har sin lyst i Herrens lov og grunner på hans lov dag og natt. Han skal være lik et tre, plantet ved rennende bekker. Det gir sin frukt i sin tid, og dets blad visner ikke. Alt det han gjør, skal han ha lykke til» (Sal 1,1–3).

Det som kjennetegner et gjenfødt menneske straks det har fått liv i Gud, er en dyp trang til å gjøre Guds vilje i alle ting.

Når vi som nå er eldre kristne, tenker tilbake på den tiden, vil vi huske at den minste ting som vi fryktet kunne være mot Gud, var nok til å drive oss inn til vår Frelser for å få alt i orden igjen.

Var vi usikre på noe, søkte vi lys i ordet og i bønnen. Vi kunne ikke tenke oss å komme bort i noe som Gud hatet.

Mange kristne har sikkert grunn til å spørre seg selv om denne indre helligdommen er i orden også nå. Livet blant feilende mennesker og det onde i oss og omkring oss kan så lett skade nettopp denne siden av vårt liv med Gud.

Er vi ikke på vakt, vil vi snart ta det mindre nøye både med det indre og det ytre livet. Det er da gudslivet svekkes og visner. Vi blir lik et tre som er plantet på en bergknaus.

Men den som verner om denne hellige trangen – alltid å rette seg etter Guds vilje – stiller ikke bare store krav til seg selv, men også til Gud og hans nåde.

Hos en slik kristen vil livsrøttene finne veien til vannbekker som holder livet friskt også i tørre tider. Slike kristne vil Gud at vi skal være.

Herre, du høre meg,
Herre, du føre meg
hvordan og hvorhen det tjener meg best!
Gi meg å bøye meg,

lær meg å føye meg
etter din vilje mens her jeg er gjest!

16. oktober

«Men der synden ble stor, ble nåden enda større!» (Rom 5,20).

Like visst som Kristus seiret over synden og Satan på Golgata, og like visst som graven hans er tom og han nå sitter ved Guds høyre hånd med all makt i himmel og på jord, like visst er nåden større enn synden.

Men det som synes å gå over alle grenser, er dette: Etter hvert som synden blir stor, blir nåden enda større.

Det er nesten som om Paulus her blir redd for det han selv har sagt, for like etter kommer han med dette spørsmålet: «Skal vi forbli i synden for at nåden kan bli dess større?» (Rom 6,1).

Verdslige mennesker vil nok ofte lese en slik mening ut av disse ordene om nåden, fordi de ikke vet hva det er å være en fortapt synder som er frelst av bare nåde.

Men en kristen vet at etter hvert som han lever seg sammen med Gud og får se mer og mer inn i Guds innerste vesen, ser han også mer av det onde hos seg selv og blir i egne øyne en større og større synder. Om ikke nåden da også ble større for ham, ville han miste motet og fortvile.

Men det trenger han ikke. Det er tvert imot slik at nåden er så stor som Gud er stor.

Som fossen vokser i styrke etter hvor høyt stupet er, slik vokser nåden etter hvert som synden blir stor for oss. Slik er det en lykke å være en stor synder.

Og om vår synd er svær og stor,
enn større er Guds nåde.
Hans arm er sterk som står ved ror,
han styre meg og råde!
Han hyrde er for Israel
og vet sitt folk å frelse vel
fra sorg og synder alle.

17. oktober

«Vær frimodige og sterke! Frykt ikke og vær ikke redd for dem! For Herren din Gud går selv med deg, han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (5 Mos 31,6).

Moses bad Israels folk være ved godt mot når de om kort tid skulle gå mot fienden og vinne det landet Herren hadde lovt dem. Gud gikk selv med; derfor skulle de være frimodige og sterke i striden.

Det er rett at en kristen ikke stoler på egen styrke. Likevel finnes det en motløshet og en mistro til egen kraft som ikke er av det gode.

Når vi gjemmer oss bort fra strid og arbeid i Guds rike fordi motløsheten sier at Gud ikke kan bruke oss til noe, da gir vi fra oss den selvfølelsen som Gud hadde tenkt å bruke.

En kristen som kryper inn i seg selv og ser alt som håpløst, står ikke bare i veien for Guds kraft i sitt eget liv. Han kan også stjele motet fra dem som står i striden.

Det rette kristne sinnet skal holde fast ved den trøsten at Gud både vil og kan bruke oss, og i den troen skal vi gå glade og frimodige i striden. La gå at det i dette motet kan blande seg overmot og for mye selvfølelse.

Den erfaringen vi høster i kampen, vil litt etter litt føre oss bort fra oss selv og inn i Guds kraft. På den veien vil Herren lære opp sine til dugelige stridsmenn.

Stå opp til strid for Jesus!
Hør luren blåser slag;
for Herrens hær skal samles
til Kristi æresdag!
Kom, la oss modig stride
og sette livet på!
Se, motet vokser med faren,
i strid vi seier nå!

18. oktober

> «Men for meg er det godt å holde meg nær til Gud. Jeg tar min tilflukt til Herren Herren for å fortelle alle dine gjerninger» (Sal 73,28).

Det som kjennetegner et verdslig menneske, er redselen for å komme Gud nær. Alt som stiller en ansikt til ansikt med Gud, skaper uro og tunge tanker. Skal et verdslig menneske være fritt og glad, må Gud helst synes langt borte.

Først når nød og store ulykker banker på, ønsker en at Gud skal komme og hjelpe, men så må han også gå sin vei når faren er over.

Det underlige er at disse menneskene lever i den troen at de nok skal trives sammen med Gud etter døden. På denne store løgnen lever og dør mange – og går fortapt.

Men det som kjennetegner en kristen, er en dyp lengsel etter å komme Gud mer og mer nær allerede her. Et Guds barn har ingen større glede enn når det gjennom Guds ord, i bønn, i samvær med kristne eller hvor det ellers måtte være, får kjenne at nå er Gud nær.

Da kan den dypeste sorg bli til glede og den tyngste byrde til vinger. Men synes Gud langt borte, blir en kristen alltid urolig og redd.

Dette er noe vi får oppleve. Tenk at Gud har gjort det store under at vi syndige mennesker blir lykkeligere jo nærmere vi kommer den hellige Gud! Hvor stor vil da ikke lykken bli når vi ser ham som han er!

«Men jeg blir alltid hos deg, du har grepet min høyre hånd. Du leder meg ved ditt råd, og deretter tar du meg opp i herlighet» (Sal 73,23–24).

Nærmere til deg om veien bær
gjennom nattens dype skygger her;
hva du tage må, det, Herre, tag!
Nærmere til deg blott dag for dag!

19. oktober

«Så la oss da tre fram med sannferdig hjerte i troens fulle visshet» (Hebr 10,22).

Å tre fram for Gud med et sannferdig hjerte må være å komme akkurat som en er, uten å gjøre seg verken bedre eller verre. Det er å legge hjertet, sinnelaget, tankene, det ytre og det indre livet fram for Gud slik en selv ser det.

Prøver vi å skjule eller unnskylde noe av det vi ser og vet at vi har gjort, eier vi ikke et sannferdig hjerte; da er vi falske og usannferdige. Da er veien stengt for frelsen – ikke inn til Jesus, men inn til oss.

«Herre, hvem skal bo i ditt telt? Hvem skal bygge på ditt hellige berg? Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet, som taler sannhet i sitt hjerte» (Sal 15,1–2).

La oss merke oss dette: den som taler sannhet i sitt hjerte. For den ærlige skal det lykkes, men «de som bøyer av til krokveier, skal Herren sende fra seg» (Sal 125,5).

«Stå da ombundet med sannhetens belte om livet» (Ef 6,14). Rettferdighetens kjortel, som en synder blir ikledd ved troen på Jesus, vil falle av oss om den ikke blir bundet om med sannhetens belte.

Den som tror at det er altfor lett å få komme til Gud akkurat som en er, har ikke lært å kjenne seg selv.

La oss be Gud om hjelp til å tre fram for ham med et sannferdig hjerte!

Gi deg helt! om det han ber deg,
selv han gav seg helt til deg,
da han fattig og foraktet
gikk her nede korsets vei.

20. oktober

«Bare i håp til Gud er min sjel stille, fra ham kommer min frelse» (Sal 62,2).

Livskvelden var kommet for David, og nå står han og ser tilbake på de svunne tider. Han ser dagene da han sorgløst boltret seg som gjetergutt blant dyrene på åser og blomstrende sletter. Han ser også sin ferd på trange og tunge veier opp til kongetronen. Han ser seg selv der langt nede og der høyt oppe.

Og når han så skal veie alt på livets sanne vektskål og finne hvor lykken lå, kommer han til at den ikke var å finne på hele denne lange ferden, men bare i Gud.

Det er en sen lekse å lære at vår lykke ikke ligger i rikdom eller fattigdom, i ære eller vanære, i sykdom eller helse, men bare i Gud.

De fleste mennesker bruker hele livet til å lete etter lykken her i verden. Det synger for sjelens øre dag og natt: Kunne jeg bare nå så langt og eie så mye, da var jeg lykkelig!

Men sannheten er at ingen blir lykkelig før han finner Gud.

David gråt mer som konge enn som gjeter. Den rike har som regel mer sorg og bekymring enn den fattige. Den som øker rikdom, øker smerte.

Den som helhjertet legger livet sitt i Guds frelser- og farshånd, drikker av livets elv og finner den skatten som gir fred.

Alle som vil eie den sanne ro og glede i livet, må først finne Gud.

Og finner du ham, da finner du alt
hva hjertet kan evig begjære,
da reiser seg atter hvert håp som falt
og blekner så aldri mere.

21. oktober

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1,14).

Av alle dem som har lært Jesus å kjenne, har vel ingen sett så dypt inn i hans hjertes grunn som Johannes. Når han så med få ord skal vise oss Jesus og hans herlighet, sier han: «en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet».

Også andre hadde til forskjellige tider sett litt av Guds herlighet før Johannes så den i Kristus. Men alle disse hadde bare sett en fortærende ild som synderen ikke kunne komme nær uten å dø.

Når Guds herlighet møter oss i Jesus Kristus, er det helt omvendt. Da er den nåde og sannhet.

Utenfor Kristus er Guds herlighet som lynet: Den dreper og ødelegger alt som kommer den nær. Moses sa til Gud: «La meg da få se din herlighet!» Men Herren sa: «Du kan ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve» (2 Mos 33,18.20).

Men lynets ødeleggende kraft kan omskapes til lys, varme og drivkraft, til usigelig nytte for hele menneskeslekten. Slik er det også med Guds herlighet. I Kristus er den nåde og sannhet.

Men husk at nåden og sannheten aldri kan skilles om en skal vinne og eie gudslivet!

«Hver den som er av sannheten, hører min røst,» sier Jesus (Joh 18,37). Gjennom Jesus blir Guds røst til oss en nådens røst. I ham er vi frelst av nåde, så vi kan leve i sannheten av nåde.

Da lagdes i min munn den nye sang,
som nå meg følger under all min gang,
om Lammet som er slaktet, og til Gud
har kjøpt meg med sitt blod fra døden ut.

22. oktober

«Ta dere i vare for fariseernes surdeig, som er hykleri» (Luk 12,1).

Det må være noe særlig farlig for en kristen i det fariseiske livssynet når Jesus først og fremst sier til disiplene sine: Ta dere i vare for fariseernes surdeig!

Vi har sikkert også stor grunn til å lytte til dette advarselsordet, ikke minst fordi vi frykter denne faren så lite. Vi tror helst at det er død vanekristendom som er syret av denne deigen, og glemmer at den lett kan komme inn også hos en levende kristen.

Hva er det da som er så farlig for oss i fariseismen? En fariseer gir seg ut for det han ikke er. Det han roser seg av med munnen, eier han ikke i hjertet. Dette er

det sterkeste grunndraget hos en fariseer, og sikkert også det vi blir mest fristet til å ligne ham i.

Å være helt sann i sin kristendom, å eie i hjertet det en vitner om med munnen, er tyngre enn en tror før en har prøvd det. Vi blir fristet på så mange måter til å vise oss bedre enn vi er. Med sterke ord og lange bønner prøver vi mange ganger å skjule tomheten i det indre livet.

Det gjelder nok som en alminnelig regel at når det indre livet svekkes, prøver vi å bøte på det ved å pusse opp det ytre. Mange, mange store kristelige ord ville vært usagt om vi var helt sanne.

Ja, Jesus har nok rett: Ta dere i vare for fariseernes surdeig! Å leve seg inn i en indre usannhet gjennom falsk åndelighet og kristelig snakk, det er den sikreste veien ut i «mørket utenfor». La oss derfor ta oss i vare!

Fra lathet og hovmod meg, Herre, befri,
fra usaltet tale, fra tomt hykleri,
fra urenhets stier, fra mismot og frykt!
Akk, Herre, gå med meg, da vandrer jeg trygt!

23. oktober

> «Og Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: Stå opp og frykt ikke! Men da de så opp, så de ingen uten Jesus alene» (Matt 17,7–8).

Det er lett å forstå at disiplene ble redde da sjøene slo over båten, og da Jesus ble tatt til fange i Getsemane. Men at de skulle bli redde på Tabor, der det var så usigelig godt å være, høres urimelig ut.

Likevel ligger det i alt dette en dyp kristen sannhet. Er en kristen lenge i mørke og tung strid, blir han redd. Da spør han seg selv: Kan jeg være en kristen, jeg som ikke opplever mer seier og glede i Gud?

Men blir han så glad igjen, og denne gleden varer en tid og kjennes så sterk at både kamp og fristelse og tvil synes langt borte, da blir han også redd.

Kan det være rett med meg nå, når jeg verken har kamp eller fristelse? Er det ikke Guds folk Satan frister, og er det ikke Satan en kristen skal stride imot? Slik blir han redd midt i gleden.

Hvordan kan dette ha seg? Det har seg slik at en kristen ikke kan ha hel og full fred i noe annet enn Jesus alene.

Det er ikke frelse verken i kamp eller i glede; bygger vi på noe slikt, går det oss ille.

I underfull guddommelig visdom er kristenlivet laget slik at ingenting utenfor Jesus, hvor godt det enn er, kan gjøre en kristen trygg.

Det var ikke bare i Getsemane disiplene sovnet; de sovnet også på Tabor.

Det er Jesus, bare Jesus, som kan frelse oss. Hos ham er vi alltid trygge.

Ja, du svikter ikke, jeg i dine blikke
leser nådens bud.
Nåde for hver synder som i troen skynder
seg hen til sin Gud.
Hen til ham! Se, det Guds Lam!

Lær i tvilens øyeblikke:
Jesus svikter ikke!

24. oktober

> «Og dere har glemt den formaningen som taler til dere som til barn: Min sønn! forakt ikke Herrens tukt, og mist ikke motet når du blir refset av ham» (Hebr 12,5).

Mange kristne spør ofte seg selv og Gud: Hvordan skal jeg få mer sann gudsfrykt og lyst til de himmelske ting? Hvor smått det enn står til, vil vi da gjerne være annerledes enn vi er.

Så går vi til Bibelen for å få lys, og vi ber for å få kraft, men ingenting synes å hjelpe. Synden henger så fast ved oss, og hjertet kan ikke bli løst fra denne verden. Og så står vi der.

Men mens vi sukker og strever slik, holder Herren på å sende hjelp. Vi kjenner at svaret ligger i de mørke skyene som trekker opp over livshimmelen vår. Vi skal bli løst og løftet gjennom tukten.

Den frigjørende kraften er lagt inn i ris, i slag, i natt, i storm og tårer. Rosen skal åpne seg midt i tornekrattet, luften skal renses av storm, og sølvet blir skilt fra slagget i ilden.

Du som nettopp nå er under Herrens tuktende hånd og kjenner hvor det svir etter riset, du spør nok hvorfor du skal ha det så vondt.

Men du skulle prøve å legge din såre sjel inn til hjertet hos ham som sier: Den jeg elsker, den tukter jeg.

Prøv å tro at dette er sant, selv om du ikke forstår det! Da skal du finne Herrens nåde i alle slag, og da skal den dagen komme da du roser deg av trengselen og kysser hånden som slo.

Jeg venter tålmodig, tilfreds med min lodd,
til alle «hvorfor» har fått svar.
Jeg arv uten like i himlen har fått,
det herlige håp jeg nå har.

25. oktober

> «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1 Joh 1,9).

Det er synd å synde, men det finnes noe som er enda verre, og det er å vende seg bort fra Gud og skjule synden for ham.

Vår dypeste skade ligger ikke i at det onde bor i oss, heller ikke i at synden har fått makt over oss. Den dypeste skaden ligger i at vi ikke vil innrømme synden for Gud.

På alle måter prøver vi å vri oss bort fra selve synden eller finne en årsak her eller der, bare ikke hos oss selv. Her ligger vår dypeste skade.

Hovmodet førte mennesket bort fra Gud, og det er også det som står mest i veien når vi skal finne hjem igjen til Gud.

Vi kan nok innrømme at vi er syndere, og at vi også synder. Men ofte er vi store mestere i å gå utenom selve synden, også når vi trer fram for Gud.

Av alt som bøyer oss, er det knapt noe som faller oss så tungt å gå med på som dette: å innrømme selve synden. Kan vi overgi også denne festningen i livet vårt til Gud, er seieren vunnet av ham som gir den ydmyke nåde.

Da stiger gleden og freden fram i sjelen igjen, fordi han som tilgir den synden vi har bekjent, også renser fra all urettferdighet.

Ingenting burde være for kjært å ofre for å eie denne livets store lykke.

Jeg kysser på din hånd, om nåde beder,
at du ved sannhets ånd rett vei meg leder,
mitt hjertes mulm og mørke mer oppklarer
og sender lyset inn, som alle mine trinn
fra fall bevarer.

26. oktober

«Hold dere borte fra all slags ondt» (1 Tess 5,22).

Når vi har gitt livet vårt til Kristus, har vi gått over grensen til det riket der all synd må være vår fiende. Fra den skjulteste tanke i hjertet til det livet som ligger åpent i dagen, må vi holde oss borte fra alt som er ondt.

Ikke i ett eneste tilfelle har vi rett til å la synden råde. Om dette alltid stod klart for oss, ville mye vært annerledes i vårt daglige liv.

Vi kristne må også ta oss i vare når det gjelder det som kalles «middelting»: handlinger som noen holder for synd og andre ikke. Mye av dette kan du kanskje selv være med på uten å ta skade; du mener ikke at det er noe galt.

Men ved at du er med, kan du lede en annen kristen til fall.

Her var Paulus så varsom at om han visste at noen tok skade av at han spiste kjøtt, ville han «aldri i evighet» smake kjøtt (1 Kor 8,13).

Blant oss kristne er det nå mange som aldri smaker alkohol, ikke fordi de selv er fristet til drukkenskap, men fordi de ikke vil være årsak til at andre faller. Det er et sunt kristent syn. Det er å følge bibelordet om å være et godt forbilde for andre.

En kristen må også våke over at han ikke blir forført av det som i seg selv er godt. Når hjem, forretning, penger, gård og grunn blir kjærere enn Gud, da er det fare på ferde. Det er sikkert flere som har kommet bort fra Gud gjennom kjærlighet til verden, enn ved en syndig handling.

Våk, o sjel, og bed,
deg til kamp bered!
Fristeren kan legge snaren
hvor du minst formoder faren,
sådan er hans sed –
våk, o sjel, og bed!

27. oktober

«Og når Aron går inn i helligdommen, skal han bære navnene på Israels barn i domsbrystduken på sitt hjerte, slik skal han alltid minne om dem for Herrens åsyn» (2 Mos 28,29).

I en duk som ypperstepresten i Israel bar på brystet, var det sydd inn tolv kostbare steiner. På disse steinene hadde de gravert inn navnene på Israels tolv stammer. Denne duken måtte ypperstepresten bære på brystet når han trådte fram for Guds åsyn, så Herren alltid skulle komme sitt folk i hu.

Som Guds folk i den gamle pakt lå inntil hjertet på ypperstepresten i disse steinene, slik ligger Guds folk i den nye pakt nå i Jesu Kristi hjerte.

Han har ikke gått inn i en helligdom som er gjort med hender, men inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld (Hebr 9,24).

Derfra ser Gud sitt folk som om det aldri hadde syndet, og derfra kommer han det alltid i hu. Derfra ser han også hele sitt folk som ett folk.

Gud ser ikke folket sitt ut fra skiltet på en kirkedør, men fra Jesu Kristi hjerte. Vi er alle ett i Kristus.

Måtte øynene våre åpnes mer for herligheten i Jesu Kristi åsyn! Da skulle vi i større grad oppleve at evangeliet er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

«Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden» (Kol 3,1–2).

I Åndens samfunn vandre
vi vil den store pilgrimsgang
og synge med hverandre
det frelste Sions seierssang.
Igjennom natt og trengsel,
igjennom nød og død,
med stille håp og lengsel,
med dyp forventnings glød –
fra kors, fra grav vi stiger
med salig lov og pris
til den oppstandnes riker,
til frelsens paradis!

28. oktober

> «Legg derfor av løgnen og tal sannhet, hver med sin neste! For vi er jo hverandres lemmer» (Ef 4,25).

En skulle tro at det måtte være en selvfølge for en kristen å tale sannhet, men slik er det ikke. Også en kristen blir fristet til all slags synd, og fristelsen til å tale usant er sikkert en av de syndene som lurer mest på mange kristne.

Prøver vi å legge ordene våre på sannhetens vekt, skal vi nok finne hvor lett usannhet og løgn griper oss.

Men det verste er at vi synes å ha så vanskelig for å se usannheten som synd.

Vi lover, men holder ikke. Vi går god for andre, men betaler ikke. Vi låner og lover å betale tilbake da og da, men ingenting blir gjort. Forkynnere lar seg kunngjøre som talere både her og der, enda de vet at de ikke kan komme. Slik ser det ut blant oss kristne.

Hører vi et eller annet sagt, blir det så ofte svart: «Å, du må ikke bry deg om hva han eller hun sier, for de er så løse i munnen.»

Det er sikkert på tide at vi våkner og ser denne synden både hos oss selv og hos andre. Først da kan vi ha håp om å vinne.

«Salig er den som våker og tar vare på klærne sine, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam» (Åp 16,15).

Et løgnens ord i Adam fór,
det lagde verden øde;
det har voldt det sjelemord
hvorved alle døde.
De sjelesår som Satan slår,
går inn på skjulte ganger;
de som ei på vakten står,
blir nok snart hans fanger.

29. oktober

> «Og her kommer også Ånden oss til hjelp i vår skrøpelighet. For vi vet ikke hva vi skal be om slik vi burde. Men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord» (Rom 8,26).

Vår tanke, vår kristne kunnskap, det vi har grepet av sannheten, rekker i grunnen ikke så langt. Vår bevissthet kan bare gripe en ørliten del av det som er lagt inn i sjel og ånd.

Vi merker også ofte at det er slik, ikke bare når vi ser ut over skaperverket og opp mot den verden som bare troen får tak i, men også når vi ser inn i vårt eget bryst og prøver å lodde bunnen der. Da aner vi at vi står foran noe som tanken ikke kan nå.

Dette får en kristen kjenne best når han trer fram for Gud i bønn. Da forstår vi godt at vi ikke makter å se inn i vår store nød eller bære fram det som ligger dypest i sjelen. Og så kommer vi ikke videre!

Men han som kjenner oss ut og inn, har ordnet det så vist at det vi ikke kan, det gjør han. Guds Ånd forstår sukkene i sjelen, og så bærer han dem fram for Gud. Det vi trenger å be om, men som tanken og tungen ikke makter å komme med, det bærer Ånden fram.

En kristen ville vinne mye om han grep denne trøsten. Da ville vi også i større grad få glede oss i den troen at han som ser inn i hjertene, der all sann bønn blir til, hører den bedende Ånd og legger øret til våre sukk.

Jeg har så lun en hytte i bønnen med min Gud,
vi synd og nåde bytter, og jeg er Jesu brud;
der legger han sitt øre så nær mitt hjerte matt,
jeg merker han kan høre om ei et ord blir sagt.

30. oktober

> «Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør» (Rom 8,33).

Tidligere i dette kapitlet har Paulus sagt at det ikke er noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, og at det loven ikke kunne, det gjorde Gud da han sendte sin Sønn. Han har også sagt at når Gud er med oss, hvem kan da være imot oss, og at alle ting tjener til det gode for dem som elsker Gud.

Etter at han har vist oss dette store frelsesunderet, er det som om han i tanken gjør seg fri fra seg selv og stiller seg midt i tilværelsen – og så roper han ut: Hvem vil anklage Guds utvalgte?

En får inntrykk av at han sender spørsmålet ut til alt og alle uten grense. Han spør himmelen, han spør helvete, han spør jorden, men ingen trer fram og sier: Jeg kan!

Når han så med få ord skal si oss grunnen til at ingen trer fram, sier han: Gud er den som rettferdiggjør. Gud! Han som ikke skal avlegge regnskap for noen, og som har nøklene til døden og helvete, han gjør oss rettferdige!

Den som har fått øye for det som ligger i disse ordene, har sett det største et menneske kan se her på jorden.

Du som har grepet Kristus i tro: Gå frimodig til din grav! På dommens dag møter du ingen annen dommer enn din Frelser.

Jeg skal opp i dommen stå,
inn med fryd i himlen stige,
herske uti Jesu rike
med en deilig krone på;
hvite klær og palmegrene,
engledrikk av livets flod,
dette nyter jeg alene
for min Jesu navn og blod.

31. oktober

> «La Kristi fred råde i hjertene deres! Til den ble dere jo kalt i det *ene* legeme. Og vær takknemlige!» (Kol 3,15).

Hovmod og mistro gjør oss egenkjærlige, kravstore og klagende, men den som er ydmyk og tillitsfull, har funnet veien til takk.

Den som klager, mister motet, arbeidskraften og gleden. Han gjør livet tungt for seg selv og for dem han lever sammen med, og han vanærer Gud.

Å være misfornøyd med alt og alle unntatt seg selv er lett lært. Men å være velvillig og takknemlig mot sine medmennesker og takke Gud og Faderen for alle ting i Jesu navn, det er veien inn i Guds kraft og til et lykkelig liv.

Å takke fremmede som en møter underveis, er ingen kunst, men å være takknemlig mot dem vi lever sammen med til daglig, er vanskeligere. Det er en høy kunst å kunne takke sine egne.

Men nettopp der det koster mest, ligger også den største lykken og venter på den som vinner i striden.

Vi ville ha vært spart for mye vondt i livet om vi hadde lært å takke i stedet for å klage og kreve.

Den mannen som stadig møter klager når han kommer trett og sliten hjem, havner så ofte ved kortstokken og flasken. Og den husmoren som holder på å gi opp, ville gå sterk og glad til en ny, slitsom arbeidsdag om knurr og klager fra mann og barn ble byttet ut med takk.

En av de tyngste selvbebreidelsene som legger seg over oss når våre kjære har gått bort fra oss, er at vi var for lite takknemlige mot dem mens de levde og strevde for oss.

La oss prøve å rette på det i dag!

Hjelp oss på de trange stier,
støtt oss i de bratte lier,
sval oss under dagens brann!
Vokt oss på de glatte stene,
trøst oss, skal vi vandre ene,
du som alltid vil og kan!

November

1. november

«Jesus var trett etter vandringen, og satt nå der ved brønnen» (Joh 4,6).

Det er en stor lykke å vite og tro at han som i dag sitter ved Guds høyre hånd og har all makt i himmel og på jord, har gått her på jorden som en av oss.

Han satte pris på vennskap, og han kjente seg såret og skuffet når venner gikk fra ham og lot ham stride alene. Han la seg i båten og sov mens stormen raste og bølgene brøt. Og han satte seg ved brønnen i Sykar, trett og sulten etter en slitsom vandring.

Vi mennesker vet godt hva det vil si å bli trette og sultne. La oss bare tenke på mor! Mens andre sover, må hun så ofte våke, og når de andre er uthvilt, må hun gå til arbeidet sammen med dem.

Ellers er det mer enn nok som gjør oss alle slitne. Båt og plog, fabrikk og motor, butikk og kontor sliter på sinn og nerver. Hver dag kjemper vi på hav og land for å skaffe mat til oss og våre. Slik er livet for de fleste helt til vi legger oss for å sove den siste søvnen.

Men over alt dette slitet og strevet rekker han ut sine velsignende hender, han som selv har kjent livet her nede både på land og sjø. Han som råder over tallløse hærskarer av engler, sender dem for å verne oss i striden og hjelpe oss i arbeidet.

La oss da også i dag gå frimodig til strevet, for Jesus går med! Det er i denne arbeidets kirke han vil tjene oss. Vi skal holde gudstjeneste i arbeidsklær.

Med Jesus vil jeg fare på livets vei i lag,
Gud, la den følgen vare til min siste dag!
Det er min høyeste ære, det er min største ros
hans følgesvenn å være og vandre i hans lys.

2. november

«Vi makter ikke å dra opp mot dette folket, for det er sterkere enn vi» (4 Mos 13,31). – «Herren er med oss. Vær ikke redd for dem!» (4 Mos 14,9).

Motløshet og tvil er ikke bare en ulykke for den som blir grepet av disse mørke maktene. De er også en åndelig sykdom som smitter. Særlig sprer smitten seg fort når den kommer fra folk som mengden ser opp til.

Da speiderne fortalte folket hvor håpløst det så ut med å komme inn i Kanaan fordi folkene der var så mye større og sterkere enn israelittene, falt de sammen

i svart motløshet. Josva og Kaleb prøvde å sette mot i dem, men de lot seg ikke rikke, og Israel kom ikke over grensen.

Dette ordet burde vekke alle kristne, og særlig dem som leder, så de tar seg i vare for å prente vantro og motløshet inn i Guds folk. Hvor ofte hører vi ikke at det skjer!

Alt blir mer og mer håpløst, sier de. Synden og Satan herjer og legger alt øde, sann kristendom dør ut, og vi går mot undergangen. Og så husker vi ikke at det eneste slik tale gjør, er å så motløshet, maktesløshet og tvil blant Guds folk. Men har vi ikke nok av det fra før?

Skulle vi ikke heller ligne Josva og Kaleb, som så lyst på veien framover for Guds folk, og si i dag som da: «Herren er med oss. Vær ikke redd!» Vi kan være visse på at Gud vil være med oss.

Gjør du og jeg det, skal vi sammen med Josva og Kaleb komme inn i vårt rette fedreland. Og vi skal også få hjelpe andre dit.

«Fjellene vike og høydene falle,
evig min nåde og troskap er nær.
Aldri min fredspakt med deg skal forfalle»,
slik sier Herren, din Frelser så kjær.

3. november

«For vi er Guds medarbeidere» (1 Kor 3,9).

Da Gud hadde skapt alt, gikk han inn til hvile. Men den hvilen tok vel slutt da porten til paradiset ble stengt. Fra da av grydde en ny arbeidsdag for Gud, og den er ennå ikke slutt.

Et våkent kristent øye kan se hvordan alt det Gud er, og alt det han råder over, er i arbeid for oss. En søndag morgen på en øy så Johannes det som skulle skje heretter. Han så den siste delen av Guds nye arbeidsdag, helt til ende. Han så også inn i den store, nye hvilens høytid.

Men det vi her vil minnes, er at Gud har kalt oss til sine medarbeidere. Har vi tenkt over hvor mye ære, tillit og nåde som ligger i dette for oss? Du og jeg skal få arbeide sammen med Gud! Og han ber oss selv om det.

Slik en far gleder seg over å få hjelp av barna sine i arbeidet, slik gleder Gud seg over å få sitt folk med i det han har å gjøre.

Det er vemodig at vanen skal ha slik makt at vi glemmer livets adel og ære. Skulle ikke dette få oss til å takke med herliggjort glede og springe ham i møte til en lykkelig arbeidsdag?

Paulus glemte det ikke, og derfor kunne han juble: «Men for meg selv akter jeg ikke livet mitt et ord verd, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjenesten som jeg fikk av Herren Jesus: å vitne om Guds nådes evangelium» (Apg 20,24).

Denne tjenesten har også vi fått.

Vise vei til himmelhavn,
til Gud Faders åpne favn,
til det gledens vell, det rike,
som på jord har ingen like,

slik å virke i det stille,
det var *det* jeg gjerne ville.

4. november

> «Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for» (Hebr 4,13).

For mennesker som trives i verdslighet og synd, er det vondt å tenke på at Gud ser dem. Skal de berge humøret og motet, må de gjøre alt de kan for å holde tanken på Gud borte. Verdslige mennesker kan bare kjenne seg frie og glade på avstand fra Herren.

Slik er det ikke med en kristen. Han gleder seg over at Gud ser alt: all synd, alle sår, all lengsel og grunnen til alle tårer. Derfor kan han gå trygt til ham som ser alt, makter alt og har kjærlighet og nåde nok til å tilgi synden, lege sårene og fri oss fra alle farer.

Med full tillit og i barnlig tro kan en kristen åpne hjertet sitt for den evige, allmektige Gud. Og så får han erfare at Gud har et hjerte fullt av kjærlighet til oss. Det er rikdom i livet, lys i døden og herlighet gjennom alle evigheter.

Du unge som må bort fra far og mor, ut i en kald og farlig verden: Åpne hjertet ditt for Gud og gi ham hånden din, så går du trygg gjennom alle farer!

Slik han ser alt, skal du åpne hvert eneste rom i hjertet ditt for ham. La ham få din synd, så får du hans nåde! La så komme hva komme vil: «Er Gud for oss, hvem er da imot oss?» (Rom 8,31).

Det øyet som ser alt, er et frelserøye og et farsøye for alle som gir Herren sitt hjerte.

Guds øye ser dog all vår dåd,
vår tanke, påfunn, skjulte råd;
de onde går ham ei forbi
på ondskaps hemmelige sti;
han også på de fromme ser,
og hjelp og nåde han dem ter.

5. november

> «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn» (Åp 3,8).

Når Gud åpner en dør for oss, kan ingen lukke den. Men lukker han, er alt forbi. Hvor mye man enn banker og roper: «Herre, lukk opp for oss!», blir døren aldri åpnet. Det har Gud selv sagt (Luk 13,25).

Du som ennå står utenfor Guds rike: Om du tenkte over dette, ville du ikke da kjøpe den laglige tid? Ennå står døren vidåpen. Ennå lever vi i nådetiden. «Det er ennå rom» (Luk 14,22).

Når du likevel står utenfor den døren Gud har åpnet, kommer det av at hjertedøren din er stengt. Det er denne stengte døren Gud banker på. Åpner du, går han inn. Men gjør du det ikke, vil du en dag finne Guds dør stengt. Den som ikke søker Herren mens han er å finne, finner ham aldri.

Men dette ordet om den åpne døren er først og fremst sagt til kristne som midt i sin kraftløshet og fattigdom holder fast på Guds ord. Det er det ordet som i Jesu navn byr fram kraft til dem som ingen kraft har, og som lover å fylle den fattige med gode gaver.

Du som kjenner din elendighet, og som synes det ser så utrolig smått ut med alt hos deg: Husk døren som Gud har åpnet! Han stenger aldri døren for den fattige. Den som ikke vet om noe annet til frelse enn Jesus Kristus og hans kors, finner Guds dør åpen både i liv og død.

En port for alle åpnet er
som seg fra synden vender,
som har sin Gud og frelser kjær
og troens bønn oppsender.

6. november

> «Han er den som har frelst oss og kalt oss med et hellig kall. Han gjorde det ikke etter våre gjerninger, men etter sin egen rådslutning og nåde, den som han ga oss i Kristus Jesus fra evighet av» (2 Tim 1,9).

Gud lot ikke kallet til frelse gå ut til en fortapt slekt uten at frelsen var i orden.

At man blir vakt til å se at man trenger frelse, og til å vende om og tro, har ingenting med selve frelsen å gjøre. Tro uten en ferdig frelse er som en tom skje og en lommebok uten penger.

Frelserviljen og frelsesverket sprang ut fra Guds hjerte før verden ble til, og ble lagt inn i det første løftet til de første menneskene. Alt er etter Guds rådslutning og den nåde som er i Kristus fra evighet av.

Gud frelste oss og kalte oss. Ingenting av det vi er eller ikke er, har noe med selve frelsen å gjøre. Vi fikk den fra evighet av, i Kristus. Det er denne store, ferdige gaven Gud ber oss komme og ta imot, uten penger og uten betaling.

Ingen dyd kan frelse oss, og heller ingen synd kan fordømme oss. Men å vrake det Gud ga oss i Kristus, det er dommen. Det de fleste tror ikke betyr noe – å gå bort fra Kristus – er veien til ilden som aldri slukner, og til «mørket utenfor» (Matt 8,12).

«For av nåde er dere frelst, ved tro … ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg» (Ef 2,8–9). Kom alle og ta imot Jesus, så er dere frelst!

Den frelsen er nok for oss alle. Ingenting annet er nok, hvor godt det enn er. Bare frelsen i Kristus er nok.

Uskyldig Lam, for meg, for meg
deg ville ofre så.
Din kjærlighet har bundet deg
så jeg er utløst nå.
Du led, du slet vårt fangebånd
med naglet fot og hånd.
Med seier steg du fra din grav,
din død meg livet gav.

7. november

«Og da han sådde, falt noe ved veien. Det ble tråkket ned, og himmelens fugler åt det opp» (Luk 8,5).

Han som kjenner oss mennesker til livets dypeste grunn, sier at vi er enten som en veikant der folk tråkker og fuglene spiser opp hvert frø, eller som et berg med litt jord på der alt som vokser, visner. Eller vi er som en åker overgrodd med torner, eller som god jord der sæden spirer, vokser og bærer frukt. Slik ser det ut blant oss som hører Guds ord, sier Jesus.

Mange hører ordet uten å høre. Slik vannet triller av sjøfuglen når den har dukket og igjen glir på havflaten, slik er hjertet hos disse når de har hørt Guds ord. Sjelen er som den slipte steinen ved stranden og som veien som menneskeføtter har tråkket hard.

Du kan gå fra kirken til dansesalen, fra bedehuset til drikkelaget, fra salmesang til skjøgevise og fra alteret til spottersetet. Alt er nesten like godt for deg. Guds vekkende tale kan nok nå øret ditt, men ikke hjertet.

Nådens vann renner over deg som den dype elven over steinen, hard og glatt – og du skjelver aldri for den hellige Gud. Er du ikke bedre enn andre, så er du i alle fall ikke verre, mener du. Og den Gud som ikke er fornøyd med deg som du er, bryr du deg ikke om.

Slik har du tenkt å leve og dø og møte Gud. Og skulle et alvorsord en gang falle tett inntil hjertet ditt, sørger fuglene fra mørkets rike for at det blir plukket bort.

Du ulykkelige menneske! Om Guds hellige plog fikk skjære en fure i hjertet ditt, kunne også du bli frelst!

Visstnok ingen sjel fordømmes
når man på sin Jesus tror,
nådens kilde aldri tømmes,
nåden er og blir så stor.
Men det er en avsagt dom:
Siden Jesus til oss kom,
skal man seg fra synden vende
eller også evig brenne.

8. november

«De på steingrunn er de som tar imot ordet med glede når de hører det. Men de har ingen rot. De tror til en tid, men i prøvelsens stund faller de fra» (Luk 8,13).

Ordet om menneskehjertet som ligner et berg med litt jord oppå, er lett for oss å forstå. Det er de som så raskt blir grepet både av ondt og godt. Når Guds ord blir båret fram med kraft og varme, er disse de første som lar seg overtale til å vende om.

Med stort mot priser de seg lykkelige fordi de nå er frelst. Men når våren, varmen og lyset blir byttet ut med kulde og trengsel, når veien blir trang og bakken bratt, når det blir for dyrt å bygge og krigen bryter ut, da blir alt bare tap og konkurs. Like fort som livet brøt fram, like fort visner det.

Da Jesus en gang møtte en slik som lett ble grepet, og som ropte: «Jeg vil følge deg hvor du enn går!», svarte han: «Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til» (Matt 8,20).

Om mange av dem som forkynner ordet, hadde hatt litt mer av den samme kunnskapen om sjelen og med varsom hånd holdt slike mennesker tilbake, ville mye vært vunnet for Guds rike.

Men det er så fristende og lett å vinne et navn som vekkelsestaler på slike grunne sjeler. Og får man det til, prøver man også å skrape bort noe av den jorden det er altfor lite av fra før, så sæden skal skyte opp enda fortere.

Men du som er en eldre og moden kristen: Hjelp disse menneskene med kjærlighet, ro og utholdende mot! Da kan berget smuldre til jord og livsfrøet litt etter litt slå dypere rot, så livet blir reddet. Det har skjedd før, og det kan skje også nå.

O Herre Gud, din lære,
din sæd, ditt rene ord,
som sås til din ære
i folkehjertets jord,
hvor kraftig den enn finnes
når du lar den utstrø,
den titt i veksten bindes
og må i spiren dø.

9. november

> «Det som falt blant torner, er de som hører, og mens de vandrer fram, kveles de av bekymringer og rikdom og livets lyst, så de ikke bærer fullmoden frukt» (Luk 8,14).

Det mest vemodige i ordet om såmannen er det som blir sagt om sæden som falt blant torner. Her var det nok jord, og god jord, og sæden hadde mulighet til å slå rot. Slik sett er alt i orden. Men så kommer ugresset og kveler alt.

Hva slags folk er dette? Det er ingenting i veien med vekkelsen, omvendelsen og troen deres. De har ikke latt seg rive med i en tankeløs følelsesrus. Det er folk med sunn fornuft, rolig mot, god forstand og praktisk sans.

Guds rike fikk i deg en god arbeider, med mot, med tiltakslyst og med evne til å utrette noe. Men nettopp for deg, med dine naturlige anlegg og din praktiske sans også for det allmennmenneskelige, kom faren med ugresset.

Det var så morsomt å være med og tjene penger, å komme seg fram og opp, og det var jo gode ting alt sammen. Ingen kan si at du gjør noe galt.

Men bekymringen for de mange ting og den forførende makten som ligger i rikdom, makt og ære, fikk større plass i hjertet enn samfunnet med Gud. Og så ble gudslivet kvalt av ugress.

Hvor mye friskt og vakkert gudsliv har ikke mistet sin kraft og bleknet bort i rikdom og verdslige lyster! Mens livsstråret vugget i vinden, stakk tornene, og sjelen fikk blødende sår.

Du tornefulle jord, hvor mye vakkert gudsliv har du ikke stukket i hjel!

På veien meget spilles
som og på klippegrunn;
blant tornekratt forvilles
titt sæden skjønn og sunn.
Den minste del kun faller
i god og renset jord;
der når det vekst og alder
med frukt, Guds gode ord.

10. november

«Men det i den gode jord, det er de som hører ordet og tar vare på det i et vakkert og godt hjerte, og bærer frukt i utholdenhet» (Luk 8,15).

For et lykkelig liv som vokser fra en lys vår til en vakker høst med moden frukt! Hvor godt skulle det ikke være å få stå blant disse når høsten kommer! Men hvem er de som har et så vakkert og godt hjerte? Hvordan lever de, og hvordan er de?

Det må være mennesker som har det som sitt ene, store mål i livet å eie et godt samfunn med Gud. Det må være de som med ærlig vilje legger hele livet sitt i lyset fra Guds ord og Ånd og vilje, og som ikke spør etter tap eller vinning, fattigdom eller rikdom, ære eller vanære.

Det må være de som kan miste alt i livet – navn, ære, stilling, framtid, jordisk velvære, penger og venner – men ikke sin gode samvittighet, sin Gud, sin Frelser, sin fred og sitt håp.

Alt det som vilje, evner, naturlige anlegg og åpne dører byr på, må først veies på Guds vektskål og vise sin verdi i lyset fra Gud og det evige liv. Det man ikke kan være, gjøre og eie med Guds fulle samtykke, blir lagt til side. Det må være god jord.

Men det må være mer. Det må også være å kunne ta imot de tyngste slag med tro og takk og tillitsfull ro. Det må være å kysse riset og rose seg av trengslene (Rom 5,3).

I den jorden gror utholdenhet, et prøvet sinn og håp. Der åpner den vakre blomsten seg, og den bærer enda vakrere frukt: «kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, ydmykhet, avholdenhet» (Gal 5,22–23).

Det må være god jord. Det er frukt.

Det hjelpe Gud vi får hans ord
i våre hjerters arme jord
med Åndens varme, nådens regn
til frukt i Guds, vår Herres hegn!

11. november

«Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Husk derfor hva du er falt fra. Omvend deg, og gjør de første gjerninger!» (Åp 2,4–5).

Å komme bort fra det indre samlivet med Gud og samtidig være en ivrig arbeider for Gud – det synes å være en avvei som er like farlig som den er lett å komme inn på for Guds folk.

I det ytre kan alt være i orden. Vi kan ha et våkent øye for det onde blant de kristne, vi kan elske sannheten, være tålmodige, lære rett og arbeide med stor iver i Guds rike. Og likevel kan vi midt i alt dette ha mistet kjernen og gnisten, ja, selve livet.

Hele vårt indre nederlag kan vi skjule for oss selv med stor omsorg for alt som er rett og sant og godt, ja, også ved å arbeide for Jesu navns skyld uten å bli trette. Vi kan dekke over vår indre skade med ytre gjerninger. Livet i Kristi kjærlighet kan drukne i det forstandige og kristelig korrekte.

Der ligger faren, og faren er stor.

Men hva er så den første kjærlighet?

Det som fra først av kjennetegner alt sant gudsliv, er en var samvittighet, en ærlig ånd og et helt åpent forhold til Gud. Den minste ting vi fryktet kunne være urett i hjerte eller gjerning, var nok til å drive oss inn for Guds åsyn, så vi kunne få si ham alt. Ingenting kunne vi skjule for Gud.

Slik lever den som ikke har mistet den første kjærlighet. Og dette samlivet med Gud er det vi så lett mister.

Jeg har så lun en hytte
i himlen hos min Gud,
dit lengter jeg å flytte
og være Jesu brud.
Gud, la ei synden slukke
det brudebluss jeg bær,
din dør du snart opplukke,
fordi du har meg kjær!

12. november

> «Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus» (Fil 4,7).

Mennesket kan styre de største skip på havet og i luften. Det kan temme de sterkeste villdyr og legge naturkreftene i bånd. Men det kan ikke temme sitt eget hjerte eller styre tankene sine, ikke engang den minste tanke.

Jo mer vilje og åndskraft vi setter inn på å seire over oss selv, desto sikrere og raskere kommer nederlaget. Det er som med en stor elv: Den øker i styrke etter hvert som motstanden vokser, og bryter til slutt ned alle stengsler.

Slik leker vårt onde hjerte og våre tøylesløse tanker med oss når vi prøver å gjøre motstand. Mang et ærlig menneske sliter seg ut i en håpløs kamp og undrer seg over at Gud ikke kommer med hjelp.

Men det finnes et sted der hjerte og tanke kan bli bevart fra det onde, og stedet er Guds fred. Guds fred – det må vel være den fred som er i Gud. Får vi hjertet og tankene inn i hans fred, da er vi berget. Spørsmålet blir da hvor veien går, så vi kan finne inn dit.

Jeg tror hemmeligheten ligger i det som står like foran dette ordet: at vi skal glede oss i Herren alltid (Fil 4,4). Saken er at det vi har vår glede i, fanger oss. Er da gleden vår i Herren, så er også tanken og hjertet i ham.

Der blir de ikke egget opp, og der er det ingen kraft til motstand. Der drukner hjerte og tanke i fred – i Guds fred i Kristus Jesus.

Lykkelig er det mennesket som har sin glede i Herren.

Det herligste jeg vet
å eie, er Guds fred,
når den min sjel inntager,
den meg fra verden drager,
med fryd og himmeltanker
jeg da på jorden vanker.

13. november

«Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler» (Matt 6,19).

Å samle skatter på jorden kan ikke være det samme som å ha noe til overs.

Å være fattig er ikke det samme som å være rik i Gud og ha sin skatt i himmelen. Like lite er det å eie noe det samme som å være skilt fra rikdommen i Gud.

Det ville sikkert være til større ære for Gud om hver bonde eide gården sin, hver fisker båten sin og hver bymann hadde en bankbok, enn at de har pådratt seg større gjeld enn de kan svare for.

Jesus hadde penger til overs. Og da folket hadde spist seg mette i ødemarken, ba han disiplene samle opp stykkene som ble til overs, så ingenting skulle gå til spille (Joh 6,12).

En av de største ulykkene i vår tid er at folk vil bruke opp alt de kan få tak i, med en gang. Og når de så ikke har mer, skal samfunnet forsørge dem. Ingen vil vel våge å si at det er kristelig.

Men hva mener så Jesus med at vi ikke skal samle skatter på jorden? Skal vi forstå Jesus rett her, må vi legge vekt på ordene «samle» og «skatter». En skatt er noe vi har særlig kjært. Det er noe som har grepet oss og eier oss.

Skatt og hjerte kan ikke skilles (Matt 6,21), men jordisk eiendom og hjerte kan være hver for seg. Mange som eier mye her i verden, har skatten sin i himmelen, og mange fattige stakkarer er de verste treller av jordisk gods.

Hovedsaken for oss er ikke å eie mye eller lite av jordiske ting, men å være rik i Gud og ha hjertet løst fra alt her i verden. Det er dette Jesus minner oss om. Og den påminnelsen trenger vi så sårt.

Så prøv deg da i grunnen
om du ei verden har
i hjertet, Gud i munnen,
og dermed saken klar!
Som hykleren det gjør:
Sin lit til mammon sette,
sin bønn til Gud å rette,
umulig være bør.

14. november

«La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg!» (Joh 14,1).

Det var i den stille stunden i salen den siste kvelden at Jesus ga disiplene sine disse gode ordene. Han ser inn i framtiden, den tiden da vennene hans må inn i strid og storm. Nå har han selv gått gjennom verden og vet hva den har å gi. Han vet også at det den ga ham, vil den også gi hans folk.

Jesus vet ikke bare om alt vi vil møte av vansker og farer, men han regner også med det! Han som så godt ser det urolige hjertet hos sitt folk, har selv sagt med sin egen munn: «Min sjel er bedrøvet inntil døden!» (Matt 26,38). Det skulle vi prøve å huske. Han husker det når han ser at hans egne holder på å miste motet.

Men vi glemmer det, og det såre er at vi glemmer det lettest når vi trenger det mest. Ja, vi glemmer det ikke bare, men vi tenker: «En stakkar som meg kan han ikke lenger bry seg om.» Og så ser vi ham kald og hard når vi hadde mest bruk for å se ham myk og mild.

Om en mor kan glemme barnet ved brystet sitt, kan han likevel ikke glemme deg, sier Herren (Jes 49,15). Aller minst kan han glemme når folket hans er i fare. Når livets tunge strid gjør hjertet urolig, da våkner hans kjærlighet. Og slik en mor trøster barnet sitt, slik trøster Herren sitt folk (Jes 66,13).

Legg da ditt fredløse hjerte inntil Guds farshjerte og frelserhjerte! Da blir det fullt av fred.

Kom, redde sjel, å skrive
deg det i hjertet inn,
la denne glede drive
igjennom sjel og sinn:
at hjelpen er til stede,
at Jesus selv er her,
han vil deg trøste, glede
og alltid ha deg kjær!

15. november

> «Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker» (Rom 5,18).

Adams synd er arven han ga sin slekt. Slik vi fikk hans kjøtt og blod, fikk vi også hans synd. Hans fall ble til fordømmelse for alle mennesker fordi det gjorde oss til syndere.

Den tunge skjebnen kan ingen smyge seg utenom, og ingen kan ta den bort fra sin natur. Livets nakne virkelighet legger den for våre føtter natt og dag, fra slekt til slekt.

Men det ingen forstår, det mange ikke vet og bare en liten flokk tror, er at Kristus er far til en ny slekt og slik har vunnet oss en ny arv. Slik Adam ved sitt fall ga oss synden og dommen, slik ga Kristus oss forløsning og liv ved sine rettferdige gjerninger. «For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus» (1 Kor 15,22).

Tanken svimler. Men det sønderknuste hjertet blir levende hos dem som tror det. Og uten at vi forstår det, roper vårt fortapte liv: «Dette er det vi må ha! Dette er vår frelse!»

Vi får Kristi fortjeneste til odel og arv like visst som vi fikk Adams synd. Vår nye stamfar er Kristus. Slik vi har arvet det som lå i Adams kjøtt og blod, ånd og natur, slik arver vi også det som ligger i Kristi kjøtt og blod, ånd og natur. Og med det siste er vi forløst fra det første.

Se dette, ja dette, o sjel, skal du tro,
ei mer skal du tvile derpå;
for skal noensinne en synder få ro,
på den vei til sist må det gå.
Du har bare enfoldig å ta imot
den gave som nå alt er lagt for din fot –
å, så ta den!

16. november

> «Aldri har noe menneske talt slik som denne mannen!» (Joh 7,46). – «Er ikke dette han som de står etter livet?» (Joh 7,25). – «Det ble da splittelse i folket på grunn av ham» (Joh 7,43).

Jesus trer fram midt i folket og taler. Da noen kommer til tro på ham, vender han seg til dem og sier at vil de være hans rette disipler, må de bli i hans ord. Først da kan sannheten gjøre dem fri (Joh 8,31–32). Men dette vil de ikke gå med på, og troen deres blir til harme og hat.

Så går Jesus bort fra disse fornuftskloke bokstavtrellene og ut i folket, til de hjelpeløse. Der han møter folk i nød, er det ingen som sier at han har en djevel og er besatt. Der roper tvert imot også de onde ånder, som må flykte for hans frelsermakt, at han er den levende Guds Sønn.

Like umulig som det er for den selvkloke å bøye seg for ham, like høyt roper de på ham som er i nød. Like varmt som han blir elsket av de siste, blir han hatet av de første.

Ingen er blitt så elsket og hatet som Jesus. Noen ser i ham sin største motstander, andre sin eneste redning og evige velferd. Noen gir eiendom og liv for å få ham selv, hans ord og Ånd og makt ut av verden. Andre ofrer alt – liv og eiendom, far og mor, hjem og fedreland – for å gjøre ham kjent blant folkeslagene.

Jeg ber deg spørre deg selv: Hva er Jesus for deg?

Om jeg eide alt, men ikke Jesus,
tror du det var nok å stole på?
Kunne dette hjerte tilfredsstilles
med de ting som her så snart forgå?
Om jeg hadde alt, men ikke Jesus,
å, hva vinning var det for mitt vel!
Hva er hele verden mot å eie
fred med Gud og frelse for min sjel!

17. november

> «Han visste selv hva han ville gjøre» (Joh 6,6). – «Ingen av dem som venter på deg, skal bli til skamme» (Sal 25,3). – «Mitt folk skal aldri i evighet bli til skamme» (Joel 2,27).

Det var for mye folk og for lite mat, og hvordan Filip enn regnet, ble det for lite til alle. Er det ikke underlig at ingen av disiplene kom på å regne med Jesus? De hadde da så mange ganger sett hans under, det ene større enn det andre. Men nei, det kom de ikke på. Det hadde de glemt.

Hvor like seg selv menneskene er til alle tider! Mens livet vårt er gjennomvevd av velgjerninger, bygd på under etter under, holder vi like fullt på og regner. Og når vi ikke får det til slik vi vil eller tror det må være, ser vi ingen utvei.

Men han som har staket ut veien for sine, som vet hva han vil gjøre, og som har evne til å fullføre alt han vil, kommer ikke for å rådføre seg med oss før han setter sin vilje i verk. Slik pottemakeren tar leirklumpen og former den til det han vil, slik gjør Jesus med sine, dem han har tatt på seg å hjelpe hjem til Gud.

Han som kjenner vår natur og Satans knep, ser best den veien han må føre oss, og han vet også hva han vil gjøre. Så slutt da, du kristne, med all din regnekunst, med din veibygging og alle dine tunge tanker!

Prøv å regne med ham som ikke trenger å regne, han som har nok til alle, også til deg og meg! Du skal se at hans vilje og vei er den beste. «De så opp til ham og strålte av glede, og deres ansikt rødmet aldri av skam» (Sal 34,6). Det sier Guds ord. Tro det!

Stå, kristne sjel, bare litt stille
og vær fornøyd i din Gud,
alt som hans vise nådevilje
og forsyn deler all ting ut;
den gode Gud, vår skapermann,
best skjønner hva oss fattes kan.

18. november

> «Men da Jesus var i Betania, i Simon den spedalskes hus, da kom en kvinne til ham med en alabastkrukke full av kostbar salve. Den helte hun ut over hans hode mens han lå til bords» (Matt 26,6–7).

Før Jesus setter seg på eselfolen og rir inn i Jerusalem, vil han la seg salve til konge.

Men han går ikke inn i Israels nasjonale helligdom for å bli hyllet og salvet der av høyt aktede prester, av landets utvalgte og lærde. Nei, han går inn i et fattig hjem der frelste syndere bor, og der lar han seg vigsle av en takknemlig og troende kvinne.

At salven varsler om en grav, skal ikke uroe oss. På kanten av graven ligger kongekronen. Påskemorgen ble den satt på hans hode av den allmektige Gud, og den skal aldri mer tas bort.

Det var en kvinne som førte synden inn i verden. Men det var også den samme kvinnen som fikk løftet om at hennes ætt skulle knuse slangens hode. Og det var en kvinne som først bar bud om at han var stått opp fra graven.

Slik lønner Gud synderen! I alt han gjør, er han annerledes enn vi. Der vi venter dom og straff, møter han oss med evig liv i Jesus Kristus, vår Herre, og med nåde over nåde løser han oss fra synden og dommen.

Kom, la også oss salve og hylle ham som vår konge!

Den som åpner hjertedøren for ham og lar seg styre av denne kongen, finner hjem igjen til det landet der ingen ulykke finnes. Der skal forløste mennesker synge til ære for ham som fra nådens trone hjalp oss og førte oss fra mørket til sitt underfulle lys (1 Pet 2,9).

Mitt hjertes dør jeg åpner deg,
o Jesus, kom hit inn til meg,
og ved din nåde la det skje
at jeg din vennlighet må se!

19. november

> «For som jeg ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors» (Fil 3,18).

Den helligste sorg som stiger opp i et menneske, og de reneste tårer en kristen gråter, er sorgen og tårene for at andre skal bli frelst.

Mye av det også Guds folk gråter over, har dessverre sin grunn i et jordvendt og pengekjært hjerte. Men de som bærer på sorg over de mange som går mot graven uten håp, og som strever for å vinne dem for Gud, har fått noe av det samme hjertelaget som Jesus hadde.

En slik medfølelse er mer enn menneskelig. Ingen kan gå inn i Jesu lidelsesfellesskap og bære hellig sorg for andre uten å være grepet av Gud.

Når tjeneren kjemper i bønn og tårer for sitt herskap, når den fine fruen roper til Gud for tjenerne sine, når den troende mannen bærer sin verdslige og vrange nabo fram for Gud år etter år, da har Kristi kjærlighet fått rom i hjertet.

Og når begavet ungdom, som kunne hatt en strålende framtid blant sitt eget folk, sier farvel til alt og går til et fremmed folk som står dem etter livet, og sliter seg ut der bare for å vinne andre for Kristus, da er himmelen kommet ned til jorden.

Vi vil prise Gud som ga oss denne trangen, og vi vil med tillit holde fast ved at «de som sår med gråt, skal høste med fryderop» (Sal 126,5).

Tenk hvilken nåde det er av Gud
at vi får være hans sendebud
og til den døende verden gå,
kjærlighetssæden fra Gud utså!
Gå! gå! sædemann, gå!
Gå! gå! søster også!
Gå og din edle sæd utså,
gå, gå, sædemann, gå!

20. november

«Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg» (Ef 2,9).

Når lengselen etter samfunn med Gud for alvor våkner i oss, og spørsmålet om frelsen blir livets største spørsmål, da slår denne tanken rot i oss: Skal det noen gang lykkes, må vi først bli annerledes og bedre enn vi er. Da må synden overvinnes, og tankene, hjertet og sinnet må forandres.

Så tar vi fatt med all vår vilje og all vår makt og prøver å få knekket synden og det onde i hjertet. Denne måten å ta det på er så inngrodd i vår natur at ingen kan komme bort fra den uten ved et Guds under.

Like umulig som det synes oss å tro oss frelst slik vi er, like lite makter vi å gjøre oss bedre på noe område.

Så glemmer vi, eller rettere sagt: vi ser ikke at det nettopp er de som ikke kan bli gode ved egen kraft, som trenger frelse. De som ingenting makter, de som i egne øyne blir verre og verre, de som lik den druknende ikke har en flis å holde seg i – det er de som må berges av en annen.

Du som lever i dette rådløse strevet og mener at du må bli annerledes og bedre før du tør tro deg frelst: Du må komme bort fra denne falske veien. Om du var så uheldig at du fikk det til som du ville, ville du bli fornøyd med deg selv igjen og tre fram som en fariseer i stedet for som en frelst synder.

Alle som vil inn i Guds himmel, må gå veien om Jesus som hjelpeløse, fortapte syndere. «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave» (Ef 2,8).

O avgrunns dyp, som alle synder
har slukt ved Jesu Kristi kors,
som fred og frelse oss forkynner
og himmeldøren åpner oss!
Hans blodig' svette, sår og sut
en evig miskunn roper ut.

21. november

«Og han så en toller som hette Levi sitte på tollboden. Han sa til ham: Følg meg!» (Luk 5,27).

Når jeg tenker tilbake på de årene av mitt liv jeg har fått lov til å følge Jesus, kan jeg med sannhet si at det har vært gode år. Om jeg sa noe annet, ville jeg fornekte det beste i mitt liv.

At jeg mange ganger har vært en dårlig følgesvenn for ham, er min sorg og min skam. Men han har aldri gått fra meg. Tross alt har han fylt livet mitt med nåde over nåde.

Nå ser jeg bedre enn noen gang før at han ikke har gjort meg annet enn godt. I skiftende tider, i medgang og motgang, i sorg og synder har hans kjærlighet og medfølelse fulgt meg fra dag til dag.

Når jeg gjorde urett, tilga han alltid. Sårene jeg fikk i striden, leget han. Tårene tørket han. Og når jeg kjente meg mest ensom og sveket av mennesker, stod han meg nærmest.

Han tuktet alltid i kjærlighet og gjorde trengslene i livet til de vakreste skatter. Der jeg ikke forstod meg selv, forstod han alt. I de svakeste tider ga han mest kraft, og midt i mørket lyste han fram mot målet. Min sjel lengter etter å takke ham med en frigjort ånd og en løst tunge.

Kom alle og følg Jesus! Kom, unge og gamle, kom, høye og lave, kom, fattige og rike, kom, dere som tumler i folkemengden, og dere som går ensomme gjennom livet! Han er den eneste du møter som i nåde vil følge deg både gjennom livet og døden.

Jeg går med Jesus hvor jeg går,
han har meg ved sin side,
han leger meg med sine sår
og hjelper meg å stride.
Hvor han sitt fotspor lot,
der setter jeg min fot,
om enn meg all ting ille spår –
jeg går med Jesus hvor jeg går.

22. november

> «For jeg sier dere: Hvis ikke deres rettferdighet overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer dere aldri inn i himlenes rike» (Matt 5,20).

Mange av dem som sier at de tror på Gud, og som også vil komme til himmelen når de dør, lever i den tro at de skal komme dit når de lever så godt de kan.

Det er vemodig å se hvor mange som blir sinte når de møter noen som tviler på denne troen deres. De spør: «Tror du at Gud kan fordømme dem som lever så godt de kan? Er den Gud du tror på, så kald og ubarmhjertig?» Og så kan de også legge til: «En slik Gud vil ikke jeg ha noe med å gjøre.»

Ved første øyekast høres dette nokså riktig ut. Men tenker vi alvorlig over saken, finner vi at det er både meningsløst og ukristelig. Å bli frelst ved å leve så godt man kan, går aldri.

Fantes det en himmel for slike mennesker, må vi forstå at det ikke ville være noen frelser der, og heller ingen frelst synder. Alle som var der, ville være der fordi de levde så godt de kunne. Da har de heller ingen andre å takke for at de er der, enn seg selv. De kan ikke takke Gud, og langt mindre Jesus.

Men så mye skulle da alle som vil ha med kristendom å gjøre, forstå, at dette er så langt fra frelse som øst er fra vest.

De som kommer innenfor døren til Guds rike i egne klær, blir kastet ut. Det har Jesus sagt (Matt 22,11–13). Det er bare Kristi rettferdighet som gir oss retten til å komme inn i Guds rike. Alle som ikke eier den, blir stående utenfor.

Jesus Krist, du nådens kilde,
Jesus Krist, du livets brønn!
Kom til meg når det blir silde,
styrk meg i min siste stund!
Når jeg skal for dommen møte,
la din soning for meg bøte,

så jeg ved din rettferd må
evig liv av nåde få.

23. november

> «Men når du blir gammel, skal du rekke ut dine hender, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke vil» (Joh 21,18).

Den som i tro har tatt imot Jesus som sin Frelser, har med det samme gitt Gud retten til å styre seg som han vil. Å si «la din vilje skje» og samtidig kreve å få det som man selv vil her i verden, hører ikke hjemme i det riket der Kristus er konge.

Enda dette skulle være så selvsagt, er det her vi får våre største kamper.

Grunnen til at vi så ofte synes Gud er kald og ubarmhjertig mot oss, er at vi ser annerledes på livet enn han. Vi ser på de fordelene man kan vinne her i verden; han ser på målet for livet. Vi ser på den korte tiden vi skal være her; han ser hva det betyr for oss: evig fortapt eller frelst.

Og ser han at en jordisk fordel kan ta fra oss det evige liv, fører han oss dit vi ikke vil. Han har merket opp den veien vi skal gå, og ordnet den skolen vi skal gå i, og det gjør han ikke om igjen, hvor mye vi enn klager og gråter.

Så lenge vi er i samfunn med ham, gjør han med oss som han vil.

Sammen med Peter må mange av de beste blant Guds folk gjennom de tyngste motganger. Og det underlige er at for mange blir motbakkene brattest når de nærmer seg slutten av livet.

Men går vi i tro og tålmodighet, om ikke alltid villig, skal alt vi møter, være en hånd som løser de jordiske båndene, som helliggjør våre sjeler og hjelper oss til å ære Gud.

Må tunge tårer renne
foruten hjelp og trøst,
det skjer så du skal kjenne
hvor salig du blir løst.
Da knoppes hjertebladet,
se, snøen tiner fort,
den har ei minste skade
Guds fagre blomster gjort.

24. november

> «Jeg priser deg, Far, du som råder over himmelen og jorden, fordi du har skjult dette for de lærde og kloke og åpenbart det for de ulærde og barnlige» (Matt 11,25).[1]

Jesus mener ikke at det å være lærd og klok betyr at man ikke kan finne og eie Guds visdom. Han mener heller ikke at alle ulærde er selvskrevne til himmelen. Men han mener at klokskap og lærdom ikke kan hjelpe noen til å finne Gud. Det er dette han priser vår himmelske Far for.

[1] NB: «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige, men åpenbart det for umyndige».

Tenk om det var slik at vi måtte være kloke og lærde for å bli frelst! Hvordan ville det da gå? Da ville det se mørkt ut for oss. For det første er det forholdsvis få som er kloke og lærde. Og for det andre har de fleste av oss mennesker verken evne eller råd til å skaffe seg lærdom.

Men nå har Gud ordnet det så guddommelig stort og godt at vi kan finne fram til ham med et barnlig sinn. Da kan alle som vil, bli frelst.

Så kan den lærde stige ned til den barnlige og ulærde og med tillit ta imot ham som ikke støter noen bort. Der nede, der vi hjelpeløse ser opp til ham som er like umulig å utgrunne for den lærde som for den ulærde, der ligger veien til Gud.

Ved Jesu kors fant Nikodemus veien til paradis like godt som røveren. Der har Gud gitt oss anledning til å legge bort klokskap og dårskap, adel og armod, synd og innbilte dyder.

Kom da også du som er klok og lærd, kom og bøy deg for visdommens Gud, og innrøm at du ingenting vet av det du helst burde vite! Da finner også du lyset og livet i barnlig tro.

Han sier deg, du arme flokk
som etter freden lenges:
En lærdomsform er ikke nok,
nytt liv er det som trenges;
for hva av kjød er født, er kjød,
ser ei Guds rike, men kun død;
kun født av Ånden blir du ånd
og løst hvert bånd,
og livet nytt ved nådens hånd.

25. november

«Alle forlot meg – må det ikke bli tilregnet dem!» (2 Tim 4,16).

Man skulle tro at en så sannhetskjær mann og en så hellig kristen som Paulus ville sluppet å bli sveket av vennene sine. Men også han måtte se dem gå da han trengte dem mest.

Det ligger en tung og mørk livsvisdom i ordet om at vi ikke skal stole på mennesker. Da må også vi regne med å miste våre beste venner. Livet forteller oss også at etter hvert som årene går, må så mange finne seg i å bli mer og mer ensomme og venneløse.

Tenk bare på alle de fedre og mødre som slet seg ut for å hjelpe barna sine fram i verden, og som satt alene igjen på sine gamle dager, glemt av alle! Bror glemmer søster og søster bror. Og når det virkelig gjelder, kan den man ventet mest hjelp av, legge den tyngste steinen til byrden.

Mange som arbeidet sammen i Guds rike i mange og lange år som kristne brødre og gode venner, gled fra hverandre da det led mot kveld. Slik er vi mennesker. Mer er vi ikke å stole på. «Alle forlot meg», sier Paulus. Alle!

Men det store vi må lære av Paulus, er at han møter alt med et kjærlig og tilgivende hjerte. «Må det ikke bli tilregnet dem», sier han. Den som kan si det, er usigelig lykkelig.

Det er Guds vilje med oss at vi skal tilgi alle og midt i motgangen prise ham som har sagt: «Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5). Når du eier «den venn som aldri sviker», er du så visst ikke ensom, verken i liv eller død.

Motgangen møter meg –
aldri du støter meg
bort fra din hellige, mektige favn.
Mennesker glemmer meg,
Herre, du gjemmer meg
fast ved ditt hjerte og nevner mitt navn.

26. november

«Men Jesus sa til ham: Judas, forråder du Menneskesønnen med et kyss?» (Luk 22,48).

Kunne ikke Jesus ha latt være å ta Judas til kasserer? Kanskje han da var blitt berget? Slik tenker mange, men en slik tankegang er falsk.

Et menneske må ha den plassen som passer best med de evnene det har. Den som ikke duger til forretningsmann eller politiker, skal heller ikke være det. Den som ikke har ordet i sin makt og ikke har en stemme så folk hører det han sier, skal ikke være forkynner.

Guds vilje og livets lov er at hvert menneske skal ha plass og ansvar i samsvar med evner og anlegg. Slik er det også i Guds rike.

Kristus gir oss ikke nye naturgaver når vi blir kristne. Men han legger en nådegave inn i naturgaven, og så lar han oss få en oppgave som svarer til begge deler. Der må striden stå, til tap eller vinning for oss alle.

Det er den skarpe forretningsmannen som blir mest fristet til å tjene penger på urett vis. Og det er den dyktigste forretningsføreren som ser best hvordan han kan ta penger fra kassen.

Likeså er det den mest begavede forkynneren av Guds ord som blir hardest fristet til hovmod. Og den som har store lederevner, står mest i fare for å misbruke sin makt. Der evnen, kallet og oppgaven er, der lurer også faren. Annerledes kan det ikke være.

Lider vi nederlag og stålet brister i ilden, går det med oss som med Judas. Men vinner vi, blir vi «menn i Kristus». Slik gullet renses i ild, blir den kristne ved Guds nåde stålsatt gjennom oppgavene, ansvaret, kampen og seieren.

Slik må vi gå inn i livet hver dag.

Opp, våk og bed,
din sjel bered!
Du vet deg aldri sikker
at du kunne drages ned
i den ondes strikker.

27. november

«Salige er de øynene som ser det dere ser!» (Luk 10,23).

Livets store, enkle kunst ligger i dette ene: å se Jesus. Alt det vi søker å se og eie utenom ham, også i spørsmålet om frelsen, er uten verdi hvis vi ikke ser ham.

Men får vi blikket vendt mot ham som bar våre synder på sitt legeme (1 Pet 2,24), som naglet skyldbrevet til korset (Kol 2,14) og forsonte oss med Gud, da ser vi at vi er salige i ham.

I ham er alt ordnet med Gud for oss. Der er fredspakten underskrevet med Guds og Menneskesønnens blod, der er døden overvunnet og det evige liv gitt til alle som tror.

Når Satan frister, når synden lokker og verden vil fange oss, kan synet av Jesus berge oss fra alt dette, fordi vi i ham ser nåde og forløsning.

Kommer sykdom, sorg og fattigdom og banker på vår dør, kan vi ved synet av ham se opp til Gud som Far og takke ham midt i storm og mørke fordi han lar alle ting tjene oss til gode.

Og i vår siste strid, når alt svikter i oss og omkring oss, når vi er for svake til å be, ja, til å dra et eneste sukk, da er det nok å se ham som ikke støter noen ut, og som skal fylle alle himler med frelste syndere.

Når den siste skyggen av denne verden blir borte i lyset fra det nye Jerusalem, og våre øyne skal se Kongen i hans skjønnhet, da har vi nådd den høyeste lykke livet kan gi.

Slik havet fyller fjorden med vann til samme høyde som det selv har, slik skal det frelste mennesket bli likt Gud, uten å være Gud. «Vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er» (1 Joh 3,2).

Hvem kan si den store glede
å få være Kristi brud,
gå med krans i hvite klede
hjem til himmelen, til Gud!

28. november

> «Mine kjære! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud!» (1 Joh 4,1).

Noe av det såre man ofte møter i livet, er at mange av dem vi regnet for de beste kristne, kan la seg gripe av falske, forførende åndsstrømninger og læresetninger.

Står det fram menn som mener de er spesielt åndelige, og som samtidig tror at bare de har funnet den fulle sannhet, blir mange dratt med, også de man minst hadde ventet det av.

Grunnen til dette ser som regel ut til å være at disse fine, ømme sjelene er så redde for å ta feil og på den måten handle mot Gud, at de ikke våger å prøve åndene.

Dessuten har de den falske oppfatningen at når en forkynner bruker Guds ord og med stor åndskraft slår sitt syn fast med bibelord, må han være fra Gud.

Det ville ikke være noen kunst for en kristen å vite at ånden ikke kom fra Gud, hvis den falske forkynneren ikke ville ha noe med Guds ord, med bønn og med Jesus å gjøre. Det forførende ligger nettopp i at den falske ånden står fram i kristelig drakt.

Men det er også grunnen til at apostelen ber oss prøve åndene om de er av Gud.

Hvordan skal man da få vite det?

Guds Ånd gjør alltid et menneske lite i egne øyne og fattig i ånden. Ordet om synd og nåde, om frelse og forsoning er den høyeste tonen der Guds Ånd råder.

Men den som setter tanken til dommer over Guds ord, og som tror om seg selv at han er bedre enn andre kristne, blir styrt av en falsk ånd. Guds Ånd gir oss små tanker om oss selv, så vi alltid trenger hjelp og igjen og igjen søker inn til Jesus som vår eneste redning.

Øs du selv i våre tanker
visdom, råd, forstand og tukt,
så vi aldri fra deg vanker,
men kan bære troens frukt.
La oss rett din sannhet se
og fly all villfarelse!

29. november

> «Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2 Pet 3,13).

En gang skal det komme en annen tidsalder enn den vi nå lever i. Det er umulig både å tenke og tro at alt skal bli værende som det nå er i all evighet.

Livet bærer i seg at det må komme et avgjørende brudd der godt og ondt blir skilt for alltid. Like visst som Guds folk og hele skapningen ser fram mot den tiden, like klart har Gud sagt oss at den skal komme.

Om det da ser ut for oss som om alt blir værende som det var, skal vi huske at Gud regner annerledes enn vi. Når tusen år for ham er som dagen i går (Sal 90,4), har vi egentlig ikke ventet lenge.

At han drøyer med å gjøre det han har lovt, har sin største grunn i hans frelserkjærlighet. Han vil berge det som kan berges. Noen år med venting er ingenting for ham, når han bare kan få frelst flere av dem han kjøpte så dyrt og elsket så høyt.

Men for den trette vandringsmannen som lengter bort fra striden og den smale vei, er det herlig å huske at frihetens dag snart skal gry – for ham, for en trellbundet og syndig jord og for en lengtende skapning. Snart skal det nye Jerusalem stige ned fra himmelen fra Gud, prydet som en brud for sin brudgom (Åp 21,2), og – alle ting er nye (Åp 21,5)!

«Dagen i går er forbi, morgendagen har vi ikke sett, og i dag hjelper Herren.» Israel, vent på Herren! Dagen er ikke langt borte!

Jeg vet et hjem hvor barneskaren
fra alle kanter samles skal.
Det er den lyse himmelsal
til hvilken Kristus er oppfaren.
Der samles de fra øst og vest,
fra nord og sør til bryllupsfest,
og gleden får ei ende.

30. november

«Frykt ikke, Sions datter! Se, din konge kommer, sittende på en eselfole» (Joh 12,15).

Da Jesus hadde seiret over synden, Satan og døden, satte han seg ved Guds høyre hånd. Han tok boken av hånden til ham som satt på tronen (Åp 5,7), og siden har han gått fram fra seier til seier.

Om det ikke ser slik ut for oss, er det likevel han som har all makt, ikke bare i himmelen, men også på jorden. Han har tøylet verdens ville løp og er sterk nok til å holde det i age.

Den trøsten som ligger i dette, har vi kristne rett til å ta til oss, både når det gjelder det som møter oss i vårt eget liv, og når det gjelder det som skjer ute i verden.

For oss kan det se ut som om det bare er synden og Satan som råder. Men midt i alt går Kristus fram som konge og åpner segl etter segl i boken han holder i sin hånd.

Kristus er konge i hele tilværelsen. Men først og sist vil han være konge for og over sitt folk. Da vi tok imot ham som Frelser, tok vi også imot ham som konge. Han vil styre tankene, hjertet og hele livsførselen, så «alt vårt liv må være oppofret ham til ære, som dyrt oss har forløst».

Vår store ulykke er at vi på nytt vil begynne å styre oss selv. Da slutter både kampen og seieren. Hadde vi mer mot til å la Kristus styre oss, ville vi også i større grad erfare ham som vår seirende konge.

«Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn!» (Sal 24,7).

Ja, til deg, til deg går hans kongevei,
i ditt hus han hjem vil finne,
og ditt hjerte vil han vinne.
Be din Frelser inn, og ditt hus får fred.

Desember

1. desember

> «Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone.» (Åp 3,11).

Dette er ropet til oss fra ham som vet at vi så lett slår oss til ro her i verden og gror fast på kanten av vår grav. Iblant ser det også ut for oss som om han ikke kommer snart. Men det gjør han likevel.

Ikke bare fordi tusen år er for Gud som dagen i går, men også fordi livet her farer så fort fra oss. Stanser vi litt opp og tenker på den tiden vi har levd, så har det sannelig gått fort. Alt er som en kort drøm, som røyk i klar luft og som skipets vei over havet.

I grunnen er det bare det åndedraget vi trekker nå, som er vårt; det neste eier Gud. Han kan gi oss det neste om han vil, men han kan også la være. Så snart kan han komme!

Sin tid og time ingen vet,
vel den som alltid er beredt.

Du som har funnet veien, sannheten og livet og har grepet om korset og Kristus, til deg sier Gud: Hold fast der! Bare over korset vinker kronen, og bare de som holder fast på Jesus, kan vinne seierskransen. Der skal vi vinne mer enn seier ved ham som elsket oss.

Men det er en stor hjelp til å holde fast når vi husker at livet her er kort. Der tanken på et langt liv får rom i hjertet, der er det lett å slippe korset og miste kronen.

En liten stund så skal vår brudgom komme,
med lampen tent vi ham i møte går;
en liten stund så er vår vandring omme,
som Jesu brud vi da for tronen står.

2. desember

> «Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.» (Åp 21,4).

Å få være menneske og ha en slik framtid i vente burde være mer enn nok til å bære oss over alle vansker og gjøre hver sorg om til en sang. Det kunne få englene til å misunne oss og helvete til å gråte.

En gang – kanskje om bare noen minutter – skal vi få stå på stranden der solen aldri går ned, der sorgen er borte for alltid, og der døden ikke er mer. Vi skal få leve evig der. Vi drikker av livets elv, vi spiser av livets tre og går på gater av gull.

Der Gud bor, der er vi Jesu Kristi brud, og vi skal aldri mer gå ut derfra. Han som bare kan tale sannhet, har sagt oss for visst at dette er vår framtid, om vi griper Jesus i tro og elsker hans komme.

Alle dere trette pilegrimer som lengter etter bedre kår: La sjelen deres fylles av ordene i Guds bok, som bærer bud til oss om livets høye mål! Grip det, ikke bare med tanken, men la det være et anker for sjelen, lyset i mørket og livets gledessang!

Da skal sorgen bli til vinger og tåren til et prisme der lyset fra hjemlandet bryter sine stråler.

«Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye! Og han sier til meg: Skriv! For disse ordene er troverdige og sanne. … Den som seirer, skal arve alle ting. Jeg vil være hans Gud, og han skal være min sønn» (Åp 21,5.7).

Du blide tanke, tal du til mitt hjerte
hver gang meg veien tykkes lang og slem!
Den søtt skal dempe hver en bitter smerte
og lokke smilet gjennom tårer frem.

3. desember

> «For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lystene, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er.» (Tit 2,11–12).

Nåden som er åpenbart til frelse for alle mennesker, er gitt oss i Jesus Kristus. Nåden ligger ikke et eller annet sted ute i himmelrommet, i tanker, følelser og menneskemeninger. Nåden er i Kristus. Der er den skjult, og der er den åpenbart for alle mennesker.

I Kristus møter vi Gud som all nådes Gud, med nåde nok for alle folk og alle slags syndere. Nåden er den retten lovbryteren får. Men slik det er synderen som får nåde, slik er det også nåden som gir stor styrke til den som ingen kraft har.

Nåden gjør den uærlige ærlig, den hardhjertede myk, den ugudelige gudfryktig, den onde god, den tankeløse vis og den fremfusende rolig. Ved nåden kan vi bli de raskeste til å tilgi og de siste til å skape ufred.

Nåden gjør den grådige gavmild, den svakeste til en sterk karakter og den største syndens trell til den mest gudfryktige og seirende kristen. Nåden løser oss ut fra selve synden. Den gir oss lyst og kraft til å hate det onde og elske det gode.

Den skaper nytt liv i dødens barn, den renser og helliger, legger fred i sjelen og fred i hjemmet, og gir fred i liv og død.

Bli sterk ved nåden i Kristus! Der er nåde over nåde, der er nåde nok. Nok for meg, nok for deg, nok i liv og nok i død – nok også til å seire over det onde som skal møte oss i dag.

Når jeg en gang i himlen står,
min glede der skal bli
å synge evigheten lang
om nåden full og fri.
Nåde strømmer fra korset ned,
dyp som havet, med stille fred,
nok for tid og for evighet,
nåde nok for meg.

4. desember

> «Bli vred, men synd ikke! La ikke solen gå ned over deres vrede. Og gi ikke djevelen rom.» (Ef 4,26–27).

Å bli vred er ikke alltid det samme som å synde. Det finnes en dyp, hellig harme som har sitt opphav i brennende iver for det gode. Når ugudelighet og umoral får bre seg fritt, kanskje vernet og rost av de ledende i samfunnet, da har en kristen både rett og plikt til å kjenne harme.

Ikke minst kan harmen brenne i en når en tenker på alle de tusener av hjem og liv som legges øde for tid og evighet av drikken – og så ser at dette Satans redskap holdes i akt og ære av dem som skal være de største og beste i samfunnet.

Kan en kristen da annet enn kjenne både harme og vrede?

Det er også mye annet i det daglige liv, både ute og inne, som frister til vrede. Lykkelig er den som da ikke synder! Nettopp i slike stunder vil hjertet så lett gi djevelen rom.

Måtte vi da finne kraft hos ham som har lovet å styre tungen vår! Så slipper vi vel også gjennom dette trange skaret: å harmes uten å synde.

Men lider vi nederlag, må vi gå til kilden i Davids hus og rense sjelene våre, så solen ikke går ned over vår vrede. Den som styrer sin tunge, er sterkere enn den som inntar en by.

«Avstå fra vrede og la harme fare! La ikke din vrede opptennes, det fører bare til det som ondt er. For de som gjør ondt, skal utryddes, men de som venter på Herren, skal arve landet» (Sal 37,8–9).

Hver stund jeg til deg trenger,
hør min bønn, o Jesus!
Velsign meg med din nåde,
jeg kommer til deg.

5. desember

> «Når de vandrer gjennom tåredalen, gjør de den til en kildevang, og tidlig regn dekker den med velsignelse. De går fram fra kraft til kraft, de trer fram for Gud på Sion.» (Sal 84,7–8).

De fleste mennesker må slite og lide mye i livet. Fattigdom, tungt arbeid, sykdom og sorg er en trofast følgesvenn for folk flest. Vår vei gjennom livet er sannelig en tåredal.

Iblant må en undre seg over at folk virkelig har mot til å leve. I alle fall er det underlig når en tenker på dem som tror at livet er slutt med døden. Å tre inn i verden til en slitsom strid som ender i en grav, det må vel være det mest meningsløse av alt.

Men for dem som tror det Bibelen sier om Gud, om frelse, om nåde og om det evige liv i landet på den andre siden av døden, for dem er livet her med alle byrder og tårer fylt av håpet om herlighet hos Gud.

Når en har en slik framtid i vente, får ikke bare selve livet mening og mål, men også alt det vi må igjennom på veien dit. I tåredalen renner livets elv for dem som tror på Gud. Der andre blir liggende slått til jorden, der samler den kristne kraft.

Det er gjennom tårene at nådesolen viser sitt underfulle fargespill, og det er stormene i livet som fører oss opp mot Gud.

«Han skal oppsluke døden for evig. Og Herren Herren skal tørke tårene av alle ansikter. Sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden. For Herren har talt» (Jes 25,8).

Han sier: O brud, mens du venter,
jeg teller hver tåre, hver nød,
snart sender jeg vogner og henter
deg hjem i mitt salige skjød.
Kun stille, min brud, til jeg kommer,
o, brus ei, o, engstes ei så!
Du ser jo det tegner til sommer,
og kronen du snarlig vil få.

6. desember

> «Glem ikke gjestfrihet! For ved den har noen hatt engler til gjester uten å vite det.» (Hebr 13,2).

Guds ord legger stor vekt på at de kristne skal være gjestfrie. Den som åpner hjerte og hjem for sine medmennesker, åpner samtidig døren for Guds velsignelse.

Gud har lagt den loven inn i livet at den som gir, får. Men den som er gjerrig og ugjestfri, går glipp av Guds velsignelse og får en tærende orm lagt inn ved roten av alt sitt strev.

Det var høye herrer til bords hos Abraham i Mamre-lunden den dagen han åpnet døren for de tre ukjente veifarende. Og den dag i dag kan det hende at vi får både engler og Herren selv til gjester, om vi har det samme sinnelaget som Abraham.

Men det er vel nettopp det gjestfrie sinnelaget det skorter på hos oss. Alt går opp i forretning og penger, og det blir visst færre og færre som tar imot folk i huset sitt og gir dem mat uten betaling. Men sammen med gjestfriheten minker også pengene.

Englene og Guds velsignelse går forbi vår dør sammen med dem vi ikke vil ta imot, og så sitter vi igjen og klager over dårlige tider og for liten inntekt. Men i Guds bok står det skrevet: «Med det samme mål som dere har målt med, skal det måles igjen til dere» (Luk 6,38).

Lukk døren opp for Herrens venner, og vær gjestfrie! Han som ba oss om det, er rik nok for alle og glemmer aldri det han har lovet.

La oss for Guds ære leve,
ånde for ham all vår dag,
i hans gjerning trofast streve
til vårt siste åndedrag!
Og når mørket på vil falle,
og du herfra vil oss kalle,
gi oss da ved grav det ord:
«Du var lys for oss på jord!»

7. desember

> «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk.» (Fil 4,6).

Det er noe stort som har skjedd med oss når vi har funnet fram til fred med Gud og i Jesus Kristus har fått tro på at syndene våre er tilgitt.

Men det vi så ofte må se både hos oss selv og hos andre, er at vi har lettere for å tro på Gud som frelser enn som far. Vi kan frimodig vitne om at vi er frelst, men samtidig gå nedtynget og urolige for mangt og mye av det som møter oss i det daglige liv.

Far kan legge sin sjel og sin synd med tillit på Jesu frelserhjerte, men går tynget av bekymring for mat og klær til seg og sine. Mor synger glad om friheten i Kristus, men er full av angst når hun tenker på hvordan det skal gå med barna hennes. De unge er lykkelige over å ha funnet fred med Gud, men gråter seg i søvn av frykt for framtiden.

Synden din kan du legge på Gud, men ikke bekymringen din. Du kan tro at Gud greier å føre deg gjennom livet og døden inn i himmelen, men du kan ikke tro at han makter å skaffe deg mat og klær. Du kan tro at han verner din sjel mot Satans makt, men du kan ikke med tillit overgi barna dine til ham.

Men nettopp dette er det Gud vil. Han vil at vi skal legge alt på ham i bønn, tro og takk – alt! La oss bruke den retten han har gitt oss!

Du gode, trofaste Fader,
du ser så klart og vel
hva gagner, og hva skader
ditt barn på liv og sjel;
det råd du vil fullføre,
det står som fjellet fast,
ditt verk skal du utføre,
om jord og himmel brast.

8. desember

«For: for meg er det å leve Kristus, og å dø en vinning.» (Fil 1,21).

Det ligger noe uvanlig høyt og hellig over disse ordene. De blir særlig gripende når en husker at det er en frelst synder som vitner slik om seg selv.

Alt som finnes i denne vidtfavnende ånden, alt som ligger i denne stålharde viljen, alle evner og all lærdom er gitt til denne ene: Jesus Kristus. Det livet, tiden og evigheten har å by på, er ikke lenger noe for ham når det ikke er i samklang med Kristus. Der har han funnet alt han ønsker å eie og være.

Han er ikke noe, vet ikke noe og vil ikke vite eller være noe utenom det han eier i ham som gikk over Golgata. Selv det beste livet her kan gi, er for ham som møll og mold når det sammenlignes med Jesus.

Det som var en vinning for ham, aktet han for skrap, for at han kunne vinne Kristus. Alt var lagt til side for denne ene; han lever i Kristus og for Kristus. Utenfor ham finnes det ingenting som er verdt å elske eller frykte. Døden, som får så mange til å skjelve, er for Paulus bare en velkommen kusk som fører ham over til den han elsker.

Her er prøvesteinen for oss som nå bekjenner troen på Kristus. Er han den ene som vi med glede gir vårt liv og vår arbeidskraft? Dette er en usigelig enkel og opphøyd vei: «For meg er det å leve Kristus, og å dø en vinning.»

Hvor lykkelig det mennesket er som har funnet Kristus og gitt seg helt inn under hans vilje!

All ting jeg ga ham, all ting jeg vant,
evighetsdagen herlig opprant,
himlen er åpen, engler fra Gud
bringer til jorden kjærlighetsbud.

9. desember

«For det er vi som kommer inn til hvilen, vi som tror. … Så står det da en sabbatshvile tilbake for Guds folk.» (Hebr 4,3.9).

Når et menneske, trett av synd og en urolig samvittighet, finner inn til Jesus og med tillit tar imot ham som sin Frelser, da finner det hvile for sin sjel. Det er som å komme inn i en rolig havn etter å ha ligget på et vrak mellom bølger og skjær på et stormende hav.

Nå kan jeg hvile fullkommen glad,
sjelen kan nyte himmelens mat,
hjertet er renset, skylden betalt,
selv er jeg intet, Jesus mitt alt.

Men selv om vi som kristne kan oppleve dette, er vi likevel ennå ikke kommet inn til den fullkomne hvilen. Her hviler vi i tro. Her er det hvile for sjelen midt i striden, en hvile som ved Guds nåde bærer en lykke inn i livet vårt som bare en kristen kan eie.

Men midt i denne lykken lengter vi etter noe mer. Vi lengter etter barnekåret, etter vårt legemes forløsning, der ingen fare truer, ingen strid står for døren og ingen jordisk nød kaller til en ny, slitsom arbeidsdag.

Om denne hvilen sier Guds ord: «Salige er de døde som dør i Herren fra nå av. Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt besvær, for deres gjerninger følger dem» (Åp 14,13).

Slik vinker den lange framtidsdagen Guds folk inn til den evige sabbatshvilen. Salig er den som når fram dit!

Da synger jeg for tronen glad
et bedre kvad
og løfter palmegrene,
med hvite kleder som er tod'
i Lammets blod
for Herrens øyne rene.
Halleluja! Hva glede da,
hva liflig klang,
og all min sang
er Herren, Herren ene.

10. desember

«... Men hva er det til så mange?» (Joh 6,9).

Gud har lagt to underlige krefter inn i menneskelivet, og han har gitt dem navnene velsignelse og forbannelse. Som en skjult, men sterk strøm smyger de seg gjennom hvert enkelt menneskeliv, gjennom hus og hytte og ut til folk og land.

Når Guds velsignelse er med oss, blir det alltid nok. Da gror det på marken, da øker maten i deigtrauet, i gryten og på fatet. Men kommer forbannelsen over oss, da smyger skjulte ormer seg inn i alt og tærer det opp, så alt forsvinner mellom hendene på oss.

Der det var nok med lite til mange, der blir mye for lite til noen få. Slik taler livet. Og alle som undrer seg over dette, gjør vel i å lese 5 Mos 28. Der vil de finne svar på hvorfor det er slik.

Der Filip får så altfor lite, hvordan han enn regner, der blir det mer enn nok under Jesu velsignende hender.

Hva skal vi gjøre for å eie Guds velsignelse?

For meg lyder en del av svaret slik: Vær en ærlig og flittig arbeider i den stillingen du nå har! Vær fornøyd med det du har, og misunn ikke andre! Ta vare på det du eier, spar det du kan, og hjelp andre så langt du rekker, der du tror det er rett å hjelpe!

La ingenting gå til spille! Det sier han som eier alt. Legg så hendene dine sammen og be Gud velsigne ditt arbeid, din mat og alt du eier! Der går veien inn under Guds velsignende hender.

Gud, signe arbeid, signe folk,
vær også med hver sannhets tolk,
kom inn og bo i hjem og gård,
velsign i dag den mat vi får!

11. desember

«Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» (Mark 10,17).

Lengselen etter å vinne evig liv fikk den unge, rike mannen til å falle på kne for Jesus. Men selv om han kom så langt, måtte han gå bort uten å få det han søkte. Denne verden var ham kjærere enn å vinne evig liv.

Denne mannen har mange kamerater. Her går flokker av splittede mennesker, ikke minst blant de unge, som er i strid med seg selv, revet mellom lengselen etter sjelefred og kjærligheten til verden.

Fra sjelens dyp stiger det fram krefter som roper etter lys og liv. En føler seg som en fange, stengt inne i et rom der det ennå aldri har vært lys. Men døren dit inn kan ikke åpnes av menneskehånd, og så står en der.

Da føler mennesket seg dratt til Kristus. Som det lille barnet vender seg mot mor for å få mat og drikke, slik føler sjelen seg dratt til Jesus for å få denne stengte døren opp og nå fram til forløsning og lys.

Men så kommer den store hindringen. Det som må bort om en skal vinne livet, blir for kostbart å gi fra seg, og veien er stengt. Kjærligheten til denne verden veier tyngre enn å vinne det evige liv, og skyggene fra dødens land har stengt veien for livets sol.

Du som går denne veien, still deg selv dette spørsmålet: «Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Matt 16,26). Kanskje det kunne hjelpe deg til å betale prisen.

Kun et skritt, kun et skritt, du som tvilende står
og som vet at det ikke bær hjem!
Det vil åpne deg vei, det vil vinne deg år
fylt av fred, får det føre deg frem.
Kun et skritt over grensen fra verden til Gud,
har du mot, har du mot til å ta det helt ut,
det skritt ifra verden til Gud?

12. desember

«La oss derfor ta oss i vare, så ikke noen av dere skal vise seg å være blitt liggende etter. For løftet om å komme inn til hans hvile, gjelder ennå.» (Hebr 4,1).

I Guds ord er det et underfullt samspill som for oss ser ut til å bygge på to store motsetninger.

På den ene siden har vi de mange ordene om den fulle frelse og den åpne døren og alle de bergfaste løftene om at Gud vil holde oss oppe. Ingen skal kunne rive oss ut av Frelserens hånd, og ingenting skal makte å skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus, vår Herre.

Men så er det andre bibelord som sier at faren for oss er stor. Vil vi ha håp om å nå fram, må vi våke, be, stride, rense våre sjeler, arbeide på vår frelse med frykt og beven og fullende vår helliggjørelse i gudsfrykt.

Hvordan kan to så ulike utsagn være sanne? Jo, fordi det første gjelder Gud, det andre oss. Det urokkelige og bergfaste som aldri svikter, det ligger i Gud,

som er vår Frelser og Far. Hos ham er vi alltid trygge. Men vi må alltid være redde for oss selv. Inne i vårt eget bryst lurer faren alltid.

Ikke én spurv faller til jorden uten deres himmelske Far – og: «Dere er mer verd enn mange spurver» (Matt 10,29.31). Slik kan vi være trygge i Gud. «Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete» (Luk 12,5).

Slik har den kristne det her i verden: redd for seg selv, trygg i Gud. La oss derfor ta oss i vare!

Jeg vil ile til din hvile,
til din himmel inn;
ved din side vil jeg stride,
la meg være din!
Å, hvor godt for hvert et fjed
vil du, Jesus, vandre med,
til jeg kronen hist for tronen
får av Herrens hånd.

13. desember

> «Vær barmhjertige, likesom også deres Far er barmhjertig. Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt.» (Luk 6,36–37).

Hvert menneske har rett og plikt til å ha en mening både om seg selv og om andre. Den som tror han må gå med lukkede øyne og ikke har rett til å se livet slik det er, kommer ikke langt før han blir tråkket ned av sine medmennesker. Vi har fått forstand for å bruke den. Guds ord roper også ve over dem som kaller det onde godt (Jes 5,20).

Når livets nakne tale sier oss at den eller den lever verdslig, ugudelig og syndig, da er det slett ikke Guds vilje at vi skal kalle slike mennesker kristne. Det står ikke bare at vi ikke skal dømme, men også at vi skal felle en rettferdig dom (Joh 7,24).

Men hva mener så Jesus med ordet om at vi ikke skal dømme?

Jeg tror han særlig mener dette: Det vi tenker, sier og dømmer om våre medmennesker, er urett når det har sin rot i et ondt og selvopptatt sinn, selv om det vi sier, er sant. Kommer ordene våre om andre fra et slikt hjertelag, og liker vi å bære andres dårskap til torgs, da er vi på gal vei med vår dom.

«Vær barmhjertige … Døm ikke», står det her. Dommen ligger i det ubarmhjertige sinnet som bærer ordene. Det er alltid urett. Der ligger vår bjelke. Det er denne bjelken Jesus ber oss dra ut av vårt eget øye.

Blir våre tanker og ord om andre båret av velvilje og kjærlighet, da dømmer vi ikke i ond mening, selv om vi taler de tyngste og skarpeste sannhetsord. Da har vi rett til å si til den skyldige: «Du er mannen!» (2 Sam 12,7).

Å, la oss elske som han elsket først!
Å, la oss dømme mildt som han oss dømte!
Gi dem som hungrer, brød, slukk armes tørst,
vekk dem av syndens søvn som trygg seg drømte!

Tenk, hva du her har gjort mot Herrens små,
det skal du hist igjen med renter få.

14. desember

> «For øvrig, brødre: Alt som er sant, alt som er ære verd, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er verd å elske, alt som folk taler vel om, alt som duger og er ros verd – gi akt på det!» (Fil 4,8).

En kristen skal ikke bare være åndelig; han skal også ferdes som et godt menneske blant andre mennesker.

Først og fremst skal vi sørge for at vår sak med Gud er i orden. Ingenting, verken ondt eller godt, må få føre oss bort fra dette. Men står vi så på livets faste fjell, skal vi derfra være med og fremme alt som kan skape større lykke for folket og bedre levekår.

En kristen bør ikke si om noe av det som hører menneskelivet til, at det ikke angår ham. Den kristne som også på denne måten er med og tjener og hjelper så langt han rekker, gjør Guds gjerning.

Der forkynneren av Guds ord aldri nådde fram, der fikk en tjener, en fisker, en bonde, en bygningsarbeider eller en sykepleier åpne veien til menneskehjertene for Guds nåde. Der en kristen var med og lettet levekårene for folk, der gikk han i fotsporene til ham som døde for våre synder.

Å være med og fremme det som er nyttig, rettferdig og rent, og gjøre det i Jesu Kristi ånd, det er den gudstjenesten himmelen elsker mest. «Det er altså i Kristus Jesus jeg har min ros i tjenesten for Gud» (Rom 15,17).

Herre, ta du mine hender,
lær dem lindre nød og savn!
Villsom sjel seg atter vender
derved glad mot nådens favn.
Mine føtter lett skal løpe
dine ærender på jord.
Hjelp meg at hvert trinn kan røpe
hvem der i mitt hjerte bor!

15. desember

> «Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene.» (Luk 24,45).

Bibelordet er annerledes enn alle andre ord. Det er ikke bare fordi det er Guds ord, men også fordi ingen kan finne det virkelige innholdet av Guds ord i Bibelen uten at Gud selv lukker opp døren til ordet i ordet og gir forstanden vår nytt lys.

De som leser Bibelen med vantro og verdslige øyne, finner bare meningsløshet og blir oppbrakt.

Men der Bibelen ved Guds nåde åpner seg, så vi finner livets Ånds lov i ordet, der skaper Gud liv av død. Den dømte blir satt fri og skapt om til et Guds menneske. Den tyngste byrde blir lett, det knuste hjertet blir leget, og der alt før var gåtefullt og mørkt, ser vi nå Herrens vei.

Men stenger Gud døren inn til livets Ånds lov i Skriftene for oss, kan vi lese Bibelen så lenge vi vil uten at det skinner lys. Vi finner ingen forløsning, ingen

nåde og ingen trøst. Sammen med disiplene som gikk til Emmaus, kan vi bare gå tunge om hjertet og grunne på det som var og ikke er mer.

Først når han som har nøkkelen også til sitt eget ord, lukker opp for oss, finner vi lys og ser herligheten i Jesu Kristi åsyn.

Vi kan ikke ofte nok minne hverandre om at vi må be Gud lukke opp Skriftene for oss ved sin Ånd. Først da finner vi veien gjennom livet og døden.

Vår formørkede forstand
kan jo ikke sannhet kjenne,
uten din, den gode Ånd,
vil sitt lys i oss opptenne;
godt å tenke, tale, gjøre,
dertil må din Ånd oss føre.

16. desember

> «La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men god tale som er nødvendig til oppbyggelse, og som blir til velsignelse for dem som hører på.» (Ef 4,29).

Evnen til å tale er noe av det største Gud har gitt oss. Ved ordene våre kan vi forstå hverandre, uttrykke tankene våre og bære fram det som ligger oss på hjertet. Ved ordene våre kan vi tørke tårer hos hverandre, ta byrder bort, spre lys i mørket og hjelpe hverandre til å finne veien både gjennom livet og døden.

Ingen musikk bærer så fagre toner til oss og gir oss så mye rikdom og lykke som gode ord. Der Kristi kjærlighet råder, der blir ordene våre himmelens tolk.

Men hvem kan beskrive den skaden ordene våre gjør når de er onde? Om den sier Guds ord at tungen er en ild, en verden av urettferdighet; den smitter hele legemet og setter livshjulet i brann (Jak 3,6).

Det er denne tungen vi blir formant til å bruke rett, så den kan virke til oppbyggelse og velsignelse for dem som hører på oss, og ikke til skade.

Legger vi øret til mye av det som kan høres blant kristne, må vi nok innrømme at det slett ikke er lite av tomme ord, tankeløst snakk, onde ord og sladder. Gud roper til oss at vi må ta vare på tungen, og det er et rop vi sannelig trenger å høre.

Mye av den åndsfattige og halvdøde kristendommen i vår tid har sin grunn i tomt og ondt snakk. Den som vokter sin tunge, verner sin sjel mot uro og er sterkere enn den som inntar en by. Vi skal en gang gjøre regnskap for hvert unyttig ord (Matt 12,36).

Gi tanker, lepper, sinn og munn
dog kunne rett av hjertens grunn
forsake treskhet, list og svik
og gjøre seg et himmerik
av vennskaps fred og enighet
med hver mann i Guds kjærlighet.

17. desember

> «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.» (1 Joh 1,8).

Gang etter gang dukker den læren opp, mer eller mindre sterk, at det å være en kristen er det samme som å være syndfri. Ellers forstandige mennesker kan stå fram og gi seg selv dette vitnesbyrdet med de sterkeste ord. Det eneste som ser ut til å kunne gjøre slike folk noe mer lavmælte, er livets egen tale.

Denne vrangforestillingen er noe av det farligste og mest meningsløse en kristen kan komme bort i. Selv om en ikke ville bry seg om det Bibelen sier, skulle det vel ikke mye kristelig sans til for å se at også de kristne har synder og feil.

Skal «syndfri» ikke være noe mer enn det en kan oppleve både hos seg selv og hos andre kristne her i verden, ja, da har Gud lovet sitt folk en lav himmel.

En av grunnene til at denne læren blir lagt fram og trodd, er at vi vet at ingen som har synd, kan komme inn i himmelen. Og så sier de: Døden kan da ikke ta bort synden! Nei, men Gud kan ta bort synden i døden.

Den som ikke kan tro det, må ha små tanker om ham som har lovet å forvandle oss i et øyeblikk, så vi blir ham like når vi ser ham som han er (1 Joh 3,2).

Helt til dette øyeblikket, da vi blir forvandlet, er en kristen en synder som er frelst ved tro, og som må renses fra sine synder i Jesu Kristi blod. Den som slutter med denne renselsen, blir en grein som visner og blir tatt bort. Gud fri oss fra det!

Synden den trykker tung og hård,
Satan han lurer og dårer,
verden i dag er som i går,
frister og trenger og sårer;
kulden den vil i sjelen inn,
giften i tidens vær og vind
truer å røve meg livet.

18. desember

> «Og se, de bar til ham en mann som var lam og lå på en båre. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt!» (Matt 9,2).

Disse ordene bærer i seg en trøst som mange av oss har stor bruk for. Det er så mye som går i stykker og er tært opp av sykdom og synd. Når en ser dette, blir grepet av medfølelse og så smått prøver å hjelpe, får en erfare hvor hjelpeløs og udugelig en er til det.

Men midt i all denne avmakten, i oss og omkring oss, er det likevel noe en kristen kan: Han kan være med og bære andre til Jesus. Til ham kan vi trygt gå, ikke bare fordi han makter å hjelpe, men også fordi han ber oss komme til ham med alt.

En dag kom en far med barnet sitt til Jesu disipler, men de kunne ikke hjelpe. Da Jesus fikk høre det, sa han: «Før ham hit til meg!» (Matt 17,17). Så kom faren med barnet, og Jesus helbredet det.

Dette er også Jesu ord til oss i dag. Hør det, alle dere som har få eller mange hjelpeløse liggende rundt dere! Hør det, ikke minst du far og du mor som har barn liggende i synd og skam, herjet av avmakt og onde ånder!

Kom til meg med dem! sier Jesus. Skal vi ikke da gå, når han ber oss om det? Blir det for tungt å bære alene, vil andre også i dag bære sammen med oss. Når Jesus ser en samlet venneflokk komme bærende med noen til ham, vil han hjelpe og si nå som før: Dine synder er deg forlatt!

La oss gripe den trøsten når vi bærer våre medmennesker til ham! Han har gitt oss rett til å tro det.

Takk da, min Frelser, at du kom
og ville inn til meg stige,
og i mitt mørke hjerterom
lot solens stråle sige!
Takk at du fant meg der jeg sto,
og ville hos en synder bo!
Deg være pris i evighet!

19. desember

> «Og la oss gi akt på hverandre, så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger, og la oss ikke holde oss borte fra vår egen forsamling, slik noen har for vane, men la oss formane hverandre, og det så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg.» (Hebr 10,24–25).

Det nytter ikke å nekte for at det er mange kristne som er tunge å tåle. Jo mer vi lærer hverandre å kjenne, desto mer må vi innrømme at det å være en frelst synder ikke er det samme som å være fullkommen.

Men nettopp fordi det er slik, skal vi hjelpe og tilgi hverandre, slik Gud hjelper og tilgir oss. Er det så at du eller jeg er bedre enn noen andre, må vi huske at det nettopp er lagt på oss å hjelpe dem som er svakere.

Å elske er også å tjene, tilgi, tåle og hjelpe våre medkristne. Så mye vi makter dette, så mye elsker vi. Begynner vi å dømme og kritisere i stedet for å oppgløde hverandre til kjærlighet og gode gjerninger, er det stor fare for at vi kan komme bort fra fellesskapet med Guds folk.

Vi synes det er fredeligst å gjemme oss bort. Men mange av dem som gjemte seg bort fra Guds folk, kom også bort fra Gud.

En av de største oppgavene Gud har lagt på sitt folk her i verden, er at vi skal hjelpe hverandre til å vinne fram. La oss ikke glemme det! Har vi alltid dette for øye, vil det også skape større trang i oss til å tilgi og tjene.

La oss forbindes i enighets bånd,
elskede søster og bror!
Ser du jeg snubler, så rekk meg din hånd,
tal et oppmuntrende ord!
Hånden og kneet er matt,
kan dog ei miste min skatt.
La oss forbindes i enighets bånd,
elskede søster og bror!

20. desember

> «Og se til at ingen trekker seg bort fra Guds nåde, at ingen bitter rot skal vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den!» (Hebr 12,15).[1]

At nåden er inngangsdøren til frelse og fred med Gud, det kan en kristen bli mer og mer viss på. Men at vi heller ikke senere har noe annet enn nåden til trøst og hjelp i kristenlivet, det er verre for oss å tro.

Det ligger så nær å tenke – og det ser også så kristelig ut – at det vi har tatt imot og opplevd ved nåden, skal være til trøst og styrke for oss i dagene som kommer. Når så mørke, tvil og avmakt siger inn over oss, leter vi i oss selv etter den hjelpen som bare finnes i nåden i Kristus.

Vi er frelst bare av nåde. Vi må også leve bare av nåde. Ingenting annet kan gi oss kraft og holde den onde roten i tukt. Kommer vi bort fra nåden, får det onde på nytt makt over oss.

De syndene vi trodde var helt borte fra oss, var bare bundet av nåden. Da nåden så kom bort, skjøt den gamle roten opp igjen, ofte sterkere enn før. Nei – «ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg» (Ef 2,9)!

Nåden kan aldri lagres som kraft i en kristen. Det er som med mannaen som israelittene gjemte til neste dag: Det kom makk i den. Som dagen er ny, må nåden være ny.

Derfor sier Skriften at det skal flyte strømmer av levende vann fra den som tror (Joh 7,38). Det er det rennende vannet som skaper kraft, ikke det som står stille.

«Av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves» (1 Kor 15,10).

Du lar din nåde ved Ånden i hjertet nedflyte,
du gir oss kraft uti trengsler til gjennom å bryte.
Din søte trøst salver det sårede bryst
når våre klagemål lyder.

21. desember

> «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» (Åp 3,20).

Ingen vil noen gang i dette liv makte å finne grensen mellom Guds allmakt og vår frie vilje. Men selv om vi ikke kan det, må vi likevel holde fast ved at vi selv bærer ansvaret for om vi blir frelst eller går fortapt. Nøkkelen til hjertet ligger i vår egen hånd når det gjelder denne saken.

Frelseren står utenfor og banker på, men han bryter seg ikke inn og tar ingen med makt. Han banker på, han ber om lov til å frelse, han lokker, ja, han gråter når folk ikke kjenner sin besøkelsestid – men makt bruker han aldri.

For et kjærlighetens under at Gud søker oss, at det er den allmektige, evig rike Gud som banker på vår dør og ber om lov til å frelse oss!

[1] NB: «Se til at ikke noen forspiller Guds nåde. La ingen bitter rot få vokse opp og volde skade, så mange blir smittet av den.»

Det var da vi som skulle ha banket på hans dør og bedt om at han i nåde ville ta imot den fortapte synderen. Men nei, ingen søker ham uten at han først søker oss.

Ville alle dere som ikke lukker opp døren for ham, huske dette, da ville dere snart forstå at den største synden dere kan gjøre, er å holde døren stengt for ham. Ta dere i vare for denne store synden, og lukk opp!

Men du som så gjerne vil bli frelst, men ikke tør tro at du er frelst: Kan ikke også du forstå at han som nå banker på døren din, vil frelse deg mye mer enn du selv ønsker å bli frelst?

Han står for døren nå og banker,
og hvor det lukkes opp med bønn,
der går han inn og sjeler sanker
og holder nattverd søt i lønn.
Tenk, under ditt, det ringe tak,
hvor ble det deg en salig dag!

22. desember

> «For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.» (Joh 3,17).

Vi trenger ingen dommer fra Gud. Hele skapningen sukker i smerte under dommen, og hvert menneske bærer dommen i sitt eget bryst. All redselen for å møte Gud sier oss at vi er skyldige og dømt.

Men han som så byrden vi bar, ville sannelig ikke gjøre den tyngre. Så sendte han sin egen Sønn til oss og la synden, skylden og dommen på ham.

Dommeren selv for de dødsdømte døde,
Gud er forsonet, og Gud er oss god.

Selv om vi vet dette så godt, synes det å være så vanskelig for oss å se og gripe denne store, forløsende nåden. Redselen for den Hellige og frykten for dommen sitter så fast i oss at også de som har funnet fram til Kristus, ofte skjelver for den dagen da de skal stå for hans hellige åsyn.

Det er så mange ting i det daglige liv som gir en grunn til å grue seg for å møte Gud. Mister vi synet av Jesus som vår Frelser, ligger vi der på nytt og frykter dommen.

Alle dere som strever for å vinne fram, men synes det ser så håpløst ut: Prøv å gripe dette store trøsteordet! Grip det nå og ta det med deg inn i livets strid i dag: Gud sendte ikke sin Sønn for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham!

Lev i dette ordet, tro på det, og vend blikket mot ham som ble en forbannelse for oss! Da blir du satt fri fra dommen og sterk i Gud.

Så elsket Gud oss at han gav
sin kjære Sønn til kors og grav,
at ikke vi skal døden få,
men evig liv ved ham oppnå.

23. desember

«Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone.» (Luk 1,32).

Det er en underlig storhet som begynner i en krybbe og ender på et kors, og som mellom disse to polene aldri kjenner annet enn fattigdom, strev, forakt og forfølgelse. Og likevel er det på denne veien at vår Frelser ikke bare var stor, men også blir stor.

Lidelsens vei er kongeveien. At han steg ned til en hjelpeløs og fortapt slekt og til slutt ga sitt liv for å frelse den, det gjør ham stor også for oss. Det som til sist mer enn noe annet lokker en stolt synder til frivillig å gi seg til Jesus, er at han ga alt for oss.

På en måte er det fort lært at også for oss går veien oppover ved at vi stiger ned. Men å gjøre det vi vet er rett, er ikke så lett lært, for det er å gå gjennom døden til livet.

Det første skrittet oppover for oss er å gi oss helt til ham som ga seg helt for oss, og derfra går veien oppover, bort fra synden, døden og Satans rike. Det er også derfra vi må stige ned til hjelpeløse mennesker, om vi skal få føre dem til ham som kan hjelpe alle inn til Gud.

Hver ny dag åpner vei for oss inn til denne tjenende kjærligheten. Med Jesus og for Jesus, der går veien oppover, der blir vi sannelig store. Gud gi oss vilje og kraft til å gå gjennom livet sammen med ham!

Hvor har du, milde hjerte,
dog ingen møye spart
å dempe all den smerte
som klemte meg så hardt!
Jeg satt i mørket nede,
i dødens skyggers stad,
da kom du selv, min glede,
og gjorde meg så glad.

24. desember

«… fordi det ikke var rom for dem i herberget.» (Luk 2,7).

Det har alltid vært trangt for Jesus her i verden, og det ser ikke ut til å bli bedre heller, tvert imot. Alle vet nok nå at han er god. Men han er for god; han passer ikke for den selvgode slekten som helst vil leve etter sine lyster.

Vi kan nok bygge kirker og altere for ham, og på høytidsdager og ved en grav kan vi også synge om ham og hans himmel. Men så får det også være nok. Vårt livsmål er å leve som vi lyster, uten å ha noe med Jesus å gjøre.

Men når vi dør, skal han være så god å ha en dør åpen for oss inn i himmelen. Det skulle bare mangle at han ikke gjorde det!

Slik tenker og lever folk flest. I livet vil de ikke ha noe med Jesus å gjøre, men når de dør, gjelder det framfor alt å komme til ham. Han som må stå utenfor hjertedøren, hjemmet, forretningen, selskapslivet og hele livsførselen, han skal ha rom for deg i sin himmel – der vil du inn!

Hva skal du gjøre der? Du får ikke noe nytt sinn i døden; det må du få her. Nei, den Jesus du ikke har rom for, har heller ingen himmel for deg. Vil du ha rom hos Jesus når du dør, må du ha rom for ham mens du lever.

Men du og jeg som en gang ga ham rom, la oss være på vakt og holde oss borte fra alt som vil gjøre plassen for Jesus mindre i livet vårt! Det er trangt for Jesus også hos mange av oss kristne. Denne verden bedrar og drar så mange, også av Herrens små.

Akk, kom, jeg opp vil lukke
mitt hjerte og mitt sinn
og full av lengsel sukke:
Kom, Jesus, dog her inn!
Det er ei fremmed bolig,
du har den selv jo kjøpt,
så skal du blive trolig
her i mitt hjerte svøpt.

25. desember

> «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by.» (Luk 2,11).

Slik slagene fra julens kirkeklokker synger ut over daler og strender hver jul, slik lyder ordet fra slekt til slekt om Frelseren som ble født.

Vi trenger en frelser. Vi er i nød. Satan, synden og døden fant oss og slo oss til jorden. Ingen kan lenger reise seg ved egen kraft. «Vår nød er stor, i dødens natt vi bor.»

Men han som måtte stenge porten til livets land for oss, lovet å finne en utvei til å åpne den igjen. Det er umulig for oss å forstå det, men Bibelen forteller at allerede før verden ble grunnlagt, hadde Gud ordnet med hjelpen. Og da tiden var inne, kom han selv til jorden og ble vår Frelser.

Han som alle ting er skapt ved, ligger i stall og på strå for å gjøre oss rike ved sin fattigdom.

Nå regner ikke Gud lenger med oss; nå regner han med ham som sa: «Krev det av meg!» Han har trådt inn i vår slekt, som menneske blant mennesker, som den andre Adam, så han kan ta bort det onde den første ga oss i arv.

I gleden over det som nå skjer oss mennesker, synger engler og himmelens hærskarer lovsangstoner opp til Gud og bringer budskapet om frelse ned til jorden. Kom da og syng med, alle som har hjerte, munn og mæle, og la oss tilbe ham som kom og ville frelse oss fortapte!

Krist hos oss blunder, Guds fred på jord er lyst!
Ja, la kun høres Guds barns halleluja,
la strengen røres for Krist i Davids stad!
Nå skal vi føres med ham til himlen glad.

26. desember

> «Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe. Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærskare, som

lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag!» (Luk 2,12–14).

Det var en engel som sang den første julesangen på vår jord, sammen med en hærskare av himmelske ånder. Himmelen åpner seg og synger sin glede ned til oss fortapte mennesker, fordi Gud vil frelse oss og ha sitt velbehag i menneskene.

Ser vi det rett, vil vi finne en rik trøst i at de som bor der oppe, gleder seg over at «oss er en Frelser født».

For oss som bor i så lave kår, med synd og skam over oss, ligger det så nær å tenke at hellige og fullkomne ånder måtte se bort fra oss. Men slik er det ikke. Alt som er i Gud og omkring ham i hans helligdom, gleder seg over at vi skal bli berget.

Fikk denne sannheten rom i vår tanke og vår tro, ville også vi juble ut vår glede. Ja, hvem skulle vel synge høyere og gladere enn vi? Det er jo oss alt dette skal tjene. Når himmelen gleder seg over vår lykke, da vet vi at vi er velkomne i deres selskap.

Det er nok så at vi har grunn til å klage når vi ser på oss selv og alt det onde omkring oss. Men ser vi opp til ham som ble fattig for vår skyld, så vi kunne bli rike, da kan vi synge om «fryd og fred, så helvete må skjelve ved vår julesang å høre».

Her står vi nå i flokk og rad
omkring deg, vårt fagre hjerteblad;
å, hjelp at vi og alle må
i himlen om din trone stå!

27. desember

«Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse?» (Hebr 1,14).

Gud har en underfull omsorg for sitt folk. Sin Sønn ga han oss til Frelser, selv vil han være vår Far, og Ånden fikk vi til veiviser, lys og lærer, til å tukte og trøste oss og til segl og pant på vår arv.

Og så har han den store engleskaren som han sender ut for å tjene oss. De følger oss som en hellig vakt dag og natt, like trofast og jevnt som hjertet slår. Iblant aner vi etterpå at usynlige hender holdt oss fast, og at varslende vink førte oss bort fra veier som ville ha ført oss i ulykke.

De går med hver kristen familie i det daglige strevet og tar barna i hånden når de tankeløst styrter seg ut i fare. Når fiskeren går i båten, går Herrens engel med og demper bølgen der den ellers ville ha slått alt i stykker.

Engler står på kommandobroen i den mørke stormnatten, og iblant ber de styrmannen skifte kurs og styre mot et vrak der folkene roper til Gud om hjelp. Abraham møtte engler i Mamre-lunden, Paulus møtte en på havet, og julenatten fylte de himmelrommet med sang om verdens Frelser.

De vil også tjene oss i dag og verne oss mot farer. «Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham, og han frir dem ut» (Sal 34,8).

Jeg går blant engler hvor jeg går,
de skal meg vel bevare,
slett intet Satans makt formår
mot sådan himmelskare;
bort, verdens sukk og sorg,
jeg går i engleborg,
ei noen rører meg et hår –
jeg går blant engler hvor jeg går!

28. desember

> «Og Simeon velsignet dem og sa til hans mor, Maria: Se, denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt.» (Luk 2,34).

Som fjellet midt i fossen står Kristus midt i slekten, til fall eller frelse. Vi kan ikke møte ham og gå forbi ham på samme måte som vi møter og går forbi et annet menneske. Som solen enten brenner og legger øde eller gir liv, slik virker møtet med Jesus enten fall eller oppreisning.

Ingen kommer forbi ham og slipper dette valget. «Den som faller på denne steinen, skal knuses. Men den som steinen faller på, skal den smuldre til støv» (Matt 21,44).

Det er et ansvar å møte Jesus. Å lære ham å kjenne gjennom Guds ord, å vite at han er død for våre synder og oppreist til vår rettferdiggjørelse, å være kalt inn i hans nåderike – og så ikke ta imot ham, det legger synd til synd og dom til dom. «Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset» (Joh 3,19).

Men alle som tok imot ham, dem reiste han opp og gjorde til frie, frelste mennesker. «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8,36).

Ulykkelig er du som ikke gir deg til ham som ga seg helt for deg! Når den endeløse avgrunnen for alltid har stengt deg ute fra det siste håp, da er fallet ditt stort. Da vet du hva det er å være fortapt.

Men lykkelig er du som tok imot ham! Når du er innenfor portene i byen, da vet du hva det er å være evig salig.

Å, kjemp alvorlig og treng inn
mens nådens dør er åpen!
Ta korset opp og kronen vinn
med Herrens egne våpen!

29. desember

> «Josef sa til sin far: Det er mine sønner, som Gud har gitt meg her. Da sa han: Kjære, kom hit til meg med dem, så vil jeg velsigne dem.» (1 Mos 48,9).

Jakob er kommet til slutten av livet sitt. Han er gammel og blind, men tanken er klar og hjertet varmt. Fram for minnet stiger de svunne tider, og han ser inn i framtiden.

Gjennom et langt liv har han lært å sette pris på sine fedre, på deres Gud og på den velsignelsen fedrene ga ham gjennom tro og gudsfrykt. Denne arven vil han nå dele ut til barn og barnebarn før døden banker på døren hans.

Også Josefs sønner skal få sin del. Så legger han sine gamle, slitne hender på hodet deres og velsigner dem med disse ordene: «Den engel som forløste meg fra alt ondt, han velsigne guttene» (1 Mos 48,16).

Av alt vi kan gi slektene som kommer, er ingenting så verdifullt som Guds velsignelse. Når vi leder barna til bestefar eller bestemor, så de kan legge velsignende hender på de små, da gir vi dem en arv som ingen kan ta fra dem, og som alltid bærer lykke med seg.

Penger og gode dager har ført så mange i fattigdom og ulykke.

Men de som i ungdommen får kristne fedres velsignende hender over seg, har lys og lykke over arbeid, strid og tårer. Når kvelden så kommer for dem også, kan de gi den samme arven videre til slekten etter seg, den arven som Gud har lovet skal holdes oppe i tusen ledd.

Gud, la da blomstre i hver bygd
en ungdom rik på tro og dyd,
og lær dem Kristi lydighet!
Og la så alle gamle få
den gode alders krone på,
den kristne rettferds herlighet!

30. desember

> «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse.» (Luk 2,29–30).

Kan et menneske oppnå større lykke her på jorden enn å stå ved slutten av livet med Jesus på armene og i hjertet, løst fra alle jordiske bånd og ferdig med denne verden?

Når livets lange, tunge arbeidsdag slutter slik, og når alle gåtefulle spørsmål får et slikt svar, da er livskvelden sannelig lys. Da er høsten fagrere enn våren, og alderdommen lykkeligere enn ungdommen.

Ikke alle gamle er så lykkelige som Simeon. Mange har det vondt fordi barn og slektninger har glemt dem eller steller dårlig med dem. Men de fleste har det vondt fordi de ikke har funnet Jesus.

Så prøver de av all makt å holde fast på livet her og vil helst glemme dagen da de må gå herfra. Men livskraften går stadig nedover, humøret blir tyngre, og de klager og er misfornøyde. Den verden de elsker og ikke vil slippe, farer fra dem, og veien til et bedre land kjenner de ikke.

Da er det tungt å bli gammel. Da er høsten sur og kald og mørk.

Lykkelig er den som ser Frelseren og himmelen klarere etter hvert som årene blir mange! Da løsner alle bånd som binder oss til jorden, mer og mer. Da blir det tunge og kampfylte som alderdommen bærer med seg, ingenting mot den herligheten vi skal få. Da er livskvelden porten inn til den evige dag hos Gud.

Å have stridt den gode strid
og vandret ufortrøden
på troens vei til siste tid,
hvor er det søtt i døden!
Vel den sin Herre tro har tjent,

sitt ærende har vel fullendt
og bort i fred kan fare.

31. desember

> «… vi har levd våre år til ende som et sukk. … Men du er den samme, og dine år får ingen ende.» (Sal 90,9; 102,28).

Et år farer så fort, og likevel bærer det mye uventet med seg til mange og fører oss på nytt inn i skiftende tider.

For noen kom året som gikk, med uventede gleder, for andre med uventede sorger. Mange glemte Gud da det gikk dem godt, og mange av dem som det gikk dårlig, ble hardhjertede og bitre. En liten flokk så i alt som møtte dem, en nådig Gud og en barmhjertig Far.

De lærte å takke for alle ting i Jesu navn og ble sterke i Herren. I lys og skygge, i medgang og motgang så de ham som har sitt folk kjært, han som er den samme i går og i dag, ja, til evig tid. Med slik nåde over tiden som er gått, er det godt å få slutte også dette året.

Noen av oss fikk sår i striden, men sårene ble leget. Vi gikk av veien, og føttene ble urene, men også oss vasket han rene i kilden i Davids hus. Og midt i all vår dårskap fikk vi se opp til ham som er hellig, og si: Kjære Far!

«Min sjel, lov Herren, og glem ikke alle hans velgjerninger!» (Sal 103,2). «Juble, alle oppriktige av hjertet, for hans miskunnhet er stor mot oss!»

Så vil vi gå over grensen inn i det nye året med den fulle visshet at med oss er han som «aldri har sitt folk forlatt i noen nød og plage». Skulle så livskvelden komme for oss før neste nyttår, går vi til det landet der solen aldri går ned, og der året ikke tar ende.

O Gud, hvem er jeg arme
at du meg hjalp til nu?
I nåde deg forbarme,
kom ei min synd i hu!
Tilgi de spilte tider
i de bortfarne år,
og hjelp jeg fremad skrider
det år som forestår.

Om Ludvig Hope

1871–1954

Ludvig Hope (1871–1954) ble født 17. januar 1871 i Masfjorden i Nordhordland, som sønn av bonden Mons Ivarson Hope. Allerede i tenårene begynte han å reise som predikant, og han ble den ledende skikkelsen i Norsk Luthersk Misjonssamband i en hel mannsalder – som forkynner, forfatter og veiviser for lekmannsbevegelsen. Fra 1931 til 1936 var han generalsekretær i sambandet.

Hope kjempet for lekfolkets rett og frihet i kirken, og han var med på å vinne fram «nattverdens frigivelse» i 1913. Under okkupasjonen var han en av lederne i kirkekampen: Han var med og stiftet Kristent samråd i 1940 og satt i den midlertidige kirkeledelsen fra 1942. Han døde i Oslo 26. oktober 1954.

Ved siden av de kirkepolitiske skriftene skrev Hope mange oppbyggelige bøker, med klar forkynnelse av lov og evangelium og stor omsorg for den vakte synder som strever etter fred med Gud. Hans samlede skrifter kom ut i ni bind i 1945–48.